125

Karen Leabo

Dincolo de aparenţe

Colecţia EL și EA

Editura ALCRIS

KAREN LEABO

DINCOLO DE APARENȚE

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-032-0

Colecția „EL și EA"

KAREN LEABO

DINCOLO DE APARENȚE

Traducere din limba franceză de
CORNEL ROMOȘAN

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI

Coperta : ANDY

© Karen Leabo, 1994

CONTRE TOUTE APPARENCE
Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparţin editurii ALCRIS – M 94.

CAPITOLUL I

Aflat la manșa micului său avion, Zach Shaner zări aerodromul, aflat la trei sute de metri sub el.

Se putea numi aerodrom această singură pistă aflată în mijlocul câmpului ? Locuitorii din Rocky Ridge nu se îndoiau de acest lucru ! Avu un scurt moment de ezitare, deși știa că nu făcuse nici o eroare de navigație. Către sud, se vedeau munții dominați de crestele stâncoase care dădeau numele regiunii. Reperele erau la locurile lor. Fără să mai șovăie, se pregăti deci pentru aterizare.

Ca orice orășean stresat de ritmul cotidian trepidant, Zach își spunea, nu de puține ori, că i-ar plăcea să trăiască la țară. Totuși, astăzi, deși n-avea nici un pic de tragere de inimă, trebuise să părăsească Saint Louis-ul ca să meargă să estimeze valoarea fermei Red Canyon, un ranch pe care îl primise moștenire pe neașteptate. Neștiind cât avea să dureze absența, fusese nevoit să încredințeze asociatului său studiul unui proiect la care ținea foarte mult. Acum, nemulțumirea lui creștea. Moștenise averea unui unchi necunoscut. Foarte bine. Dar de ce ferma bătrânului Clem se afla tocmai la capătul statului Oklahoma ? În afară de Muskogee, pe care

îl survolase în urmă cu zece minute, nu zărise nici un alt oraş prin zonă.

În minutele următoare, Zach îşi concentră toată atenţia asupra manevrelor de aterizare. Pista nu era chiar atât de proastă cum se aşteptase iniţial. După ce ateriză, îşi conduse aparatul către unul din cele cinci hangare goale care se ridicau în mijlocul câmpului. Opri motorul, îşi scoase combinezonul de zbor, luă cele două valize şi încuie uşa cabinei. Apoi, se îndreptă către o construcţie din cărămidă împodobită cu o inscripţie decolorată : „Aerodromul Rocky Ridge". O copertină de tablă proteja toată faţada clădirii.

Uşa era încuiată. Nu se zărea nici un taxi la orizont, nici măcar o cabină telefonică de unde ar fi putut să-i sune pe cei de la Red Canyon. Unde era oare această Elly Kessler, tânăra căreia îi dăduse telefon de la Saint Louis ? Îi promisese că o să vină să-l aştepte la aterizare. Femeia avea glasul vesel şi melodios al oamenilor din Sud. Zach îşi spunea că după voce, Elly Kessler trebuia să fie o brunetică drăguţă...

„Nu-ţi face iluzii ! Probabil că e o ţărancă robustă, echipată cu bocanci şi salopetă, cu mâinile asprite de muncă. Nu e genul tău de femeie ! Deşi te-ai născut la munte, în urmă cu douăzeci şi nouă de ani, ai devenit un orăşean până în vârful unghiilor. Preferi femeile sofisticate, elegante, cu o educaţie aleasă şi mai ales... care nici nu vor să audă de căsătorie !"

Se uită la ceas. Era ora pe care o stabiliseră la telefon. Deveni şi mai nervos. Lui Zach nu îi plă-

cea să aștepte. Își luă valizele și se adăposti la umbra copertinei de căldura soarelui de aprilie.

Avea numai patru ani când părinții lui s-au hotărât să părăsească Rocky Ridge și să se instaleze la Saint Louis, Missouri. Astfel încât nu cunoștea Oklahoma decât din afișele care arătau sonde și vaste câmpii cu cereale. Cu toate acestea, mai păstra în minte câteva imagini destul de vagi din fragedă copilărie : un loc în mijlocul pădurii, câmpii verzi, luminișuri pline de narcise...

Încercă să-și amintească ranchul moștenit de la unchiul său. Notarul care îl înștiințase fusese zgârcit în amănunte, vorbind doar de o proprietate cu un beneficiu negativ.

Un bubuit îndepărtat de tunet îl trezi din visare. Ridică privirea. Cerul era senin, dar spre vest apăruseră nori negri amenințători. Îi părea rău că nu fusese prevăzător să-și ia impermeabilul.

Oftă și își îndreptă atenția către drum. Zări o camionetă care se apropia, hurducându-se dincolo de pista aerodromului. O camionetă veche, atât de prăfuită încât nici nu i se mai distingea culoarea.

Și iată că mașina se opri lângă el.

Șoferul coborî. Era o șoferiță... O tânără îmbrăcată cu pantaloni negri, pulovăr negru pe gât și cizme de cowboy.

Zach văzu doi ochi nespus de albaștri, un năsuc obraznic și o gură malițioasă, toate formând la un loc un chip perfect. Pielea bronzată n-avea nevoie de nici un machiaj ca să radieze sănătate. Părul lung, des, castaniu la culoare, îi cădea pe umeri. Zach îi dădea acestei femei între douăzeci și două-

zeci şi cinci de ani. Venirea ei era ca un val de aer proaspăt.

– Hello ! Domnul Shaner, bănuiesc ? Bun venit la Rocky Ridge. Eu sunt Elly Kessler.

Bărbatul recunoscu vocea melodioasă a cărei senzualitate îl încântase chiar de la o distanţă de cinci sute de kilometri. Îi strânse mâna noii venite. Palma ii era într-adevăr puţin cam aspră, aşa cum se aşteptase, dar această atingere nu îi displăcu. Dimpotrivă.

– După cum ai bănuit, eu sunt Zach Shaner, spuse bărbatul adresându-i un zâmbet pe care îl ştia irezistibil.

Fata îi zâmbi la rândul ei, dar puţin jenată.

Zach o crezu intimidată în faţa noului ei patron.

– Astea sunt bagajele ?

Fără să mai aştepte răspunsul, Elly puse mâna pe cele două valize şi porni hotărâtă către maşină.

Zach o prinse din urmă şi îi luă valiza cea mai grea. Aruncă o privire spre platforma din spatele vehiculului şi zări o grămadă de saci de iută pe care scria : „Granule pentru păsări".

Ce fel de granule ? Şi pentru ce fel de păsări ? se întrebă el dar nu îndrăzni să pună întrebarea. Dacă voia să se facă respectat de personal, nu trebuia să-şi etaleze ignoranţa.

Când o văzu pe Elly lăsând jos oblonul din spate se grăbi să o oprească. Chiar avea de gând să-i arunce valizele pe podeaua prăfuită, printre sacii cu granule ? Dar îşi dădu seama imediat că în cabină nu aveau loc decât şoferul şi un pasager. Din păcate, platforma camionetei era singurul loc pentru bagajele lui.

Elly aruncă fără nici o precauție valizele alături de sacii cu granule.

– Să sperăm că nu plouă, îndrăzni Zach.

Elly ridică ochii spre cer, privi norii, apoi spuse liniștită.

– Ploaia asta nu e pentru noi.

Apoi ridică cu un gest energic oblonul.

– Înțeleg că la fermă n-a fost disponibil nici un vehicul mai confortabil.

– Niciunul, răspunse femeia măsurându-l din cap până în picioare. Dacă ți-e frică să nu-ți murdărești hainele, fii liniștit. Cabina este impecabil de curată.

– N-am nici o îndoială.

– Zach vru să-i deschidă ușa, dar femeia i-o luă înainte și o deschise singură vrând parcă să-i arate că putea s-o facă și singură. Atunci, el ocoli mașina și urcă alături de șoferiță, căutând zadarnic un subiect de conversație. O simțea distantă, stând parcă la pândă. El însuși era conștient că își dădea aere de superioritate. Dar își dorea să fie privit cu simpatie de personalul de la fermă. Avea nevoie de angajații săi, la fel cum și ei aveau nevoie de ajutorul lui.

Cât despre ranch, nici nu se punea problema de ajutor. Notarul nu fusese prea darnic în amănunte, dar fusese categoric : afacerea nu numai că nu aducea nici un profit, dar aducea pierderi în fiecare zi. Nici un întreprinzător nu și-ar fi legat o asemenea ghiulea de picior.

Putea să încerce să vândă ranchul unui fermier. Dar cine să vrea un pământ și un șeptel nerentabil ? Printre altele, găsirea unui cumpărător putea să dureze mai multe luni și, în acest timp, însemna ca o parte din beneficiile pe care le aducea afa-

cerea lui din Saint Louis s-o arunce pe apa sâmbetei. Era de neconceput !

Știa că în ultimii ani, creșterea animalelor și cultivarea pământului nu mai reușeau să-i hrănească pe cei care le practicau. Pământul era profitabil doar pentru aceia care îl deturnau de la menirea lui străveche. Aceștia erau de regulă investitori imobiliari sau, în regiunile pitorești, cei care amenajau parcuri turistice. O investiție foarte la modă acum. În orice caz, oricine ar fi fost cumpărătorul, Zach trebuia mai întâi să plătească toate datoriile fermei și să le ofere o compensație financiară angajaților...

O privi pe drăguța șoferiță care conducea mașina cu îndemânare. Acum mergea în direcția munților.

– Ce atribuții ai la fermă ? întrebă pe neașteptate pasagerul.

– Ce atribuții am eu ?... Ei bine... Să zicem că îndeplinesc rolul de administrator... și bucătar șef, adăugă femeia cu un zâmbet malițios în ochii albaștri.

Zach nici nu băgă în seamă nuanța. Privea cizmele de cowboy din picioarele femeii și și-o imagina pe Elly dresând o iapă focoasă. Habar n-avea despre treburile unei ferme. Dar în mintea lui, imaginea unui ranch se asocia cu aceea a cailor.

Elly adăugă, ridicând din umeri :

– De fapt, nu mă dau înapoi de la nici o treabă.

Auzindu-i răspunsul evaziv, Zach renunță să-i mai pună vreo întrebare.

Tânăra îl cercetă privindu-l pieziș. Ei bine... trebuia să recunoască fără îndoială că era un bărbat frumos. Avea trăsături hotărâte, părul blond, ochii

cenușii cu o privire cam arogantă, iar gropița din bărbie trăda o voință de fier. Dar nasul lui aristocratic, de bună seamă nu simțise niciodată mirosul unui grajd. Iar mâinile îngrijite nu lucraseră niciodată cu o lopată sau vreo altă unealtă. Mai degrabă cu o rachetă de tenis sau o crosă de golf, judecând după alura sa atletică...

Prima impresie o cam descumpăni. Eleganța lui, valizele de calitate... Ea, care sperase ca moștenitorul să-și suflece mânecile, să se apuce neîntârziat de treabă și să dea un nou avânt fermei. Ea crezuse că va întâmpina un fermier în ținută de lucru! Și de fapt, dăduse pentru un dandy care se îngrijora pentru valizele lui.

Drumul destul de îngust șerpuia acum printre dealurile înverzite.

– Ranchul e departe? întrebă Zach după o lungă tăcere.

– La mai bine de o oră de mers cu mașina de la aerodrom.

– Atât de departe? Atunci înseamnă că te-am făcut să pierzi mai mult de două ore, nu-i așa? Dacă aș fi știut, aș fi aterizat la Mouskogee și aș fi închiriat o mașină de la aeroport.

Femeia ridică din umeri.

– Aerodromul din Red Canyon nu este accesibil decât pentru piloții inițiați. Până să-l descoperi, poți să te pierzi cu ușurință printre munți, chiar dacă ai la dispoziție o hartă detaliată.

Din nou liniște. Elly își concentră toată atenția asupra drumului. Curbele se succedau una după alta. Acum pajiștile întinse și pădurile erau înlocuite din când în când pe marginea drumului de

coaste stâncoase abrupte. Peisajul devenea mai aspru, mai măreț. Zach îl contempla tăcut pe fereastră.

„Sper să fie pătruns de frumusețea acestor locuri. Eu însămi descopăr mereu noi și noi minunății".

– Nu credeam că e o regiune atât de frumoasă, spuse pasagerul.

– La ce te așteptai ?

– N-am venit cu nici o idee preconceptă. Părinții mei au trăit cândva aici. Apoi, când aduceau vorba despre aceste locuri, nu o făceau decât pentru ca să le ponegrească. Aici au lucrat din greu și n-au rămas de la Rocky Ridge decât cu amintirea recoltelor proaste și a mizeriei. Nu mi-au vorbit niciodată de splendoarea peisajelor.

Elly zâmbi înțelegătoare. Această atitudine nu o mira deloc. Era atitudinea tuturor celor care dezertau din Rocky Ridge ca să-și caute norocul în altă parte. Bineînțeles, la munte viața e grea. Mulți se descurajează și pleacă. Alții continuă munca înaintașilor lor și se resemnează cu o viață modestă din dragoste pentru pământul lor natal. Părinții lui Zach făceau parte din prima categorie. Ai ei, din cea de a doua.

Iar ea, Elly Kessler, refuza și una și cealaltă dintre cele două atitudini. Ea voia să rămână pe meleagurile natale încercând să schimbe lucrurile, să amelioreze existența acestor oameni, păstrând în același timp și măreția peisajului.

– De multe ori e greu să-ți găsești singur drumul, spuse evaziv femeia.

Zach nu răspunse. Elly oftă liniștită. Dacă ar fi continuat, nu ar fi făcut altceva decât să-i trezească

interlocutorului neîncrederea. Dacă hărțuiești un bărbat, el poate să dea înapoi și s-o ia la sănătoasa. Ca să-l obligi să rămână, e preferabilă puțină viclenie în locul sincerității prea brutale.

Așa stând lucrurile, șoferița se hotărî să urmeze un itinerar care prelungea drumul, dar traversa zona cea mai pitorească din Rocky Ridge. Principalul obiectiv era să-l facă pe acest orășean să descopere frumusețile unui ținut sălbatic, unic, încă neatins. După ce o să fie îndrăgostit de aceste locuri, încet, pe nesimțite, părerea lui o să se schimbe. Elly spera ca schimbarea să se întâmple în sensul dorit de ea.

Aruncă o privire fugară către însoțitorul ei, dar nu putu să ghicească la ce se gândea. La urma urmei, poate că nu luase încă nici o hotărâre în privința viitorului moștenirii sale ?

Zach îi arătă pe dreapta o cabană într-un luminiș.

— Cine locuiește acolo ?

— Judd Whisitt. Un crescător de porci care în fiecare an obține premiul întâi la târgul regional. Puțin mai departe, pe stânga, e o casă de piatră care aparține familiei Rawlin. Se ocupă de creșterea puilor extra.

Porci ? Pui ? Zach ridică ochii spre cer. Doamne ! Dar el, ce fel de fermă moștenise oare ?

— Eu credeam că Oklahoma e un mare producător de vite. Pe aici nu se cresc vaci sau cai ?

Femeia schiță un zâmbet.

— Din câte știu eu, nu.

De data asta, Zach oftă din toată inima.

Dar frumusețec peisajului îi învinsese din nou reticențele. Acum urcau printr-o vale mărginită de pante aride. Mai sus, un șir de creste de culoarea argilei își profilau dantela de piatră pe cerul albastru. „Minunat !" își spuse Zach. În același timp se mira de atâta uscăciune : ce se putea cultiva sau crește pe acest pământ roșiatic ?

Camioneta părăsi șoseaua și se angajă pe un drum de munte, mărginit de pini piperniciți. Zach zări o arcadă de piatră pe care era scris, cu litere negre, numele proprietății : „Red Canyon".

Un pământ steril. Numai pietroaie. Era mai rău decât se temuse. Închise ochii descurajat.

— Am ajuns, anunță Elly puțin mai târziu.

Apoi adăugă pe un ton de falsă modestie :

— N-am intrat pe poarta principală. Am mers pe un drum puțin ocolit pentru că voiam să-ți arăt canionul care a dat numele domeniului. În realitate, ranchul este situat pe un platou vast, mărginit de două văi ; una aridă, cealaltă fertilă.

Zach deschise ochii. Orizontul se lărgise. Acum rulau de-a lungul unei pășuni. Elly opri în fața unei bariere. Dincolo de ea, o cărare traversa grădina și ducea către cea mai ciudată casă pe care o văzuse vreodată.

De fapt, era vorba de două cabane din lemn, legate printr-o verandă lungă. Acest ansamblu îi păru lui Zach amuzant, dar în același timp vrednic de milă. Coborî din camionetă, trânti portiera în urma lui și începu să cerceteze curios împrejurimile. Un șir de arbuști mărginea o altă pășune. Mai departe se vedea acoperișul unui hambar.

— Ei, ce părere ai ? întrebă Elly sosind lângă el.

– Încă n-am reușit să-mi fac o părere.

Voia să afle în primul rând în ce consta șeptelul fermei. Găini ? Porci ? Dacă ar fi fost porci prin preajmă le-ar fi simțit mirosul. Trase adânc aer în piept, dar nu simți aliceva decât aerul curat de munte.

Clipi din ochi, intrigat. Pe drum, văzuse alergând printre arbuști câteva vite mari, negre și cenușii.

– La ce te uiți ? întrebă Elly.

Zach arătă pășunea îndepărtată.

– Vitele... care se văd în zare... câte capete sunt ?

Femeia își ascunse zâmbetul.

– Vreo jumătate de duzină.

– Nu sunt prea puține pentru o turmă ?

– Restul animalelor sunt în altă parte. Se află într-un țarc mai larg. Au nevoie de mai mult loc să alerge. Niciunul dintre struții nandú nu este încă adult. Sunt ca niște cârlani care aleargă toată ziua.

Nandú ? Zach rămase foarte surprins. Nu știa ce să mai creadă. Aflase de struții nandú din definițiile cuvintelor încrucișate. Din cinci litere : „maratonist din prerie" sau „aleargă dar nu zboară". Clătină din cap cu expresia unui om care știe despre ce e vorba.

– Ai dreptate. E mai bine să-i ținem închiși pe cei tineri.

Noul-venit se grăbi să abordeze un nou subiect.

– Care e suprafața totală a domeniului ? În clipa asta nu-mi mai aduc aminte.

– Șaizeci de hectare în zona platoului și încă atât pe coasta muntelui.

Apoi adăugă, zâmbind în colțul gurii :

— Suprafața din zona platoului poate nu-ți aparține în totalitate. O să fie nevoie de o verificare la cadastru. Vreme de mai bine de treizeci de ani, unchiul tău Clem s-a certat cu vecinul lui Ben Poteet pentru o îngrăditură de câțiva metri pătrați care intra pe pământul lui Ben.

— S-au certat pentru o palmă de pământ ? E ridicol. Doar n-a luat-o cu el pe lumea cealaltă. Nu înțeleg...

Zach se opri dându-și seama de remarca de prost gust pe care o făcuse. La urma urmei, era moștenitorul lui Clem.

— Scuză-mă, n-am vrut să-i pătez memoria.

— Înțeleg. Unchiul tău Clem nu se încăpățâna asupra acestei bucăți de pământ pentru că ar fi fost avar ci vroia doar să-l șicaneze pe bătrânul Ben. De fapt, Clem nu avea un acut simț al proprietății. De multe ori și el spunea cam același lucru despre bunurile pe care le acumulezi într-o viață. Parcă-l aud spunând : „La ce bun să aduni bogății, Elly ? Giulgiul n-are buzunare..." În fond, semeni cu unchiul tău.

Era un compliment sau un repros ? Zach se abținu de la orice comentariu.

— Bănuiesc că vrei să-ți vizitezi proprietatea, continuă Elly. Dar nu ești deloc potrivit echipat pentru o asemenea plimbare. Ți-ai adus alte încălțări ?

— Bineînțeles. Mi-am adus și blugi.

Se vedea clar că Elly nu aprecia deloc ținuta oamenilor de afaceri. Ei bine, Zach avea să-i arate angajatei sale, precum și restului personalului, că știa să se adapteze oricărei situații.

Își luă valizele și o urmă pe Elly în grădină. Femeia deschise ușa unei camere.

— Ți-am pregătit-o pe aceasta, spuse femeia. Aici stătea Clem. Ai la dispoziție o cameră și un birou. Două camere mari despărțite printr-un culoar. Ți-am pregătit patul și am golit dulapurile. În partea cealaltă a verandei se află camera mea, un salon și bucătăria.

Zach constată cu satisfacție că pe dinăuntru casa arăta mai bine decât pe afară. Camerele aveau lambriuri din lemn de pin lăcuit. Mobila era rustică, de bun gust și bine întreținută.

— Perfect, spuse Zach, numai că...

Bărbatul se încruntă.

— ... unchiul a murit în camera asta ?

— Nu. Bătrânul Clem a murit așa cum a trăit : muncind. Săpa în grădină și a căzut mort într-o clipă. Trupul a fost transportat la morga spitalului celui mai apropiat.

Zach simți tristețea gazdei sale sub dezinvoltura cuvintelor ei.

— Erai apropiată de unchiul meu ?

— L-am cunoscut de când mă știu. Clem era bun prieten cu părinții mei. Trei ani am lucrat cu el...

Glasul i se frânse. Apoi adăugă grăbită :

— ... Te las să te instalezi și să te schimbi. După ce termini, te aștept în bucătărie. Ia-o prin verandă. E mai simplu decât pe afară.

— Unde e baia ?

— La capătul culoarului, împreună cu WC-ul. Mi-e teamă că nu e chiar pe gustul dumitale.

– Ba da, ba da, spuse Zach chiar înainte de a vedea despre ce era vorba. Sunt sigur că totul va fi OK.

Elly șovăi, gata să adauge ceva, dar renunță și făcu stânga-mprejur. O părticică din sufletul ei se bucura diabolic gândindu-se la ce avea să urmeze.

Așteptările nu-i fură înșelate. Zece secunde mai târziu, exclamația noului venit o țintui pe loc.

– Elly ! E de necrezut !

Femeia se întoarse și se apropie de el. Zach o străpunse cu o privire de oțel.

– Trebuie să trag la pompă ca să aduc apă ?

– Asta face parte din munca de zi cu zi, răspunse Elly cu un calm care îi ascundea de minune încântarea. O cisternă îngropată în spatele casei e alimentată de un izvor. Apa e foarte curată. E de ajuns să tragi la pompă ca să curgă în casă. Clem s-a gândit să monteze o pompă electrică, dar a murit înainte să-și îndeplinească visul.

Văzându-l pe Zach cum contempla dezgustat cădița de ciment de sub duș, Elly adăugă :

– Fii fericit că ai curent electric și telefon. Când Clem ne-a echipat, în plus, și cu duș, a fost considerat un original în regiune. El a pus la punct toată instalația.

– Foarte bine, se resemnă Zach. O să fac un duș cu apă rece de izvor.

Lui Elly i se făcu milă.

– În cealaltă cabană există lângă camera mea o a doua baie, care are un rezervor cu apă caldă. Poți s-o folosești când vrei.

Zach nu spuse nici da, nici nu. Sprâncenele încruntate îi dădea un aer sălbatic.

– De ce nu mi-ai spus de la început ?

– E baia mea personală... și am vrut să te tachinez puțin, adăugă femeia cu un zâmbet răutăcios.

Zach o privi perplex.

– Mă urăști, nu-i așa ?

– Abia te-am cunoscut. Până să-mi dai telefon de la Saint Louis, nici nu știam numele moștenitorului lui Clem. Pentru mine, nu ești decât un străin și sunt suspicioasă față de un străin care are în mâinile lui viitorul meu și al altor oameni. Dar nu te urăsc, Zach. Nu încă.

Lansând această ultimă săgeată, Elly părăsi încăperea închizând încet ușa în urma ei.

Zach rămase plouat. Interlocutoarea îi pusese la încercare simțul umorului și câștigase prima repriză. De obicei, se stăpânea mai bine. Dar de la o vreme, se simțea nervos, obosit, iar ulcerul său dădea semne de trezire. Așa încât, n-avea nevoie ca pe lângă grijile lui cotidiene să mai adauge încă una : un ranch pierdut undeva printre munți.

Se schimbă cu niște pantaloni de velur și un elegant pulovăr bleu, și se încălță cu niște pantofi de sport. În noile haine se simțea comod. Oare haina îl face pe om ? se întrebă el. Deghizat în cawboy ar descoperi mai ușor mentalitatea unui fermier ?

Plecă în căutarea lui Elly și o găsi în bucătărie căutând prin frigider. Se schimbase și ea, și acum purta niște blugi decolorați și un tricou alb. Își strânsese părul într-o coadă de cal care îi scotea în evidență finețea gâtului.

Lui Zach îi venea să-i mângâie gâtul fin şi obrajii proaspeţi, dar trebuia să-şi ţină în frâu asemenea porniri. Dacă şi-ar fi permis anumite libertăţi cu angajaţii, asta ar fi însemnat să-şi şifoneze imaginea de patron exigent, la care ţinea foarte mult.

– Am „chili con carne" pregătit după reţeta mexicană, propuse Elly. Ţi-ar plăcea pentru cină ?

– „Chili" ? Da, de ce nu ?

Piperul o să-i producă arsuri la stomac, dar se hotărâse să facă pace cu angajata lui.

Elly scoase din congelator două pachete pe care le puse lângă chiuvetă. Privind ambalajul, Zach se lămuri asupra conţinutului. Produsele congelate proveneau de la supermarket şi nu impuneau un talent prea mare din partea „bucătarului şef". Se abţinu să facă vreun comentariu.

Încăperea de o curăţenie desăvârşită avea unele obiecte care datau probabil de o jumătate de secol. Frigiderul era fără îndoială unul dintre primele modele vândute vreodată. Zach arătă cu degetul vechiul cuptor cu lemne.

– Gătești în el ?

– E o chestiune de obişnuinţă.

Elly continuă :

– Dacă vrei să vezi baia, e la capătul culoarului. Ai putut constata că amplasarea camerelor este identică în cele două corpuri.

Zach porni în căutarea celei de a doua băi. Aceasta se compunea dintr-o cadă, un lavoar şi un vas de WC. Aici nu mai era nici o pompă, robinetele lăsând să curgă apa care venea de la un rezervor uriaş, aflat lângă fereastră. De ce nu insta-

lase Clem același confort în cabana lui ? Învățat probabil cu un trai spartan în tinerețe, unchiul lui poate preferase dușurile reci, înviorătoare, în locul băilor călduțe, moleșitoare.

Întorcându-se spre bucătărie, trecu prin fața camerei lui Elly. Ușa era deschisă și nu putu rezista tentației de a arunca o privire înăuntru. Încăperea era mobilată cu un pat pe mijloc, o toaletă și o comodă, toate din lemn de acajú. Cuvertura de dantelă de pe pat și perdelele de muselină înflorată aduceau o notă feminină. Abia acum, privitorul remarcă un buchet vaporos de pene albe într-o vază de porțelan așezată pe toaletă.

„Insolit", își spuse Zach. Dar în definitiv...

Câteva fotografii înrămate îi atraseră atenția. Nu îndrăzni să meargă să le privească de aproape, deși ar fi vrut să afle mai multe despre Elly. Această tânără îl intriga. Era o femeie de la țară, cu glasul melodios al fetelor din Sud și cu mâinile muncite. Dar se exprima cu atâta ușurință și avea spiritul unei orășence din Saint Louis. Dacă se născuse în această regiune, cu siguranță că fusese educată și instruită în altă parte. Atunci de ce naiba se întorsese să se îngroape în acest ranch pierdut în Rocky Ridge ?

Elly îl aștepta în verandă și îl întâmpină cu un zâmbet care făcu să-i apară două gropițe în obraji.

– Vroiam să descarc sacii, dar o să mă ocup mai târziu de ei. Îmi închipui că ești nerăbdător să-ți vezi șeptelul.

Dacă era nerăbdător ? Mai mult decât și-ar fi putut închipui.

Porniră pe jos urmând o cărare care mergea de-a lungul păşunii, prin afara gardului care delimita ţarcul. Lăsară în urmă, pe partea dreaptă, construcţia înaltă pe care Zach o văzuse la sosire. Era un staul de vite ? Un grajd pentru cai ? Cu atât mai bine, pentru că îi plăceau caii. Şi chiar dacă creşterea cailor n-ar fi fost specialitatea fermei, Zach spera ca bătrânul Clem să fi avut câţiva.

Drumul ajungea la un ţarc închis cu un grilaj care dubla un gard viu din tufişuri înalte de lemn câinesc.

Zach avea ciudata impresie că este spionat. Deasupra tufişurilor se vedeau mişcând câteva capete mici, cu ochi curioşi, mărginiţi de gene lungi care le dădeau o notă de staruri.

Elly deschise poarta şi dispăru înăuntrul ţarcului.

Zachi mai făcu doi paşi...

...şi rămase pironit de uimire.

În faţa lui erau vreo douăzeci de păsări ciudate cu trupuri enorme, acoperite cu pene brun-cenuşii, cocoţate pe picioare lungi şi subţiri. Capetele lor mici erau sprijinite de gâturi lungi, golaşe, sinuoase ca nişte şerpi.

Erau struţi !

Moştenise o fermă unde se creşteau struţi !

CAPITOLUL II

— Da, struți, confirmă Elly amuzată. Ce părere ai despre asta ?

— Îmi închipuisem un șeptel adevărat : vaci, cai... în cel mai rău caz gâște, rațe sau găini. Dar de ce tocmai struți ?

— Zach, ascultă-mă. Struții ăștia înseamnă aur curat.

— Aur curat ? Cum să scoți aur curat din animalele astea proaste ? Vânzându-le penele ?

— Printre altele. O firmă din Las Vegas le cumpără cu o sută de dolari bucata. Dar nu numai așa. La struți, totul se poate folosi: carnea, care seamănă cu cea de vacă, pielea, care tăbăcită este folosită în marochinărie. Crede-mă, se pot câștiga mulți bani cu acest gen de creșcătorie și de îndată ce...

Elly se opri. Păsările se obișnuiau cu prezența noilor veniți. Un struț, mai îndrăzneț decât ceilalți, se apropiase de Zach. De la înălțimea ce'or doi metri ai săi îl măsură din cap până în picioare, își dădu capul puțin înapoi și întinzându-și brusc gâtul lung ținti nasul intrusului.

Zach se eschivă atacului sărind într-o parte. Speriată de mișcarea bruscă a omului, pasărea fugi.

– Ce are, e nebun ? întrebă Zach indignat.

– E doar curios, răspunse Elly făcând eforturi să nu pufnească în râs. În general sunt sociabili şi inofensivi, mai puţin în perioada ouatului, când masculii devin agresivi. Labele lor înarmate cu unghii puternice pot să-ţi sfâşie hainele şi să te rănească.

– Parcă vorbeai mai devreme şi despre păsări nandú.

– Da. Sunt nişte veri ai struţilor africani, originari din America de Sud, şi care sunt la fel de uşor de crescut.

Femeia continuă entuziasmată :

– Penele lor nu sunt apreciate la fel de mult ca ale verilor lor, în schimb, carnea lor e mai gustoasă. Printre altele, nandú stochează sub piele un ulei cu proprietăţi antiinflamatoare, foarte preţuit de laboratoarele farmaceutice.

– Dacă creşterea acestor păsări e atât de profitabilă, de ce situaţia financiară a fermei e deficitară ?

Entuziasmul femeii scăzu.

– E o poveste lungă, Zach.

Bărbatul o privi şi declară hotărât :

– Am tot timpul să te ascult.

Dar Elly nu se lăsă atât de uşor impresionată. Privi cerul care se acoperea de nori.

– Cred că o să înceapă furtuna. Trebuia să pun la adăpost sacii cu mâncare. Aşteaptă-mă mai bine în casă. După ce o să termin descărcatul, o să-ţi povestesc tot ce vrei să ştii despre ranch.

Făcură cale-ntoarsă. Zach refuză să se întoarcă în casă. Abia aştepta să descopere ce se afla în construcţiile anexe. Urcă şi el în camionetă.

Hambarul nu era chiar așa cum și-l imaginase noul lui stăpân. Înăuntru nu erau nici vaci, nici cai. Nu era folosit ca grajd, nici măcar ca depozit pentru fân. Semăna cu peștera lui Ali Baba. Jumătate era înțesată cu material agricol desuet, cu accesorii și utilaje diverse. Cealaltă jumătate fusese curățată. Lângă un perete erau aliniate douăsprezece cutii metalice voluminoase fără capace.

— Clocitori electrice, explică Elly... În principiu, anul ăsta ar trebui să facă ouă câțiva struți ajunși la maturitate. Aici, o să pun ouăle la clocit la căldura lămpilor infraroșii. După cincizeci de zile, vor apărea puii.

Cum Zach nu făcea nici un comentariu, Elly îl lăsă în pace și se duse în fundul magaziei să caute un cărucior cu două roți. Apoi se duse să descarce camioneta. Ridica sacii cu grăunțe ca și cum ar fi fost umpluți cu fulgi, îi punea câte doi în căruț și îi căra până în magazie, unde îi descărca lângă o stivă de lăzi goale.

Zach o privea fascinat de ușurința și grația mișcărilor ei, care se datora probabil obișnuinței muncii manuale. Dădea impresia că face totul fără nici un efort.

După câteva minute, se trezi din contemplație. Prestigiul lui avea de suferit ; nu putea să rămână cu brațele încrucișate în timp ce o femeie făcea o muncă de salahor. Începu să răscolească printre vechituri, și scoase la iveală o roabă, care era ascunsă între un balot de plasă de sârmă și un banc de tâmplărie. O luă cu el și porni spre mașină s-o ajute pe Elly.

Tânăra îl privi fix, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Apoi, clătină afirmativ din cap zâmbind, acceptându-i în acest fel ajutorul.

Sacii erau mai grei decât îşi închipuise. Primii doi saci îi manevră cu stângăcie, dar imediat căpătă îndemânare. Chiar îi plăcea să se alăture efortului lui Elly. Refuzând să se lase stăpânit de emoţie, el îşi spunea că era doar un exerciţiu bun pentru muşchi şi pentru sănătate, mult mai bun decât exerciţiile de la sala de gimnastică.

După ce transportă şi ultima povară, Zach îşi dezbrăcă pulovărul ud de transpiraţie.

Elly consolida grămada de saci sprijinind-o cu câteva scânduri. Se opri să privească bustul musculos al bărbatului, şi o ciudată tulburare îi împurpură obrajii. Se grăbi imediat să întoarcă privirea şi să-şi continue munca cu îndârjire.

– Cum i-a venit unchiului meu ideea să se apuce să crească struţi ?

Glasul lui Zach îi trăda iritarea. Femeia ridică din umeri, apoi răspunse sec :

– Dacă l-aş fi lăsat în pace, Clem ar fi vegheat ca şi ceilalţi fermieri de pe aici, mulţumindu-se să-şi mulgă vaca şi să recolteze toamna câţiva cartofi. Anul trecut a primit o primă de asigurare în urma unui accident de maşină în care n-a avut nici o vină. Neştiind ce să facă cu banii, mi-a cerut o părere şi eu l-am sfătuit să cumpere câţiva pui de struţi. Aşa am pornit amândoi aventura.

– Ar fi putut să ia un nou start în viaţă şi să plece şi să trăiască liniştit în altă parte.

Femeia îl privi indignată.

– Nu e așa ușor să părăsești pământul pe care îl muncești din tinerețe, ripostă Elly neputându-și ascunde iritarea. Pentru Clem, era ceva de neconceput.

– Îi lipsea curajul... sau ambiția, spuse Zach. Altădată, părinții mei au avut aceste două calități. Cu puțini bani și mult curaj, ei au părăsit un pământ prea puțin darnic, au plecat să muncească la oraș, unde s-au realizat. Tata a lucrat la început într-o agenție imobiliară, pentru ca mai târziu să-și creeze propria lui agenție, în felul ăsta aducând bunăstarea în familia lui.

– Bunăstarea care l-a rupt de rădăcinile lui și de care nu au profitat decât cei foarte apropiați de el, precizâ Elly.

Încerca să rămână calmă, dar îngâmfarea lui Zach o călca pe nervi.

– Înțeleg că-i condamni.

– Ai înțeles foarte bine. Nu pot să nu-i condamn pe cei care își abandonează pământul.

– ... Pământ care nu e în stare să-și hrănească locuitorii, ripostă Zach. Tata era pomicultor aici, la munte. Dar livezile produceau atât de puține fructe încât era nevoit să se angajeze departe, la câmpie, în perioada recoltărilor, sau chiar să muncească pe șantiere de construcții ca salahor. Când duci o asemenea viață, nu văd ce e rău în faptul că vrei să faci o schimbare radicală. Părinții mei s-au hotărât să mă scutească de o asemenea viață chinuită. Aș fi un nerecunoscător dacă i-aș condamna.

Elly se rezemă de grămada de saci, încrucișă brațele și oftă :

– Bineînțeles, prezentate în felul ăsta, lucrurile stau cu totul altfel. Dar odată plecați, ai tăi nu s-au mai interesat deloc de cei care au rămas aici. Niciunul dintre voi nu l-a ajutat vreodată pe Clem, nici măcar nu i-ați făcut vreo vizită fratelui mai mare al tatălui tău.

Privirea lui Zach se înăspri.

– N-ai decât să mă consideri un ticălos, dacă asta vrei ! Până acum două săptămâni nici nu am auzit vorbindu-se despre Clem. Poate că frații se dușmăneau ? Poate că s-au despărțit din cauza unor serioase neînțelegeri ? Cine știe ! Părinții mei au fost niște oameni generoși și foarte buni.

– Au fost ? Ce vrei să spui ?

– Au murit amândoi, acum cinci ani. Clem neavând copii, tata ar fi trebuit să-l moștenească.

– Vai, Zach. Îmi pare rău.

Rușinată de aroganța ei, Elly vru să se scuze.

– Neștiind nimic despre tine, mi-am imaginat o poveste întreagă pe seama ta. Bineînțeles, o poveste care nu te-ar prea măguli.

Zach clătină din cap împăciuitor, acceptându-i scuzele și începu să o ajute să așeze cât mai stabil grămada de saci.

Se gândea la imaginea preconceptă pe care și-o făcuse Elly despre el înainte de a-l cunoaște.

Reticența, poate chiar superioritatea pe care crezuse că era bine să le manifeste încă de la sosirea 'ui, bineînțeles că nu-i îmbunătățise cu nimic gazdei impresia detestabilă pe care și-o făcuse despre noul ei patron. Zach bănuia că bătrânul Clem, supărat iremediabil pe fratele său, nu avusese timp să-și facă testamentul, altfel de bună-seamă că nu

și-ar fi ales nepotul drept moștenitor. Probabil că voise să-și lase tot avutul lui Elly, sfătuitoare și credincioasa lui administratoare. Poate că femeia se simțea frustrată, ceea ce-i sporea resentimentele. Cât despre el, Zach nu vedea în această moștenire altceva decât o corvoadă de care s-ar fi lipsit cu plăcere. Moartea lui Clem nu avea implicații satisfăcătoare pentru nimeni.

Sacii erau acum aranjați cu grijă, striviți la adăpost în hambar. Afară, începeau să cadă primele picături de ploaie.

— Cum preferi ? Să așteptăm aici până se termină ploaia ? întrebă Elly.

— Nu. Să ne întoarcem în casă.

Bărbatul își puse pulovărul pe cap și alergă spre camionetă. Ajuns primul, îi deschise portiera lui Elly care năvăli înăuntru. De cum urcară în mașină, cei doi văzură norii cum se dezlănțuie. Elly porni motorul, dar ezită să demareze.

Zach nu o grăbi să plece. Îi plăcea să împartă cu Elly cabina strâmtă în timp ce ploaia bătea darabana pe tabla capotei și îi izola de restul lumii. Părul femeii răspândea un parfum discret de flori de câmp. Câteva picături de ploaie o udaseră pe față. Lui Zach i-ar fi plăcut să-i șteargă obrajii cu palmele și să-i soarbă picăturile de ploaie agățate ca niște perle de genele lungi. Acest impuls neașteptat era o revelație : simțea o atracție fizică pentru Elly. Dar bărbatul își păstră cumpătul, fiind convins că dacă ar fi îndrăznit chiar cel mai mic gest de apropiere, s-ar fi ales cu o palmă care l-ar fi trezit la realitate.

Aşa încât îşi stăvili pornirile şi deschise discuţia despre problemele fermei.

– Cum se împacă struţii cu ploaia ?

– Au un adăpost la marginea păşunii. Dar cum sunt nişte păsări proaste, nu-l folosesc, şi rămân sub cerul liber să le plouă. Penele îi apără de frig şi ploaie. Cât despre nandú, ei nu se sinchisesc ; suportă la fel de bine ploaia şi căldura înăbuşitoare. Clima din Oklahoma, cu diferenţe mari între anotimpuri, le convine de minune.

Ploaia începea să se mai domolească. Elly porni spre casă fără să se grăbească, pentru că ştergătoarele, care se mişcau cu greutate, nu reuşeau să cureţe parbrizul destul de repede. Şoferiţa continuă discuţia despre păsări :

– ... Cum păsările mănâncă iarba mai repede decât creşte aceasta, trebuie să le completez hrana cu granule care conţin material vegetal, vitamine şi calciu. Asta costă un dolar pe zi pentru fiecare animal. În realitate, creşterea păsărilor necesită foarte puţină îngrijire. După moartea lui Clem, eu mă ocup singură de asta şi nu am probleme.

– Eşti singura angajată la fermă ?

Zach îşi închipuise că la fermă era un personal numeros. Dar situaţia existentă în realitate îi uşura foarte mult sarcina ingrată, legată de despăgubirile pe care se gândise să le plătească oamenilor odată cu dizolvarea afacerii.

– Sunt singură, confirmă Elly.

– Mai sunt şi alţii prin zonă care s-au lansat în creşterea struţilor ?

— Nu încă. Vecinii au venit să vadă struții din curiozitate. Sunt sigură că o să fie mult mai interesați după ce femelele vor începe să ouă.

— Pe când se prevede primul ou ?

Femeia ridică din umeri, bucurându-se în sinea ei că reușise să-i stârnească interesul. Acum îl găsea mult mai puțin antipatic decât la sosire. Faptul că o ajutase din proprie inițiativă să descarce sacii din camionetă spărsese gheața dintre ei.

Elly parcă mașina sub un adăpost, pe o alee largă, mărginită de ulmi, alee care lega ranchul de șoseaua națională. Ploaia se oprise.

Mergând împreună spre casă, Zach întrebă :

— Vânzarea ouălor ar putea să acopere o parte din datoriile fermei ?

Elly ocoli un răspuns tranșant.

— Cu răbdare... n-ar fi imposibil.

Zach era un om de afaceri. N-avea rost să-i spună povești. În curând avea să-i prezinte situația exactă.

Dar bărbatul insistă.

— În afară de omletă, ce se mai poate face cu ouăle de struț ?

— Un ou de struț ar putea hrăni o familie de opt persoane, dar ar fi o masă cam scumpă știut fiind că la ora actuală, un ou fecundat valorează peste zece mii de dolari.

Zach se opri din drum, uimit.

— Glumești ?

— Nicidecum. Un pui de struț sau un pui de nandú, se vând cu zece până la douăzeci de mii de dolari când ies din nou. Când sunt adulți, valorează dublu.

Zach făcu un efort să ariculeze :

– Şi... o turmă de... păsări, ca a mea... cât valorează ?

– Aproape o jumătate de milion de dolari.

– Ai putea s-o vinzi la preţul ăsta ?

Lui Elly nu-i plăcu nici întrebarea, nici sclipirea pe care o zări aprinzându-se în ochii cenuşii. După părerea ei, nu mai era vorba de curiozitate, ci de speculaţiile de genul : „Ce aş putea să fac cu atâţia bani ? O călătorie în jurul lumii ? Să cumpăr câteva maşini de colecţie ?"

Tânăra se posomorî şi răspunse cu regret :

– Aş vrea un cumpărător, dar ar fi cea mai proastă afacere pe care ai putea-o face. Ca să facem rost de păsările pe care le avem acum, Clem şi cu mine am cheltuit toţi banii pe care îi aveam şi am făcut şi datorii. Acum, când investiţia e pe cale să aducă profituri, nu e momentul s-o lichidăm. Un struţ femelă depune între douăzeci şi treizeci de ouă pe an şi poate să trăiască cincizeci de ani. Ştiai ?

– Nu, răspunse Zach gândindu-se la altceva. În primul rând, mă interesează prezentul.

Nu mai adăugă nimic şi porni cu paşi mari spre casă ca şi cum ar fi fost nerăbdător să termine cu toată povestea asta. Elly îl urmă copleşită de sentimentul unei înfrângeri.

– Acest „chili con carne" pare promiţător, spuse Zach.

Elly puse pe masă carnea şi sosul, apoi adăugă un platou cu legume fierte. Pusese masa în bucătărie şi pregătise cina în timp ce Zach făcuse duş.

Se așeză în fața lui. El luă o bucată de pâine proaspătă din coș, gustă din ea, și exclamă încântat :

– Mmm ! Ce gust bun are ! Rareori am avut ocazia să mănânc ceva atât de bun.

– Spune mai bine că n-ai mâncat niciodată o asemenea pâine. E specialitatea mea, alături de plăcinta cu mere.

Elly adăugă cu modestie :

– De fapt, nu sunt o bucătăreasă prea grozavă. În afară de pâine și plăcintă, n-am rămas cu nimic din lecțiile de bucătărie din copilărie. O exasperam pe mama care voia să facă din mine o gospodină desăvârșită. Pentru ai mei femeia trebuie să știe să-și țină casa. Fără discuție. Ideile lor sunt destul de retrograde.

Zach își luă o porție de carne pe care o stropi din belșug cu sos, își mai luă în farfurie câteva legume și începu să mănânce.

– Te rog să gătești și pentru mine pentru perioada cât voi sta aici, de acord ? Mâncarea asta nu seamănă cu ceea ce sunt eu obișnuit să mănânc, dar o să mă descurc.

Din politețe nu făcu nici un comentariu asupra legumelor fierte și a sosului care nu-l încântau deloc. Norocu cu pâinea care mai salva aparențele.

– După cină aș vrea să arunc o privire asupra registrelor contabile ale fermei.

Văzând expresia încurcată a femeii, Zach insistă totuși :

– Cred că ții registrele la zi, nu-i așa ?

– Păi... da, bineînțeles.

– Atunci, care e problema ?

– Nu e nici o problemă. Însă vreau să te avertizez... Deficitul e mai mare decât cel pe care o să-l stabileşti când vei face bilanţul. Moartea l-a luat pe Clem pe nepregătite. Nu-i plăcea să vorbească despre necazurile financiare prin care trecea şi spera să trăiască destul, astfel încât să vadă eforturile noastre răsplătite. Cum cumpărarea struţilor şi a clocitorilor necesita mai mulţi bani decât aveam, a fost nevoit să facă un împrumut la bancă ipotecând ranchul. Returnarea datoriei e stabilită pentru un termen de cinci ani. Dar scadenţa ratelor apasă greu...

– Ştiu toate astea, i-o tăie scurt Zach, încruntat. Unde vrei să ajungi ?

– Am oprit socotelile după moartea lui Clem şi am fost nevoită să mă descurc pentru a asigura supravieţuirea fermei.

– Cum să te descurci ?

– Ei bine... Am luat legătura cu toţi cei care s-au interesat de ouă. Sunt destui. Mulţi dintre ei or să păstreze oul ca pe un obiect decorativ. Dar majoritatea vor să se lanseze la rândul lor în creşterea struţilor. Şi atunci mi-au plătit un avans pentru viitoarele achiziţii. E puţin cam riscant, ştiu bine, dar e perfect legal, se grăbi să adauge tânăra văzând expresia contrariată a interlocutorului.

– Asta înseamnă să vinzi blana ursului din pădure, nu ? Şi e firesc ca asemenea tranzacţii să nu figureze în registrul contabil...

– La fel se întâmplă şi cu salariul meu, spuse Elly aruncându-i o privire sfidătoare.

– Salariul tău face parte din cheltuielile curente. De ce nu-l treci în registru ?

– Pentru că nu există. De mai bine de șase luni eu asigur plata principalelor facturi. Cum vrei să mai și ridic salariul ?

– Și ai acceptat să lucrezi degeaba ?

Zach era pe bună dreptate surprins. Cu toate astea, Elly îl privi ca și cum ar fi apărut de pe altă planetă și protestă energic.

– Nu mi-am pus niciodată întrebarea dacă să accept sau nu. Ferma asta este rațiunea mea de a trăi. Nu-ți poți închipui că se poate face o muncă numai din plăcere ? Banii, beneficiul, numai asta contează pentru dumneata ?

Bărbatul o privi cu atenție. Începea să-și dea seama de personalitatea ei. Și dacă se gândea mai bine, cu toate că nu-i dădea dreptate, o înțelegea pe tânăra din fața lui. El însuși, altădată ar fi lucrat bucuros într-o fabrică de cherestea, nu pentru bani, ci doar pentru plăcerea de a simți în nări mirosul de lemn proaspăt. Dar din fericire, bunul simț îi alungase gândurile pe care acum le considera ca pe niște aberații din adolescență. Elly era foarte tânără. Se îndrăgostise de ranchul ăsta care era visul ei, așa cum alte fete visează să cucerească spațiul. Însă nu poți să construiești un drum în viață pornind de la o himeră. Era timpul să revină la realitate.

– Spune-mi, Zach, ți-a trecut vreodată prin minte să întreprinzi ceva fără să te gândești nici o clipă la profit, ci doar pentru că acel lucru ți-ar face plăcere ? De fapt cu ce se ocupă un om de afaceri ?

Văzând atâta naivitate, Zach zâmbi.

– Negociază afaceri, girează bunuri, sondează piețe, investește. În ceea ce mă privește, îm-

preună cu asociatul meu, Jeff Hodges, eu mă ocup de probleme de arhitectură. Reamenajez spații, creez mobilier în funcție de necesități.

– Asta e vocația ta ?

O umbră de nostalgie întunecă pentru o clipă ochii cenușii.

– Și da și nu. Visam să devin tâmplar sau dulgher pentru că-mi plăcea mirosul de lemn. Dar tata se chinuise atât de mult ca muncitor încât m-a obligat să-mi aleg un alt drum în viață. Așa se face că, după ce am studiat dreptul și economia, mi-am fondat propria societate.

– Ai făurit-o singur, pornind de la zero. Cred că poți înțelege ce înseamnă să-ți iubești meseria atât de mult încât să nu vrei s-o schimbi.

Înțelegea unde voia să ajungă femeia, dar Zach nu voia cu nici un preț s-o urmeze pe terenul ei.

– Desigur, spuse el evaziv. E mai bine să lucrezi într-un domeniu în care îți place ceea ce faci.

Acest răspuns nu era chiar ce sperase Elly. Atunci tânăra adoptă un ton rugător.

– N-am de gând să-ți cer salariul din urmă, nici nu revendic cota mea de participare la viitoarele beneficii. Dar te rog, Zach, vreau doar ca ferma aceasta să existe în continuare.

O simțea pândindu-i răspunsul. Dar nu erau conectați pe aceeași lungime de undă. În acel moment, Zach făcea în minte o estimare a nivelului despăgubirilor pe care putea să i-l propună.

Elly se rezemă pe spătarul scaunului și încercă pentru ultima oară să-l convingă.

– N-o să regreți deloc dacă accepți să investești în această fermă.

– Dacă este atât de rentabilă, explică-mi te rog de ce ceilalți fermieri nu au aceeași idee ca tine ? Care sunt riscurile creșterii struților ?

– Se poate întâmpla ca femelele să fie sterile. Pe de altă parte, sunt atât de emotive încât o sperietură puternică poate să le omoare.

Omul de afaceri cumpăni preț de câteva clipe ultimele afirmații ale interlocutoarei.

– Elly, apreciez sinceritatea ta, dar cuvintele tale mi-au întărit convingerea. Riscurile sunt prea mari. O să vând ferma cu prima ocazie.

Indignată, Elly trase un pumn în masă făcând să zornăiască tacâmurile în farfurii.

– La naiba ! De ce ești așa grăbit ? Speram că vrei să păstrezi moștenirea în familie. Tuturor orășenilor le place să vină la țară să se odihnească din când în când.

– Mie, nu. Mie nu-mi place decât la Saint Louis. E de la sine înțeles că ai vrea să rămâi la Red Canyon, și te felicit pentru munca enormă pe care ai depus-o aici. Dar trebuie să știi că eu consider moștenirea aceasta o povară și că vreau să scap de ea de îndată ce voi găsi un cumpărător.

– Sunny Land, de exemplu ?

Zach cunoștea Sunny Land. Conducătorii acestei firme amenajaseră deja câteva parcuri de distracții în mai multe state. Erau niște oameni rapace, dar plăteau cu bani gheață.

– Voi vedea, răspunse prudent Zach. O să studiez mai multe oferte înainte de a mă hotărî. Nu-ți fie frică, ai să fii prima care să afle. Te voi despăgubi din belșug.

Se aştepta la o nouă izbucnire. Dar spre marea lui surprindere, Elly se mulţumi să ofteze, apoi îi adresă un zâmbet pe care nu ştia cum să-l interpreteze.

Uşurarea îi trezi lui Zach din nou apetitul.

– Aş mai lua puţin din această mâncare excelentă, spuse el punându-şi în farfurie o bucată de carne. Poate din cauza sosului de zile mari ?

În timp ce Zach savura ostentativ carnea, Elly îl strecură maliţioasă :

– Sosul nici nu contează. Carnea e totul.

– Ce carne e ? De vită ?

– De şobolan.

Zach rămase impietrit. În clipa următoare îşi duse şervetul la gură şi porni în fuga mare spre baie.

CAPITOLUL III

Elly claxonă scurt de două ori ca să-l aducă aminte lui Zach că îl aștepta. În seara precedentă o rugase ca la ora zece să fie pregătită să-l conducă la Ledbetter, orașul cel mai apropiat de Red Canyon.

La ora zece, îmbrăcată în blugi, bluză și bascheți, Elly se instală la volanul camionetei. Cu o oră înainte îi dusese oaspetelui său o tavă cu micul dejun.

Noaptea trecută, Elly se răsucise mult timp în pat neputând să adoarmă. La cină, Zach o enervase și ea voise doar să-i închidă gura, nicidecum să-l îmbolnăvească prin gluma ei. Niciodată nu văzuse un chip descompunându-se instantaneu. La început, încercase un sentiment de triumf, urmat imediat de un val de regret. Maică-sa o crescuse destul de sever, vrând să facă din ea o lady. Or, o lady nu face glume care să întoarcă pe dos stomacul musafirului ei.

Când Zach s-a întors în bucătărie, Elly și-a cerut mii de scuze. Fusese doar o glumă. O minciună sfruntată. Bătrânul Clem povestea uneori că oamenii de la oraș ajungeau să omoare șobolani ca să se hrănească. Ea nu făcuse altceva decât să-l imite

pe bătrân. În realitate era vorba de un delicios file de vacă...

Zach i-a acceptat scuzele privind-o bănuitor, apoi, imposibil, i-a cerut registrele contabile. Puțin mai târziu, a venit în salon să dea un telefon. A sunat-o pe Phyllis Quincy, reprezentanta societății Sunny Land în Oklahoma. Phyllis a acceptat să se întâlnească cu Zach. I-a propus o întâlnire pentru a doua zi, la Rosy's Café în Ledbetter.

Elly claxonă din nou. Zach ieși din cabana lui nemulțumit și traversă grăbit grădina. Nu-i plăcea să aștepte, dar nici să fie grăbit de alții.

Era îmbrăcat cu un costum gri elegant, cămașă albă și cravată iar în mână ținea o servietă diplomat. Degaja impresia de dezinvoltură și în același timp de hotărâre.

„Dacă își face iluzii că poate să o seducă pe Phyllis, se înșală, își spuse Elly în sinea ei. Directoarea de la Sunny Land are o casă de bani în loc de inimă".

– Am sosit, am sosit, mormăi noul-venit instalându-se alături de Elly. Doar n-a luat foc nimic! Am întâlnire abia la ora unsprezece.

Proaspăt ras, bărbatul răspândea un miros plăcut de after-shave care mângâie nările tinerei femei.

În vreme ce camioneta o lua din loc, Zach continua să bombănească.

– Ce faci? Pleci fără să încui ușile casei?

– Ce rost are să le încui? La Rocky Ridge oamenii sunt săraci, dar cinstiți.

– Mie mi se pare nefiresc totuși să lași totul descuiat când pleci de acasă.

– Asta nu mă miră. Faci parte din categoria oamenilor care se tem că vor fi furați de îndată ce întorc capul. La Saint Louis, câte încuietori ai la ușa de la intrare ?

– Trei. Și cu toată această precauție, mi-a fost prădată casa de două ori.

Elly pufni în râs, lucru care îl enervă pe însoțitorul său.

– Cunoști ce proiecte au cei de la Sunny Land ? întrebă Zach.

Mâinile șoferiței se crispară pe volan. Dacă o obliga să vorbească despre Sunny Land era în stare să înceapă să urle. Nu răspunse la întrebare și frână sec înainte să abordeze primul viraj pe drumul care începea să coboare în vale. Mai jos, pe malul râului se vedea orășelul inundat de verdeață.

– Pot să conduc eu, dacă simți că ești prea nervoasă, propuse Zach puțin îngrijorat.

Elly își stăpâni iritarea.

– Ce vrei să știi ?

– Spune-mi ceva despre Phyllis Quincy. O cunoști ?

– Da. E o femeie rapace. De-a lungul anilor a încercat, fără succes, să-l convingă pe Clem să-i vândă ei ferma și pământul. Firma Sunny Land vrea să facă un parc turistic la Red Canyon, un parc care ar atrage turiști din lumea întreagă, amatori de peisaje pitorești și de fete drăguțe. Phyllis Quincy îi spunea bătrânului că Sunny Land i-ar oferi o valoare dublă pentru pământul lui. Dar, ți-am spus, unchiul tău nu era deloc interesat. Atunci, frumoasa Phyllis a scos la bătaie artileria grea : amenințări anonime la telefon, a trimis pe câțiva indivizi care

ne-au scris cuvinte obscene şi ameninţări pe pereţii casei. Într-o bună zi, în garaj a izbucnit în mod misterios un incendiu. A doua zi un nandú a murit străpuns de glonţul unui vânător.

– Poate că moartea păsării s-a datorat unor braconieri care n-avea nici o legătură cu doamna Quincy.

Elly ridică din umeri.

– Bineînţeles că nu am nici o dovadă. Te sfătuiesc să fii prevăzător. Nu semna nimic până nu examinezi cu cea mai mare atenţie contractul pe care o să ţi-l propună vipera asta.

Această punere în gardă îl ofensă pe Zach.

– Doar n-o să mă înveţi pe mine ce trebuie să fac ! Afacerile sunt specialitatea mea !

Regretând accesul de furie, în clipa următoare, Zach, în semn de prietenie, o bătu amical pe umăr pe femeia de la volan. Ea întoarse capul, îi întâlni privirea şi rămase surprinsă de zâmbetul cald pe care îl descoperi în ochii cenuşii.

Adânc tulburată, Elly îşi concentră toată atenţia asupra drumului. Omul de afaceri să fi devenit oare atât de uman încât să încerce să o seducă ?

– Nu te supăra, spuse tânăra cu glasul tulburat. N-a fost decât un simplu sfat. Nu te pot împiedica să vinzi ferma dacă eşti hotărât s-o faci. Numai că aş fi preferat un cumpărător care să fie, fermier, nu unul dintre oamenii aceia fără scrupule care sunt în stare să distrugă o regiune cu lamele buldozerelor. Din păcate, nu am puterea să te influenţez.

Era gata să izbucnească în plâns. Cel puţin dacă păsările astea idioate ar fi început să ouă, atunci

ar fi avut un început de dovadă a rentabilității afacerii pe care o demarase. Dar așa, n-avea nici un argument palpabil, numai promisiuni. Iar Zach era omul care nu se gândea decât la bilanțuri și la cifre.

Cu moralul la pământ, Elly opri camioneta în fața cafenelei unde Phyllis Quincy îi dăduse întâlnire lui Zach.

– Nu mă aștepta, spuse bărbatul coborând din mașină. Știu că ai de lucru la fermă. La întoarcere o să iau un taxi.

Șoferița izbucni în râs.

– Dumneata te crezi la Saint Louis ? Aici, în Ledbetter, nu sunt taxiuri. După întrevederea cu doamna Quincy, o să mă găsești la spălătoria din capătul străzii. Cum la ranch n-am mașină de spălat, în fiecare săptămână vin aici să spăl rufele. Pe curând.

Elly demară fără să mai aștepte vreun răspuns.

*
* *

După un ceas, Zach părăsea cafeneaua cu servieta mai grea și cu inima mai ușoară, având în minte un proiect magnific. Abia aștepta să-i anunțe lui Elly vestea cea bună.

Nu înțelegea deloc neîncrederea unchiului său. Phyllis Quincy, o brunetă înaltă, pe cât de frumoasă pe atât de energică, îl convinsese de bunele ei intenții. Atinsă de criza economică, Oklahoma, și în primul rând regiunea Rocky Ridge nu făcea nici un

efort să se redreseze orientându-se în direcţia turismului care să atragă cât mai mulţi străini. Un parc turistic ar da de lucru tuturor locuitorilor. Atât vara cât şi iarna, turiştii s-ar înghesui pe malul lacului Takamachi, pe care Sunny Land l-ar amenaja şi pe pantele văii Ledbetter, unde ar putea să schieze încă de la prima zăpadă. Firma ar construi hoteluri şi teleferice care ar utiliza forţa de muncă locală. Străzile oraşelului Ledbetter ar fi invadate de familii dornice să-şi cheltuiască banii de buzunar. Ar fi o mină de aur pentru comercianţi !

După părerea doamnei Quincy, nici bătrânul Clem, nici domnişoara Kessler nu-şi dăduseră osteneala să examineze mai atent proiectul pe care li-l propusese, iar acest proiect nu putea să prindă viaţă decât cu binecuvântarea lui Clem, pentru că platoul şi cele mai bune pante ale văii erau ale lui.

Zach era bucuros. Când domnişoara Kessler va afla că el singur putea să salveze economia din Rocky Ridge, nu va putea să nu fie de acord cu iniţiativa lui.

Găsea că oraşul era vesel. Îi plăceau străzile mărginite de arbori şi casele cochete cu etaj şi faţadele vopsite. Numeroase magazine mici ofereau spre vânzare ceramică, împletituri şi covoare viu colorate, toate specifice artizanatului indian.

Totuşi, i se părea că doamna Quincy exagerase în privinţa mizeriei şi tristeţii locuitorilor. Oamenii pe lângă care trecea erau bine îmbrăcaţi şi nu păreau deloc nefericiţi.

Găsi cu uşurinţă spălătoria unde îi dăduse întâlnire Elly. Locul părea punctul de întâlnire al gospodinelor şi copiilor lor. În timp ce maşinile de

spălat automate își vedeau de treaba lor, copiii se jucau, iar mamele stăteau de vorbă. O zări pe Elly vorbind aprins cu o femeie în vârstă, care o ajuta să împăturească un cearșaf. Soarele intra din belșug prin ferestrele mari. Silueta lui Elly se profila în lumină. Zach, care se oprise la câțiva pași în spatele ei, îi admira încă o dată naturalețea și grația mișcărilor. Pentru o clipă își închipui că strânge în brațe silueta zveltă. Dar alungă repede fantasma din minte.

Prinzând din zbor câteva frânturi de conversație, noul-venit înțelese imediat că toți oamenii erau preocupați de creșterea struților.

— Micuța mea Elly, din primul tău ou, spunea doamna în vârstă, am să fac un munte de bezele.

Se auzi un glas din asistență :

— Ei, Bessy, în ziua aia o să inviți tot orașul la festin.

Râzând de această remarcă, Bessy și Elly terminară de strâns cearșaful. Bessy se apropie de Elly. Nici una, nici cealaltă nu remarcaseră încă prezența lui Zach.

— Păstrează-mi încă un ou, spuse bătrâna. Pentru asta o să-ți dau un mic avans.

— Nu, Bessy. Știu că nu ești bogată. Nu vreau să-ți iau banii.

— I-am câștigat cu greutate, e adevărat, dar sunt ai mei și fac ce vreau cu ei. Lasă-mă să investesc din nou în viitoarea ta producție.

— Câți bani poți să-mi dai în avans ?

— O sută de dolari.

Zach se hotărî să pună capăt acestei tranzacții. Se apropie de cele două femei.

– Bună ! exclamă Elly văzându-l. Bessy, ți-l prezint pe Zach Shaner, noul proprietar al lui Red Canyon. Zach, ea e Bessy Peable. Lucrează la cea mai bună patiserie din oraș.

Bărbatul se înclină curtenitor.

– Sunt fericit să...

– Atunci, înseamnă că de acum încolo, dumitale trebuie să-ți plătesc avansurile ?

Bătrâna îi întinse ostentativ bancnota de o sută de dolari lui Elly, examinându-l cu neîncredere pe noul-venit.

– Dumneata ești nepotul lui Clem, băiatul lui Jerry și Franny ?

Zach încuviință din cap.

În jurul lor discuțiile încetară.

– Atunci, bine ai venit la Ledbetter, spuse Bessy cu jumătate de gură.

– Mulțumesc, răspunse Zach cu aceeași reținere.

Apoi lui Elly :

– Ai terminat ?

– Da.

Tânăra își strânse rufele curate într-un coș, apoi o sărută pe Bessy și pe încă câteva femei.

De cum ajunseră în camionetă, Zach explodă :

– Ce i-ai povestit bătrânei și tuturor celorlalte despre mine ? M-au privit ca și cum l-ar fi văzut pe dracu'.

– Le-am anunțat pur și simplu că a venit nepotul lui Clem.

– Și că am de gând să transform ferma într-un parc de distracții, nu-i așa ?

– Așa cum stau lucrurile, n-a fost nevoie să mai adaug nici un amănunt. Datorită lui Rosy, toată lumea știe de întâlnirea ta cu Phyllis Quincy.

– Și de ce se tem prietenele tale ? C-or să-și piardă banii pe care ți i-au plătit drept avansuri ? Nici o grijă, o să-i dau înapoi până la ultimul bănuț.

– Ai vândut ranchul ?

– Poți să-mi propui o soluție mai rezonabilă ?

Zach aproape că spera un răspuns afirmativ. Optimismul său în legătură cu oferta firmei Sunny Land se atenuase. Elly îi spusese că trebuia să acționeze așa cum îl îndemna conștiința.

Bărbatul ripostă agasat :

– Nu am mustrări de conștiință. După ce am vorbit cu doamna Quincy, sunt convins că proiectul ei pleacă de la o idee extrem de generoasă.

– Ia te uită ! Eram sigură. O femeie frumoasă ca ea nu poate să aibă decât idei generoase.

Glasul tinerei tremurase trădându-i o emoție puternică. Era furie sau gelozie ? Bineînțeles că furie, ce motiv ar fi avut Elly să fie geloasă ?

– Hai să mergem undeva să mâncăm. Pe drum am văzut o pizzerie drăguță. Acolo am putea să discutăm în liniște.

Cina din ajun îi trezise ulcerul. Nu mai vroia să guste mâncarea lui Elly.

Localul arăta primitor. Zach alese o masă puțin mai retrasă și se așezară unul lângă altul, după o perdea de plante verzi. Elly se închise într-o tăcere reprobatoare, care îl exaspera pe Zach mai mult decât ar fi făcut-o un potop de mustrări.

După ce consultară lista, dădură comanda. După ce picolița plecă, Zach izbucni furios.

– Ce naiba îmi reproşezi ? Pământul meu îi interesează pe cei de la Sunny Land care îmi oferă un preţ foarte avantajos. O să plătesc toate datoriile fermei şi salariul pe care nu l-ai luat în ultima vreme, la care o să adaug o primă consistentă de lichidare. Ce mai vrei altceva ?

– Ştii foarte bine.

– Nici nu se pune problema să păstrez ranchul. Dumnezeule ! Eşti mai încăpăţânată ca un catâr scos la muncă duminica.

Pe chipul lui Elly apăru un zâmbet. Întoarse capul spre interlocutorul său. Ochii ei albaştri scânteiau veseli.

– Mai spune o dată.

– Ce să mai spun ?

– Povestea cu catârul. De ce s-ar încăpăţâna ca un catâr numai duminica ?

Zach zâmbi şi el încurcat.

– Nu ştiu. Vorba asta mi-a revenit în minte de când eram copil. Până acum n-am mai folosit-o.

– Şi bătrânul Clem o folosea la tot pasul. Doamne ! Cât de bine semeni cu el ! Lăsând gluma la o parte, explică-mi te rog şi mie afacerea grozavă pe care eşti gata s-o închei. O să încerc să nu fiu încăpăţânată ca un catâr în ziua de duminică.

Picolita le aduse o pizza enormă, frumos ornată cu sardele şi piper verde. Zach se apucă să o tranşeze.

Elly îi admiră îndemânarea. Apoi, îl studie cum dădea la o parte boabele de piper înainte să ducă la gură bucata de pizza. Făcea totul cu dezinvoltură şi distincţie. Îi admira eleganţa şi manierele ra-

finate. În același timp, își dădea seama de prăpastia care îi despărțea. Zach fusese crescut de părinți care doriseră să-l facă să-și uite originea de țăran. Din păcate, reușiseră. Zach devenise prințul pe care și-l doriseră. De bună seamă că îi plăceau Mozart, poeziile, să meargă la teatru. Distracțiile rafinate pentru un om de afaceri obsedat de cifre. Cum putuse să-și închipuie Elly că pe Făt-frumos din Saint Louis o să-l intereseze un ranch pierdut undeva în munții din Oklahoma ?

– Unde ți-ai făcut studiile ? întrebă pe nepregătite bărbatul, luând încă o porție de pizza.

– Am urmat cursurile unui colegiu agricol. Părinții mei sunt fermieri și am vrut să merg pe urmele lor, dar specializându-mă în creșterea păsărilor, domeniu în care vedeam un mijloc de relansare a economiei din regiune.

– Și n-a fost așa ?

– Nu. Ca să câștigi bine din creșterea puilor de găină, trebuie să produci în cantități industriale. Iar eu nu sunt de acord cu metodele inumane de creștere industrială. Fiind șefă de promoție, am avut dreptul la un stadiu de practică la o crescătorie de struți din Texas. M-am întors fascinată de acest gen de creștere și de implicațiile asupra economiei locale. După câțiva ani, artizanatul și industria alimentară din zonă încep să profite din plin de pe urma păsărilor. M-am gândit că înființarea unor noi locuri de muncă ar încetini, măcar în parte, exodul, mai ales al tinerilor, această adevărată plagă la Rocky Ridge.

– Văd că nu-ţi plac deloc cei care îşi părăsesc locul unde s-au născut.

Tânăra şovăi şi răspunse cu o jumătate de gură.

– Cei care pleacă se duc să caute o viaţă mai bună. Nu pot să-i condamn pentru asta.

Şi totuşi, îi condamna. Zach o simţea din reţinerea ei. Nu îi convenea să constate încă o dată că Elly purta pică părinţilor lui pentru că „dezertaseră" cândva. Atitudinea acestei tinere era prea tranşantă. Ea nu îi cunoscuse pe Jerry şi Franny, nici viaţa chinuită pe care o duseseră până să-şi facă o situaţie la Saint Louis. Părerea ei se trăgea din criticile pe care le auzise de la Clem şi alţi bărbaţi despre felul cum familia Shaner se rupsese de rădăcinile ei.

„Unde sunt rădăcinile mele ? se întrebă Zach. La Saint Louis ?"

Îi plăceau oraşul, facilităţile, distracţiile lui. Şi chiar dacă a avut un şoc descoperind Rocky Ridge şi frumuseţea peisajelor, n-avea totuşi nici un gând să se stabilească aici.

Reveni la un gând care îl tulbura.

– Prietena ta, Bessy Peebles, a fost cam nepoliticoasă faţă de mine. Ce îmi reproşează ?

– Nimic. Doar că ai părăsit regiunea, bănuiesc. Aici, ţi-am mai spus-o, nu prea ne plac străinii.

– Dar eu nu sunt un străin, protestă Zach. Părinţii mei au căutat să trăiască puţin mai bine, să aibă deasupra capului un acoperiş prin care să nu treacă ploaia şi o şcoală mai bună pentru copilul lor. Pe urmă, norocul le-a surâs, dar au câştigat în mod cinstit banii. Şi dacă, datorită acestor bani, eu am putut să-mi fac studiile, să descopăr

opera, teatrul, concertele, nu văd nimic rău în asta !

– Nici eu, spuse Elly înțelegătoare. Părinții vor întotdeauna ca copiii lor să aibă mai mult decât au avut ei, dar unii așază ștacheta atât de sus încât uită de unde se trag și bucuriile vieții simple. Îmi pare rău, Zach, dar când vine vorba despre cei care pleacă, cu greu îmi stăpânesc furia. Liniștește-te! Nu am nimic împotriva ta.

Elly își așeză mâna pe mâna lui Zach, sperând ca el să vadă în asta un semn de prietenie, dar fu uimită de reacția lui.

Bărbatul o strânse de mână învăluind-o cu o privire arzătoare, atât de senzuală încât Elly își simți inima bătându-i mai repede. Era mulțumită să-l vadă revenind la sentimente mai bune față de ea, dar o pizzerie era un loc public. Dacă îl încuraja, era sigură că ar fi avut îndrăzneala să o sărute aici, de față cu toată lumea.

În același timp își reproșa că nu-și putea ține în frâu imaginația. De ce se gândea că Zach ar fi vrut să o sărute ? De ce ar fi făcut-o ? Cu siguranță că mai degrabă ar fi blestemat-o decât s-o ia în brațe.

Zach își retrase mâna și întoarse capul stânjenit. Ca să facă ceva, își aranjă nodul cravatei. Privind în gol, el spuse cu glas molcom din care răzbătea amărăciunea :

– Părinții mei spuneau că nu s-au simțit niciodată legați sufletește de pământ. Eu cunosc pământul ăsta abia de ieri. Dacă oamenii de aici mă consideră un străin, n-au decât, puțin îmi pasă,

Nu, nu era adevărat. Îi păsa de ce credeau ceilalți despre el. Elly își dădea seama de asta din to-

nul vocii lui. Atitudinea lui Bessy îl rănise, de bună-seamă, dar nu vroia să recunoască.

Pentru Elly, acest lucru însemna că Rocky Ridge şi locuitorii lui începeau să capete importanţă în ochii lui Zach. Un suflu de speranţă făcu să-i bată inima mai tare. Poate că nu era încă prea târziu să reuşească să-l convingă că bucuriile vieţii simple şi frumuseţea munţilor valorau mult mai mult decât plăcerile oraşului.

CAPITOLUL IV

— ... Și Sunny Land s-a angajat să investească beneficiile în dezvoltarea zonei, spuse Zach bombastic. Firma va construi drumuri, hoteluri, cas și chiar școli. Cei care vor vrea să-și cumpere case, vor putea face împrumuturi cu dobândă mică...!

Speranța lui Elly nu durase decât atâta timp cât savurase desertul. Imediat ce termină de mâncat, Zach începu să enumere meritele viitorului parc turistic. Elly obiectă că, pe aici, aproape toți locuitorii erau proprietarii caselor în care locuiau.

— Vor putea să le modernizeze, replică Zach fără să se lase descurajat de răceala vecinei sale.

Elly își închipuia deja frumoasa ei regiune masacrată de lamele buldozerelor. Pentru Sunny Land, să pună în valoare un loc, însemna să toarne beton. Tânăra interveni iritată :

— Cum poate un om avizat să se lase dus de nas atât de ușor ?

— Aceste angajamente vor fi înregistrate și vor fi respectate, continuă Zach. Guvernul va supraveghea derularea contractului conform înțelegerii stabilite inițial. Doamna Quincy mi-a înmânat întreaga documentație.

– Ţi-a spus şi de procesul în curs ?

Zach o privi mirat.

– Care proces ?

– Procesul pe care statul Arkansas l-a intentat societăţii Sunny Land. Acolo a fost amenajat ultimul parc turistic. Promisiunile iniţiale nu au fost respectate. N-a fost încă achitată nici o despăgubire pentru expropriere şi antreprenorii nu sunt plătiţi. Locuitorii au suferit degeaba mizeria şantierelor şi poluarea râurilor lor.

Zach rămase tăcut. Elly avea impresia că recâştigase terenul pierdut şi se hotărî să joace ultima carte.

– Să mergem, propuse ea. Vreau să-ţi arăt ceva.

Zach achită nota de plată.

O luară pe un drum care şerpuia printre dealuri acoperite cu flori sălbatice. Elly opri într-o zonă de platou, coborî din camionetă şi îl invită pe Zach să facă la fel.

La est se vedeau o sumedenie de deluşoare, asemeni unor valuri împădurite, iar spre vest contraforturile roşiatice şi de culoarea argilei ale lui Red Canyon. Contrastul era atât de şocant încât lui Zach i se tăie răsuflarea pentru o clipă.

Soarele de aprilie era cald. Zach îşi scoase cravata şi haina, apoi îşi suflecă mânecile cămăşii. Pe urmă, aruncându-şi haina neglijent pe umăr privi în jurul lui. Pajiştea era presărată cu tot felul de flori de câmp. Undeva departe în mijlocul pădurilor se vedea o pată de albastru de safir.

– E lacul Takamachi, îi explică Elly interlocutorului ei care era fermecat de peisaj.

Tânăra rămase cu ochii pironiți la brațele goale ale bărbatului. Îi venea să-l atingă, să-l simtă mai aproape... Își spuse că era ridicolă și își concentră toată atenția asupra chipului lui Zach, încercând să-i ghicească gândurile. Părea încântat de ceea ce vedea în jurul său.

Zach întoarse capul spre însoțitoarea lui.

— Dacă vroiai să mă convingi de pitorescul și diversitatea peisajului de la Rocky Ridge, află că ai reușit. E minunat. Regiunea m-a cucerit încă de când am venit.

— Aici ne aflăm pe pământul tău. După ce îl vei vinde, oamenii vor trebui să plătească pentru ca să aibă dreptul să admire peisajul... sau măcar ce o să mai rămână după ce vor trece buldozerele.

— Sunny Land face mari eforturi ca să păstreze mediul, protestă Zach. Phyllis Quincy mi-a arătat fotografii din alte trei parcuri pe care le-a realizat societatea ei.

— Sunt în stare să-mi pun gâtul că n-ai văzut fotografiile parkingurilor... Frumoasa Phyllis Quincy ți-a spus că Sunny Land are de gând să facă pajiști unde să pască liniștiți struții ? Nicidecum ! Vor să facă un garaj pentru autocare, precizâ Elly dezgustată.

Zach nu răspunse nimic.

Câteva clipe mai târziu se urcară amândoi în camionetă. Elly porni către ranch pe un drum pe care Zach nu îl cunoștea, drum care trecea printre cătune izolate. În trecere, femeia le făcea semne prietenești locuitorilor care o salutau bucuroși. La ieșirea dintr-un cătun, opri mașina în fața ultimei case ; o construcție de piatră, veche dar încă so-

lidă. Uşa casei era deschisă. Găinile care ciuguleau prin curte se aventurau până în casă.

În curte apăru un bătrân purtând pe umeri un balot de fân, urmat de vreo şase pisici.

– El este Ben Poteet, vecinul tău cel mai apropiat, explică Elly.

– Ben ? Cel mai înverşunat adversar al lui Clem ? Am toate motivele să cred că nu mă are la suflet.

– Şi eu cred la fel. Dar nu-ţi face griji. Ben nu are pe nimeni la inimă. Vino să-ţi fac cunoştinţă.

Ben era un ţăran robust, cu părul alb ca zăpada şi o faţă osoasă în mijlocul căreia trona un nas enorm.

Însoţit de Elly, Zach aşteptă în curte ca bătrânul să pună fânul la adăpost. Profită de răgaz ca să examineze locul şi se miră de sărăcia pe care o constată. Cele două cabane ale ranchului său i se păreau somptuoase pe lângă casa lui Ben.

În sfârşit, bătrânul se întoarse – urmat pas cu pas de pisicile lui – ascultă explicaţiile lui Elly, apoi îi strânse mâna lui Zach.

– Te-ai hotărât în sfârşit să te întorci de unde ai plecat. Cum ţi se pare aici ?

– E minunat !

Răspunsul era pe cât de spontan, pe atât de sincer.

Chipul lui Ben se lumină de un zâmbet larg. Dar imediat îşi reluă expresia ursuză.

– De ce te-ai împopoţonat ca într-o zi de sărbătoare ? întrebă bătrânul.

Elly își ascunse zâmbetul dar trebui să admită că, chiar fără haină și cravată, Zach păstra aerul unui orășean elegant.

— Vin de la Ledbetter unde am avut o întâlnire cu reprezentanta firmei Sunny Land, răspunse Zach ocolind privirea bătrânului.

Ben își trecu degetele mari de la mâini pe după bretelele salopetei și întrebă pe un ton aspru :

— Atunci, vinzi ?

— Nu știu încă.

— Sunt sigur că Clem n-ar fi vândut. Asta era singurul lucru asupra căruia eram de acord.

— Dacă înțeleg bine, nu ești de acord să se construiască aici un parc turistic ?

— Cine și-ar dori un asemenea iad ? ripostă Ben arțăgos. Dealurile noastre betonate, mașini, autobuze, aglomerație, praf. Nici un om întreg la minte nu poate să-și dorească așa ceva. Însă... ești liber să faci cum îți place.

Zach încercă să-l convingă :

— Direcția societății Sunny Land o să construiască în jurul parcului magazine și restaurante care vor da de lucru tinerilor. Nu este în interesul tuturor să acceptăm ?

— Vrei să spui că în grădina mea vor apărea nenorocitele astea de magazine ?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar nu te-ar interesa să-ți modernizezi casa? Nu ți-ar plăcea să ai o baie, să-ți separi acareturile, să-ți cumperi o mașină ? Ai putea să realizezi toate astea făcând un împrumut cu dobândă redusă la Sunny Land.

Ben clătină indignat din cap.

– N-am împrumutat în viața mea nici un cent ! Doar n-o să încep să mă împrumut acum, la șaptezeci și trei de ani. Casa mea e foarte bună așa cum este. Hambarul mi-l repar eu singur. Ce să fac cu o mașină la vârsta mea ? Toate astea n-au nici un sens.

Zach aruncă o privire către Elly care afișa o expresie triumfătoare.

– Hai mai bine să vorbim de șeptel, îi spuse Ben lui Elly, cu glasul îmblânzit. Pe când o să apară primul ou ?

– Cât de curând, Ben, cât de curând. Ne apropiem de perioada ouatului.

– Dacă nu-mi aduci ce-mi datorezi, o să-ți împușc creaturile diabolice pe care le lași să pască pe pământul meu.

– Pe pământul tău ? interveni uimit Zach.

– Banditul ăla de unchi-tu' și-a mărit îngrăditura cu mai mulți metri din pășunea mea. Înainte să vinzi, te sfătuiesc să-mi dai înapoi ce e al meu.

– Dacă vând, e de la sine înțeles că o să-ți dau ce-ți aparține înainte să semnez contractul.

Ben bolborosi că avea ceva mai bun de făcut decât să-și piardă vremea cu vorbe goale și le întoarse spatele.

– Ce bădăran ! exclamă Zach urcându-se în camionetă alături de Elly. Și doar i-am spus să nu-și facă griji că-i dau înapoi bucata lui de pământ.

Elly zâmbi înțelegătoare.

– Tocmai de asta s-a supărat, că n-ai intrat în jocul lui.

– Ce joc ?

– De când a murit Clem, nu mai găsește pe nimeni cu care să se ciondănească. Atunci, a scos la bătaie vechea poveste cu îngrăditura în speranța că o să se ușureze cu o ceartă pe cinste. Iar tu, i-ai dat dreptate imediat.

– Înțeleg.

Dar Zach nu era sigur că înțelegea într-adevăr mentalitatea acestor țărani. Se lovea de o nouă ierarhie a proprietăților, necunoscută lui. În Rocky Ridge, calitatea vieții nu se măsura cu gradul de confort sau de modernism. Atunci, cum putea să știe ce era de condamnat sau de apreciat pentru comunitate ?

După ce băgă mașina în garajul ranchului, Elly îl invită pe Zach la o plimbare pe jos. El își îmbrăcă haina ripostând că se grăbea să intre în casă ca să examineze hârtiile pe care i le încredințase Phyllis Quincy.

Elly insistă.

– Și eu am de făcut câteva treburi urgente. Dar mai întâi vino cu mine să-ți arăt ceva. N-ai văzut încă decât o parte din pământul tău.

Îl conduse pe un drum în pantă, în spatele casei. Zach auzea în depărtare un zgomot de apă curgătoare. Nu descoperi de unde provenea zgomotul decât după ce escaladă o platformă în consolă deasupra canionului. Acolo, la adăpostul unei grote se afla un bazin natural plin cu apă limpede al cărui preaplin se vărsa în cascadă într-un torent care vuia douăzeci de metri mai jos.

– Asta e fântâna ranchului, spuse Elly. De aici se alimentează cisterna noastră. Chiar în verile

cele mai toride, Clem n-a văzut-o secată. Spunea despre acest izvor că este un dar al cerului.

Ca să contemple în voie peisajul, Zach se așează pe marginea bazinului. Privirea lui urmări pereții abrupți, colorați în roșu striat cu ocru, care dominau canionul. Apoi, privi visător copacii, tufișurile, pajiștile fermei și se opri îndelung asupra apei cristaline care se oglindea în soare.

Zach era un orășean sută la sută. Jerry și Franny, traumatizați de suferințele îndurate în decursul vieții lor rurale, nu-și duseseră niciodată copilul la țară. Zach își aducea aminte de vacanțele din copilărie și adolescență : croaziere pe Mississippi și, mai târziu, călătorii în Europa. Vizitaseră toți trei Londra, Parisul, Roma. Acum, Zach nu se mai îndepărta de Saint Louis decât atât cât să semneze un contract la Chicago sau Kansas City.

Niciodată nu văzuse o apă atât de limpede. Niciodată nu se simțise atât de bine. Era oare din cauza magiei locului acestuia, unde frumusețea atingea culmea măreției ? Da, Rocky Ridge era într-adevăr un loc unic. Acum o înțelegea pe Elly care ținea atât de mult să-l păstreze așa cum era.

— De ce e atât de important pentru tine să-mi arăți locul ăsta ?

Elly se așeză lângă el dezamăgită.

— În cazul în care n-ai înțeles încă, mă dau bătută. Am folosit toate mijloacele ca să te împiedic să vinzi. Dacă aș fi fost mai bogată, te-aș fi dus la Duane Scoggins, fermierul din Texas la care mi-am făcut stagiul după terminarea colegiului. Acum este unul dintre cei mai bogați crescători din Statele Unite. El l-a împins pe Clem să meargă pe ur-

mele lui. El ar fi știut să te convingă. Dar în clipa de față, tu ești cel mai puternic, Zach. Totuși, ar fi de ajuns dacă ai mai avea răbdare câteva zile...

– Câteva zile ?

Fără îndoială că pusese întrebarea doar din amuzament. Ca un om „de bun simț" nu credea în viitorul unei afaceri atât de extravagante. Păsările puteau foarte bine să nu ouă niciodată, nu-i așa ? Dar deodată, lui Elly îi veni o idee, o idee care putea să schimbe cursul lucrurilor... spuse hotărâtă :

– Opt zile.

Dar cum era sinceră de felul ei, se corectă.

– Mai bine paisprezece zile. Două săptămâni, e mai sigur.

– După ce o să vinzi primele ouă, ouă pentru care, țin să-ți atrag atenția, ai primit deja o parte din bani, ce-o să mai rămână ca să achiți datorile fermei ?

– O să-mi conving acționarii să investească din nou în fermă. În afară de Bessy și alți câțiva care locuiesc în oraș, majoritatea celorlalți sunt hotărâți să se lanseze la rândul lor în același fel de creșcătorie. Ei vor prefera un pui de struț în loc de un ou. Chiar dacă trebuie să mai aștepte încă cincizeci de zile, cât durează clocitul, sunt gata să-și sacrifice economiile. Închipuiește-ți visul acestor oameni. Toată viața au muncit un pământ care nu s-a dovedit deloc prea darnic. Și acum, pe același pământ vor crește niște păsări care să le aducă beneficii de o sută de ori mai mari decât investiția ! Această activitate o să le ușureze viața, păstrându-le mândria și independența. E mai bine așa decât să împrumute la Sunny Land, nu ?

Zach nu-şi putu reţine zâmbetul. Entuziasmul lui Elly îi împurpura obrajii şi o făcea şi mai atrăgătoare.

– Îţi construieşti castele în Spania.

– Nicidecum. Încerc să îmbunătăţesc viaţa semenilor mei fără ca prin asta să distrug regiunea pe care o iubim toţi.

Cum Zach nu spunea nimic, Elly concluzionă descurajată :

– Văd că nu te-am convins.

– Nu, bineînţeles. Dar acum încerc să pun în balanţă argumentele pro şi contra proiectului tău.

Îl privea atentă... şi trebuia să recunoască faptul că Zach căpătase o mare importanţă pentru ea. Şi nu numai pentru că de el depindea viitorul ei. Bărbatul acesta o atrăgea şi chiar acum i-ar fi plăcut să o strângă la piept.

„Şi dacă aş încerca să-l cuceresc ?" îi fulgeră prin minte lui Elly. Dar prefera să folosească mijloace mai cinstite.

Zach întoarse capul spre ea. Privirile lor se întâlniră. Şi pentru o clipă se simţi tulburat.

– Ai la dispoziţie două săptămâni, spuse Zach cu un ton blând care îl miră pe el însuşi.

Nu era convins de socotelile fanteziste ale lui Elly dar, pentru prima oară simţea o tulburare, o emoţie care îi strica planurile. În afaceri se întâlnea frecvent cu oameni încăpăţânaţi, în faţa cărora era nevoit să adopte o atitudine agresivă. Îşi aduse aminte de tatăl lui. Jerry îl pregătise pentru un asemenea gen de confruntare. Ce-ar fi zis oare dacă şi-ar fi văzut fiul atât de conciliant ?

La naiba ! Fata asta parcă îl fermecase. Îl antrenase cu un zâmbet în visul ei fără sens.

– Ce-ai spus ? întrebă Elly nevenindu-i să creadă.

Se ridicase și ochii îi străluceau ca două stele.

– Am spus că o să-ți acord un răgaz de două săptămâni, timp în care n-o să semnez nici un contract cu Phyllis Quincy.

– Mulțumesc, Zach.

Cu spontaneitatea ei obișnuită se aplecă și îl sărută pe amândoi obrajii.

– Îți promit că n-o să-ți pară rău, adăugă femeia.

Zach se ridică și el. Inima îi bătea acum foarte tare și sângele îi fierbea în vine de dorință. O luă în brațe pe Elly. I se părea atât de subțire, atât de fragilă, încât îi era teamă să nu o frângă dacă o strângea mai tare.

Câteva clipe o ținu înlănțuită, nemișcat, uimit de ceea ce se întâmplase. Apoi, pe Zach îl cuprinse îndoiala. Era ridicol că se lăsase împins de o pornire pe care nu și-o putuse stăpâni. În fond, gestul lui Elly nu fusese decât un semn de recunoștință.

Ba nu... și ea părea tulburată. Îi simțea inima bătându-i mai repede, asemeni unei păsări prinse în laț. Atunci o strânse în brațe mai tare.

Elly era copleșită de fericire. Se afla acolo unde își dorise în urmă cu câteva minute. Era o situație atât de neașteptată încât se întreba dacă nu cumva trăia un vis. Zach lăsă capul în jos. În ochii lui ardea dorința... În clipa următoare, buzele lor se contopiră și în lume nu mai exista nimic în afara acestui sărut.

Zach îl savura cu nesaț. Cu obrajii arzând, Elly își dădea seama că nu fusese niciodată întât de însetată. Buzele ei se topeau sub ale lui Zach și își dorea ca această încântătoare tortură să nu se termine niciodată. Și își mai dorea ca lipsa ei de experiență să nu-l dezamăgească pe Zach. Tot trupul îi vibra în timp ce răspundea sărutului bărbatului cu o ardoare puțin cam stângace dar atât de arzătoare încât o făcea să-și piardă răsuflarea. Își trase capul înapoi ca să-și recapete răsuflarea.

Deodată, Elly văzu o umbră înnegurând ochii cenușii. În același timp îl simți slăbind îmbrățișarea... Oare ce se întâmpla cu el ?

„I-am înșelat așteptările", își spuse Elly.

O cuprinse a adâncă deznădejde. Se eliberă din îmbrățișare și făcu un pas înapoi. Încercând să-și ascundă dezamăgirea, femeia spuse, aparent dezinvoltă :

– Scuză-mă. N-am avut intenția să-ți mulțumesc chiar atât de călduros. Sper din toată inima că nu mi-ai înțeles greșit inițiativa.

Zach își umezi buzele care îi ardeau încă și spuse ironic :

– Cum să te înțeleg greșit ? Un sărut nu poate avea decât un singur înțeles.

– Cred...

– Elly, știu ce crezi. Însă vreau să nu-ți faci probleme. Ți-am acordat o amânare. Asta e tot. Nu-mi datorezi nimic în schimb.

Cuvintele fuseseră seci, distante.

Femeia se simțea profund umilită. „Elly, știu ce crezi...". Ba nu, nu știa. Văzuse în pornirea ei un gest calculat prin care să obțină cât mai mult de

la el. Or, fără să stea o clipă pe gânduri, dăduse frâu liber trupului și sufletului în acest sărut.

Elly căută o ripostă tăioasă dar negăsind se pregăti să plece.

– Unde te duci ?

– Să văd dacă n-a trecut poștașul. Am uitat să mă uit mai devreme în cutia de scrisori.

Bărbatul o ascultă și o privi cum pleacă. Nu putea încă să-și liniștească tumultul interior. Da, se întrebase dacă, sărutându-l, ea nu încercase să-l seducă pentru ca să-l poată apoi manipula. Privind-o cum mergea pe drum cu ușurința unei dansatoare, Zach se întrebă încă o dată dacă unduirea șoldurilor femeii nu era o nouă provocare deliberată. Vroia oare să încerce să-l tenteze din nou ?

Ridică din umeri furios. De data asta, cu siguranță că nu o să mai cadă în capcană.

După ce se asigură, cu o privire fugară peste umăr, că Zach n-o urmărea, Elly porni cu hotărârea unui soldat în marș pe aleea care ducea la intrarea principală. Inima îi bătea la fel de tare în piept, iar pe buze mai simțea încă gustul sărutului lui Zach. Elly mai flirtase cu câțiva băieți, dar niciunul nu o făcuse să-și piardă capul. Adineauri însă, căzuse parcă într-o beție care o făcuse extrem de vulnerabilă. Slavă Domnului ! Reușise să iasă onorabil dintr-o situație delicată.

Acum, nu mai simțea decât o mânie rece împotriva acestui bărbat care o crezuse în stare să i se ofere în semn de mulțumire pentru îngăduința lui.

Deschise cutia poștală și descoperi un plic de la societatea de electricitate. Era probabil o soma-

ţie pentru că nu plătise ultima factură. Deschise încet plicul...

Era exact ce se aşteptase. Compania o punea în gardă să-şi achite imediat datoriile, altfel, peste cinci zile urma să întrerupă curentul.

Elly datora cinci sute de dolari. Contul ei în bancă era zero. Din fericire, acum avea o bancnotă de o sută de dolari, cea primită de la Bessy.

Bineînţeles, era datoria proprietarului fermei să plătească facturile. Când s-au întors de la Ben, Zach îi descrisese succint situaţia lui financiară, cheltuielile succesorale îi epuizaseră toţi banii disponibili. Ăsta era motivul pentru care trebuia să vândă cât mai repede cu putinţă.

Nu era cel mai potrivit moment să-i prezinte o nouă notă de plată ! De altfel, remarcase chiar de mai multe ori că problemele băneşti îl contrariau. Şi chiar dacă adineauri îi zâmbise, nu se preocupase să afle din ce avea să trăiască ea în următoarele două săptămâni. Elly se gândi că trebuia să apeleze la nişte noi avansuri din partea viitorilor clienţi, şi acest gând îi spori proasta dispoziţie.

Se întoarse încet în casă şi îşi schimbă hainele de oraş cu un tricou decolorat şi o salopetă de lucru. Apoi se duse în bucătărie să bea un pahar cu apă.

Şi lui Zach îi veni aceeaşi idee. Şi el îşi schimbase ţinuta protocolară cu ceva mai comod. Un tricou imprimat Tenis Club Saint Louis şi o pereche de blugi nou-nouţi îi scoteau în evidenţă musculatura de sportiv. Îşi păstrase pantofii eleganţi de oraş. Elly îl privi cum umplea o carafă cu apă. Amintirea sărutului de acum câteva minute o înfioră preţ

de o clipă, dar o alungă fără prea mare greutate. Acum mintea îi era preocupată de hârtia din buzunar. Clocitoarele nu puteau să funcționeze fără electricitate. Iar dacă struții s-ar fi hotărât tocmai acum să înceapă să ouă, ar fi fost o adevărată catastrofă.

Zach îi întinse un pahar cu apă, și privind-o, îi remarcă tulburarea.

– Te frământă ceva ?

– Nu... Ba da, factura de electricitate. Pentru mine e o veste foarte proastă.

– Nu e pentru nimeni o plăcere s-o primească, spuse bărbatul distrat. Mâine dimineață, poți să mă conduci la aeroport ?

– Deja... pleci ?

Elly uită de furie și de problemele ei. Zach îi văzu dezamăgirea și începu să explice.

– Nu mai pot să-l las pe asociatul meu să se ocupe singur de afacerea noastră din Saint Louis.

Și adăugă cu o sclipire malițioasă în ochii cenușii :

– Și pe urmă, după micul incident pe care l-am avut mai devreme, e mai bine să ne despărțim.

– Ce incident ? întrebă femeia cu un ton mai aprins decât și-ar fi dorit.

– Atunci, e bine. Înțeleg că nu te-am tulburat, așa am crezut în prima clipă.

Elly îl privi, uimită de ranchiuna pe care i-o sesiza în glas. Îi rănise orgoliul masculin ?

Abia atunci văzu Zach hârtia care ieșea pe jumătate din buzunarul interlocutoarei sale.

– E factura de electricitate ?

– Da.

Prea obosită și prea dezgustată ca să mai mintă, Elly adăugă :

– Dacă nu o plătesc în cinci zile, îmi taie curentul și toate planurile mele se năruiesc.

– Cât e valoarea facturii ?

– Cinci sute de dolari.

Bărbatul clătină din cap și o privi condescendent.

– Și te-ai descurajat pentru o sumă atât de mică ? E ridicol. Înainte de a pleca o să-ți semnez un cec care să te scutească de orice neplăceri financiare pentru următoarele două săptămâni.

Tânăra răsuflă ușurată.

– Fii sigur că n-o să cheltuiesc decât strictul necesar.

– Am deplină încredere în tine. Dar ți-am spus : n-am bani lichizi și trebuie să reduc la minimum cheltuielile până anul viitor.

– Și ce-o să se întâmple anul viitor ?

– O să împlinesc treizeci de ani și o să pot în sfârșit să intru în posesia moștenirii părinților mei. Tata și-a făcut testamentul în urmă cu mulți ani și s a gândit că, în cazul în care ar păți vreun accident nu voi avea destulă maturitate ca să administrez cu înțelepciune milioanele pe care mi le lasă. N-a apucat să-mi vadă reușita pe plan profesional și asta e una din marile mele păreri de rău.

– Milioane ? repetă Elly uluită.

Zach ridică din umeri.

– Ei, da ! Dar așteptând, suntem nevoiți să strângem cureaua încă un an.

„Suntem ?" Tânăra cântări înțelesul acestui cuvânt. Dacă nu se referise la asociatul lui, atunci înseamnă că Zach se gândise la ea și asta era o dovadă clară a faptului că avea de gând să păstreze ferma.

Dintr-o pornire sinceră, Elly crezu că e bine să facă o precizare :

— Dacă acum ai fi dispus de moștenirea tatălui tău, n-aș fi vrut s-o investești într-o operațiune atât de riscantă.

— Atât de riscantă ? Doar mi-ai spus că creșterea struților e o adevărată mină de aur.

— Așa am crezut și eu. Dar de când păsări'e astea idioate refuză să ouă, m-au exasperat într-atât încât acum trec ușor de la optimism la disperare... Scuză-mă, dar am ceva urgent de făcut până să se înnopteze.

— Ce treabă ai ? Dacă e vorba să hrănești păsările, pot să-ți dau o mână de ajutor.

Tânăra îl privi amuzată.

— E ceva mai complicat. Dar în definitiv, de ce nu ? Prezența ta poate să-mi fie de mare ajutor.

CAPITOLUL V

Elly remorcase un mic furgon pentru cai de camionetă şi îl transportase pe pajiştea pe care se plimbau liniştiţi struţii. Zach nu înţelegea totuşi de ce tânăra se hotărâse să izoleze câteva păsări. Văzându-i nedumerirea, femeia începu să-i explice răbdătoare :

– E mai bine să-ţi prezint situaţia aşa cum este în realitate. În momentul de faţă, cinci femele au ajuns la vârsta maturităţii şi sunt apte să procreeze. Bineînţeles, cu condiţia să nu fie sterile, iar ca ouăle să fie fecundate, ceea ce nici un crescător nu e în stare să garanteze. Or, masculul văd că se zbenguie toată ziua şi nu-şi prea bate capul cu viitoarele mele mame. Am pregătit un ţarc în care o să-l închid împreună cu cele cinci femele. În felul ăsta, sunt sigură că n-o să se ocupe decât de haremul lui. Pe urmă o să plasez ouăle în clocitoarele artificiale.

– Sacii goi din remorcă la ce o să-i foloseşti ?

– Ca să-i pun pe capul struţilor. Păsările astea blestemate nu merg niciodată în direcţia în care vrei să le mâni, dar dacă le pui un sac pe cap, de-

vin docile ca niște cai înhămați. Problema e să-i păcălești. O să vezi. E un adevărat meci.

Femeia îi atrase atenția lui Zach că nu era încălțat potrivit ca să facă pe toreadorul.

El făcu un gest nepăsător.

— Pământul e uscat și mă simt comod în pantofii ăștia.

Porniră amândoi pe pășune ținând fiecare câte un sac gol în mână.

— Cum le recunoști pe frumoasele din viitorul harem ? Toate păsările seamănă între ele.

— Cele adulte au penele mai viu colorate... Uite, ca asta... Și hop !

Cu o dexteritate care îl lăsă cu gura căscată pe Zach, Elly puse sacul pe capul unei păsări mai curioase decât celelalte. Până să-și dea seama ce se întâmpla cu ea, femela fusese deja urcată în furgonul pentru cai remorcat de camionetă și mâinile experte ale femeii recuperaseră sacul.

— Acum, când vede ce s-a întâmplat cu ea, n-o să încerce să fugă ? întrebă Zach neliniștit.

Elly aduse din mașină un braț de salate. Luă una și o aruncă în fundul furgonului.

— Asta e mâncarea lor preferată. Păsările astea sunt atât de proaste încât vor aștepta în remorcă continuarea festinului. Haide să mai prindem și altele.

La început, Zach își agită sacul ca și cum ar fi vrut să întărâte un taur, dar nu putu să vină de hac nici unei păsări. După câteva încercări neîndemânatice, reuși până la urmă să captureze două femele și să le urce în furgon.

Cât despre Elly, ea nu-şi pierdu vremea de pomană. Dar în timp ce le făcea inofensive pe femele, supraveghea cu coada ochiului comportamentul masculului, o pasăre enormă cu un penaj negru superb. Pentru moment era indiferent la coridă şi se plimba bătând din aripi ca şi cum ar fi vrut să arate celorlalţi că el e cel mai puternic.

Elly şi Zach duseră cele cinci femele într-un ţarc de lângă hambar, o păşune de circa o sută de metri pătraţi, înconjurată cu un gard de bambus. Un acoperiş de lemn sprijinit pe doi stâlpi adăpostea adăpătoarea şi jgheabul pentru mâncare.

— Aici nu există nici un cuibar ? întrebă Zach uimit.

— Păsările astea n-au nevoie de cuibar. Găsesc un loc unde pământul e destul de moale şi fac ouăle stând în picioare.

— Şi ouăle nu se sparg ?

— Nicidecum. Coaja lor e groasă de aproape o jumătate de centimetru.

Femelele ieşiră din remorcă fără să facă nazuri. Odată debarcate în ţarc, ele căscară ochii mari, făcură înconjurul noului lor domeniu, apoi îşi îndreptară toată atenţia asupra grăunţelor din jgheab. Capturarea nu le afectase deloc.

— Acum, hai să ne ocupăm de mascul, spuse Elly. Asta e partea cea mai dificilă a misiunii noastre.

Îl sfătui pe Zach s-o aştepte lângă poarta ţarcului. Cum el nu vroia, Elly insistă.

— Fă ce-ţi spun. Suspicios, masculul se dovedeşte în general agresiv faţă de cei pe care nu-i

cunoaște. Știu din experiență. Nu-ți face griji pentru mine.

Zach o privi cum se apropia hotărâtă de adversarul ei. Într-o mână ținea ostentativ o salată. În cealaltă avea sacul pe care îl ascundea la spate.

Struțul își îndoi gâtul și începu să ciugulească docil salata. Dar în clipa în care Elly întinse mâna cealaltă ca să-i pună sacul pe cap, pasărea făcu brusc o săritură într-o parte și o lovi pe Elly cu o aripă făcând-o să cadă.

Zach îi veni imediat în ajutor.

– Ești rănită ? o întrebă el neliniștit.

– Doar în orgoliu, răspunse femeia ridicându-se.

Pasărea se îndepărtase. Acum era la cincizeci de metri și, mulțumită de isprava ei, ciugulea liniștită în iarbă. Dar din unduirile gâtului ei, tânăra înțelese că în ciuda aparențelor, struțul era încă încordat.

– Să-l lăsăm să se liniștească. Am să mă întorc eu mai târziu să-l prind.

Zach nu era însă de acord.

– Struțul ăsta prost are nevoie de o lecție !

Urmărind atacul a cărui victimă fusese Elly, Zach înțelese de ce struții africani și nandú nu pot să zboare. Aripile lor se mișcă lateral în loc să se agite în sus și în jos ca la celelalte păsări. Tânăra uitase acest lucru și astfel animalul o trântise la pământ.

Fără să țină seama de avertismentul tinerei, Zach se apropie cu viclenie de mascul. Elly se stăpâni cu greu să nu țipe. Își închipuia deja măcelul ce putea să urmeze, pentru că animalul râcâia pământul ca să-și ascută ghearele și își legăna capul

într-o parte și în alta, ca o cobră gata în orice clipă să pornească la atac. Dar până să-și dea el seama ce se întâmpla, Zach, cu o agilitate nebănuită, făcu un salt și, asemenea unui călăreț, aterizâ în spatele struțului imobilizat de surpriză. Zach îl încălecase voinicește și încercă să stăpânească chintalul de mușchi pe care îl ținea între picioare. Încleștat de gâtul animalului care fugea speriat în toate direcțiile, bărbatul încerca să-l îndrepte către poarta țarcului.

Țintuită de uimire, Elly văzu cum trece prin fața ei un vârtej lăsând în urmă un nor de praf. Când prafu! se risipi, pasărea se afla deja în furgon iar Zach îi închidea triumfător ușa.

— Colosal ! izbucni femeia apropiindu-se de învingător. Pentru nimic în lume nu mi-aș fi închipuit că ești campion la rodeo.

Lăsă ochii în jos și izbucni într-un hohot de râs. Zach era în șosete. Își pierduse pantofii în focul luptei.

— Ar fi trebuit să-mi iau cizme, încuviință bărbatul râzând la rândul lui.

După o jumătate de oră, haremul era în țarcul lui, camioneta în garaj și Zach își recuperase pantofii, mai puțin șireturile.

El se întreba uimit : de unde se trăgea sentimentul de împlinire pe care îl încerca în acest moment ? El, pe care nu-l interesau deloc problemele vieții la țară, simțise o adevărată plăcere să o ajute pe Elly. Bineînțeles, încleștarea cu struțul îl obosise puțin, la fel ca o ședință de echitație, sau ca un meci de tenis, dar asta nu îi explica euforia.

O privi pe Elly care mergea lângă el și găsi răspunsul la întrebările lui. Țărăncuța asta, total diferită de femeile pe care le frecventa, exercita asupra lui o adevărată fascinație. Adineauri, când o văzuse căzând, îngrijorarea îi revelase sentimentele : o admira pe Elly, curajul, prospețimea ei. Radia sănătate fără să aibă nevoie de trucurile machiajului. Chiar așa, îmbrăcată în salopeta murdară de pământ, Zach o găsea la fel de distinsă ca orice femeie elegantă din Saint Louis îmbrăcată cu o rochie de la casa de modă.

Își petrecu brațul peste umerii tinerei. Ea întoarse capul și zâmbi, acceptând gestul ca pe o dovadă de complicitate. Zach își aduse aminte de sărutul lor. I-ar fi plăcut să încerce din nou experiența dar își alungă gândul. Viețile lor erau prea diferite pentru ca să existe altceva între ei decât o legătură de prietenie platonică.

Cât despre Elly, ea evocă două amintiri care o mișcaseră profund. Îl revedea pe Zach grăbindu-se să-i vină în ajutor când o crezuse rănită și, puțin mai târziu, sărind cu o ușurință incredibilă în spinarea struțului. Prima imagine îi tulbura sufletul, a doua îi trezea senzualitatea...

Încercă să alunge din minte clipele de fericire care puteau să devină izvor de regrete și nefericire. Slavă Domnului ! Zach pleca a doua zi. Elly n-avea timp să se atașeze prea mult de el și să-și clădească visuri imposibil de realizat.

Înainte să se ducă fiecare în cabana lui să se spele și să se schimbe, Elly îl întrebă pe Zach ce vroia pentru cină.

– Doar o omletă și puțină brânză.

Văzuse câteva găini ciugulind în spatele casei. În felul ăsta, era sigur măcar de prospețimea mâncării gazdei lui. În ciuda atracției pe care o simțea pentru ea, nu avea deloc încredere în talentul ei culinar.

– La ce oră să te conduc la aerodrom ?

În bucătărie, așezați unul în fața celuilalt, își terminau micul dejun. Zach bău o ultimă ceașcă de cafea. Se desfătase cu un ou fiert moale și cu brânză, după ce refuzase politicos cârnăciorii care nu-i inspiraseră prea multă încredere.

– N-o să mergem la aerodrom. Astă-noapte i-am telefonat lui Jeff Hodges, asociatul meu. Mi-a spus că nu e nevoie să vin decât mâine. Atunci, m-am hotărât să mai rămân încă o zi la fermă.

Elly se stăpâni să nu sară în sus de bucurie. Dacă mai rămânea încă o zi însemna că prinsese gustul muncii la fermă. Deci îl câștigase de partea ei. „Mulțumesc Celui de sus !"

– Te rog să mă conduci în oraș.

În oraș. Bucuria lui Elly se mai temperă. Avea de gând să se întâlnească cu Phyllis Quincy ?

– La Ledbetter, la Rosy ? întrebă femeia îngrijorată.

– Mai bine la Muskogee. Cred că acolo o să-mi găsesc niște cizme de cowboy.

Pentru o clipă, Elly rămase fără glas. Apoi speranța îi copleși din nou inima.

– Ce vrei să faci cu cizmele de cowboy ?

Zach o privi cu atenție și zări un licăr vesel în ochii ei albaștri.

– Mă și vezi în chip de fermier, Elly Kessler ? Te înșeli ! Vreau doar să-mi uimesc prietenii de la clubul de echitație din Saint Louis.

Femeia nu se putu abține să nu pufnească în râs, atât de iluziile ei, cât și de snobismul lui Zach.

– De ce să mergem până la Muskogee ? Cunosc un cizmar excelent la Ledbetter. Îl cheamă Dan. Știe de asemenea să facă șei și curele. E cel mai bun artizan din regiune.

– Să mergem la Ledbetter, încuviință Zach.

Prăvălia lui Dan era ascunsă pe o străduță la marginea orașului. Mirosea a piele și a ceară. Dan, un bătrânel adus de spate, meșterea cu aceeași pricepere hamuri pentru cai și pantofi eleganți.

După ce fu prezentat, Zach îi spuse bătrânelului ce vroia. Dan porni imediat spre odaia din spatele atelierului cu sprinteneala unui tinerel. Se întoarse în scurt timp cu două modele de cizme. Unele erau cu douăzeci de dolari mai scumpe decât celelalte. Zach le-ar fi ales bucuros pe cele mai scumpe, dar nu vroia să facă cheltuieli prea mari în fața lui Elly care se arăta o femeie foarte calculată și econoamă. Dimineață, când completase cecul pe care i-l promisese, ea îl sfătuise să nu includă și salariul pe care nu-l luase în ultimele luni.

– ... Important este să achităm facturile fermei. Cât despre celelalte, vom vedea mai târziu, spuse ea.

În timp ce Dan căuta cizme pe măsura lui Zach, Elly se apropie de rafturile pe care erau prezentate mai multe modele de pantofi de damă, printre care, o pereche de partofi eleganți, bej. Îi luă în

mână, mângâie cu grijă pielea fină, apoi îi puse la loc pe raft.

Expresia de plăcere a femeii nu-i scăpă lui Zach.

– Probează-i, o îndemnă el.

Elly îl privi cu o expresie de reproş.

– N-am nevoie de pantofi. Şi de altfel sunt prea eleganţi pentru munca de la fermă.

– Nu ţi-am propus să-i cumperi ci doar să-i probezi. Vreau să văd cum îţi vin.

Dan, care se întorcea cu cizmele lui Zach, auzi cuvintele clientului său şi îi dădu dreptate.

– Domnul Shaner are dreptate. Încearcă-i, domnişoară Kessler, doar de plăcere. Sunt chiar măsura dumitale.

Ochii albaştri ai femeii se luminară.

– Ar fi o adevărată nebunie. N-am ce să fac cu nişte pantofi atât de eleganţi.

Dan bombăni că fără câte o mică nebunie din când în când viaţa ar fi prea monotonă. Până la urmă, Elly se lăsă înduplecată să-i probeze.

– Formidabil ! exclamă tânăra făcând o piruetă în faţa unei oglinzi mari. Parcă ar fi făcuţi pentru mine. Dar n-o să am niciodată ocazia să-i port.

Elly se aşeză pe un scaun, îşi scoase pantofii, îi aşeză pe raft şi ieşi pe stradă.

Zach profită de ocazie şi îi întinse lui Dan cartea de credit.

– Adaugă la plată şi pantofii de damă. Pune amândouă cutiile într-o singură pungă.

Şi spunând aceasta îi făcu cu ochiul cizmarului care îi răspunse complice la fel.

La întoarcere, Zach o obligă pe tânăra femeie să oprească în faţa unui supermarket.

Fără să țină seama de protestele ei, Zach umplu un cărucior cu destule provizii ca să umple frigiderul de la Red Canyon. Nu avea de gând să se mai hrănească cu acel „chili con carne" de o calitate mai mult decât îndoielnică.

– Nu pot să-ți accept mila, declară femeia în timp ce descărcau conținutul căruciorului în camionetă.

– Elly, micile cadouri întrețin prieteniile. N-au nici o legătură cu mila. Ferma îți datorează mult. În următoarele două săptămâni, nu ezita să-mi telefonezi dacă ai vreo problemă.

– Mulțumesc, Zach, dar fii liniștit. Totul o să fie bine.

Seara, Zach ținu să se ocupe personal de pregătirea cinei. Bombănind întruna anticul cuptor, reuși în cele din urmă să facă două fripturi de vacă. Alături de friptură, câteva bucăți apetisante de conopidă decorau tava pe care o așeză pe masă.

– Unde ai învățat să gătești ? întrebă admirativ Elly.

– Am învățat uitându-mă la mama, ajutând-o și citindu-i cărțile de bucate.

– Mmm ! E minunată ! Dacă ai rămâne aici mai mult timp, toate fetele de măritat din regiune ți-ar face ochi dulci.

Lui Elly îi păru imediat rău de cuvintele care riscau să se întoarcă împotriva ei. Oare Zach n-are să-i considere vorbele drept o provocare ?

Din fericire, și el adoptă un ton glumeț.

– Cel puțin aș avea de ales. N-am găsit-o încă pe cea care să-mi devină soție.

Apoi adăugă, brusc serios :

– Poate că sunt un bărbat mai dificil, dar adevărul este că mai presus de orice țin la libertatea mea.

Elly vedea în asta o dublă punere în gardă. În primul rând o avertiza că vroia să rămână celibatar. Apoi, ca bărbat liber nu accepta să-și lege viață de un ranch.

– Și strămoșii tăi țineau la libertate. Clem mi-a povestit istoria lor. La începutul secolului, când Oklahoma a intrat în Uniune, familia Shaner poseda deja o mare parte din Rocky Ridge. Red Canyon rămâne una dintre ultimele moșteniri de la acești pionieri. Ar fi o mare rușine s-o cedezi unor străini.

– Elly, spuse Zach răbdător, cu siguranță că bătrânul Clem n-a avut de gând să-mi lase mie moștenirea ranchul. Amintește-ți, era supărat cu tata. Iar eu, n-am nici posibilitatea și nici nu am de gând să conduc o fermă. Dacă pot s-o vând unui proprietar din regiune, cu atât mai bine. Dacă nu...

Se întrerupse, privind prin fereastră deschisă munții din depărtare.

– Mi-a venit o idee, spuse el deodată. De ce n-ai cumpăra chiar tu ferma ?

– Eu ? Cu ce bani ?

Elly îl privi ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu-și pierduse mințile.

– Toate salariile pe care nu le-ai încasat încă, ar putea constitui un acont. Pe urmă, am putea eșalona plățile după cum vrei tu.

Femeia își simțea inima bătându-i mai repede. Vorbea serios oare ? Ar fi fost prea frumos dacă ar

fi putut să continue munca ei pasionantă. Clem îi spusese de multe ori că ei îi va lăsa moștenire tot ce avea. Dar murise înainte să-și facă testamentul în favoarea ei.

– Pierzi din vedere un amănunt important, spuse tânăra. Domeniul este deja ipotecat, iar banca n-ar aproba o tranzacție ca aceea pe care mi-o propui. Direcțiunea băncii nu mă vede cu ochi buni. După moartea lui Clem, n-am respectat scadențele datoriei cu rigurozitate.

Zach zâmbi.

– O să te surprindă să vezi că comportamentul lor se poate schimba. Stima pe care ți-o arată un bancher e direct proporțională cu valoarea comercială a clientului. Mai gândește-te la propunerea mea. Cât despre mine, în următoarele două săptămâni o să examinez toate ofertele pe care le voi primi.

– Așa e cel mai înțelept, aprobă femeia.

A doua zi, pe drumul către aerodrom, Elly încerca să-și ascundă tristețea. Zach pleca, iar ea avea impresia că lumea se năruiește în jurul ei.

Cele trei zile petrecute împreună creaseră între ei legături mai puternice decât ar fi crezut. Acum, când el pleca, uita disprețul, snobismul lui, ironia uneori mușcătoare, ca să-și amintească doar de atenția și amabilitatea lui.

Elly tresări. Ce îi spunea ? Să pună încuietori la ușă ? Alungă din minte gândurile rebele și-l ascultă atentă.

– ... Singură într-un ranch izolat, continuă Zach, nu e deloc prudent.

Tânăra făcu un gest degajat.

– Sunt obișnuită. Nu-ți face griji pentru mine.

„Dar aș fi mult mai liniștită dacă ai rămâne cu mine", își spuse Elly în gând.

La aerodrom, Zach își verifică cu grijă aparatul. Era prima oară când Elly îl vedea îmbrăcat în combinezon de aviator. Ar fi vrut să se arunce în brațele lui și să zboare împreună până la capătul lumii.

El îi strânse mâna, înainte să urce în cabină și să se așeze la comenzi. Dar dându-și seama de sterilitatea gestului său, se răzgândi și o sărută pe amândoi obraji.

– Telefonează-mi la cea mai mică problemă, spuse Zach.

În același timp o mângâie cu un zâmbet irezistibil, în fața căruia Elly se simți neajutorată ca un nou născut.

– Mă întorc peste două săptămâni. Îți promit, mai spuse bărbatul înainte să urce în cabină.

Elly se depărtă de avion cu inima sfâșiată. Aparatul rulă pe pistă, prinse viteză și-și luă zborul. Femeia îl urmări cu privirea până când avionul deveni un punct la orizont.

Apoi se întoarse și porni spre mașină.

În clipa în care se pregătea să-și lege centura de siguranță zări o pungă albă pe locul pasagerului. Se aplecă, scoase o cutie, o desfăcu... Pantofii eleganți din piele bej cu care o ispitise la Dan.

Elly izbucni în plâns.

CAPITOLUL VI

În zilele următoare, Elly alerga dis-de-dimineață la țarcul în care închisese păsările adulte. Dar de fiecare dată o aștepta aceeași deziluzie. Nici un ou. Începea chiar să se îndoiască de talentul ei de crescătoare de struți. Oare nu făcuse o greșeală mutând păsările din locul în care erau obișnuite ?

Pe lângă deziluzie se adăuga și descurajarea. Peste două zile urma să se termine amânarea pentru care primise încuviințarea. Fără o probă palpabilă, nu putea să mai afirme cu convingere că creșterea struților era o afacere rentabilă. Elly își spunea cu amărăciune că își făcea singură sânge rău. În tot acest răstimp, Zach nu dăduse nici un telefon. Probabil că numai de problema fermei nu-i ardea lui !

Ca să uite de mâhnire și decepție, Elly încerca să se refugieze în muncă. În ziua aceea, după un dejun frugal și după ce se convinsese încă o dată că haremul era neproductiv, tânăra se hotărî să planteze roșii în grădină.

Tocmai răsădea ultima plantă, când, un zgomot de motor o făcu să ridice privirea. Cine putea să fie ? Își duse o mână streașină la ochi ca să-l recunoască pe vizitator. Un break puternic de un al-

bastru viu urca pe aleea principală. Nepunând-o la socoteală pe Phillis Quincy, nimeni din împrejurimi nu avea o maşină atât de luxoasă. Or, în momentul ăsta, Elly n-avea chef să stea de vorbă cu reprezentanta lui Sunny Land. Îmbrăcată cu blugi şi cu şorţul pentru grădinărit, cu mâinile pline de pământ, s-ar fi simţit în inferioritate în faţa unei femei care întotdeauna umbla îmbrăcată la patru ace.

Maşina se opri la poartă. Elly văzu mai întâi două cizme de cowboy, apoi din maşină coborî o siluetă înaltă.

Zach !

Era într-adevăr posibil ? Dar de ce venea cu două zile mai devreme decât le fusese înţelegerea ?

Îl privi cum se apropia de ea. În afară de cizme, era îmbrăcat cu nişte pantaloni din piele cu franjuri la vipuşcă, o cămaşă roşie în carouri şi pe cap, o pălărie de cowboy. Lui Elly îi venea să râdă. Cu sau fără pălărie, nimeni nu l-ar fi luat drept un cowboy adevărat.

Dar pe ea ? drept ce ar fi luat-o îmbrăcată aşa cum era acum ? Bineînţeles, drept o servitoare. Gândul ăsta o contrarie şi îi ieşi în întâmpinare noului venit cu o figură de parcă i s-ar fi înecat corăbiile.

— Nu pari prea mulţumită că mă vezi, remarcă bărbatul zâmbind.

— Îmi pare rău, Zach, dar m-ai luat total pe nepregătite şi uite cum arăt.

— Lasă asta. Mai bine spune-mi noutăţile. De aproape două săptămâni nu ştiu nimic de tine.

Elly putea să obiecteze că şi el ar fi putut să pună mâna pe telefon. Dar de fapt, era chiar mul-

ţumită că n-o sunase. Ar fi aflat mai devreme că femelele sunt sterile.

– Vrei o cafea ? propuse gazda în loc de răspuns. A mai rămas de la dejun.

– Cu plăcere !

OO urmă în bucătărie. Elly puse cafeaua la încălzit şi scoase două căni din bufet.

– Am zburat până la Muskogee, începu Zach. Mi-am lăsat avionul acolo şi am închiriat o maşină ca să vin să te anunţ.

– Ce să mă anunţi ?

– Că am găsit un cumpărător pentru fermă !

Femeia lăsă ceştile pe bufet.

Foarte excitat, Zach măsura încăperea în lung şi-n lat şi continuă :

– Se numeşte Richard Forsythe şi locuieşte în California. E prietenul unuia dintre clienţii mei. E foarte bogat şi s-a retras din afaceri. I s-a părut năstruşnică ideea unei crescătorii de struţi, dar e tentat să încerce. Trebuie să sosească şi el la Muskogee, la bordul avionului său personal. Mă voi duce să mă întâlnesc cu el. I-a surâs să găsească deja un şeptel de reproducere şi în plus o administratoare.

– Eu nu fac parte din inventarul ranchului, ripostă Elly sec.

Furia îi împurpurase obrajii.

Zach se opri din neîncetatul du-te-vino şi o privi uimit.

– Elly ! Credeam să o să fii încântată să afli că ferma va continua să existe aşa cum vrei tu. Cel puţin, în felul ăsta, Sunny Land nu va transforma păşunile în parcări.

Tânăra se lăsă să cadă pe un scaun oftând din adâncul sufletului.

– La urma-urmei, poate că e mai bine așa.

– Atunci nu înțeleg de ce nu te bucuri ?

– Californianul ăsta e un străin. Îmi cunoști părerea. Red Canyon trebuia să rămână unui Shaner.

Zach ridică din umeri.

– Forsythe trebuie să sosească în curând. Aș vrea să-l primești cum se cuvine.

Femeia turnă cafeaua gânditoare. În definitiv, dacă acest Forsythe vroia să continue munca lui Clem, de ce nu ? Zach avea dreptate. Era cea mai bună soluție.

– Foarte bine, spuse Elly ridicându-se.

– Unde te duci ?

– Să mă schimb.

Zach întinse mâna și o obligă să se oprească lângă el. Elly simți căldura mâinii lui... și încercă o senzație plăcută... apoi se înfurie dându-și seama cât era de vulnerabilă și se îndepărtă.

Zach o întrebă încet :

– Ai încălțat pantofii ?

Furioasă, tânăra răspunse scurt :

– Ăia sunt pantofi de mers la dans, nu de muncit într-o fermă.

Elly ieși trântind ușa.

Un duș cald o liniști. Puțin mai târziu, când se întoarse în bucătărie, îmbrăcată cu niște blugi și o bluză curată, își regăsise buna-dispoziție obișnuită.

– Inventarul uman pe care îl ai la dispoziție valorează de două ori mai mult decât adineauri. Ce părere ai ?

Din păcate soneria telefonului o împiedică să afle părerea lui Zach. Fugi repede în salon să răspundă și se întoarse imediat.

– Hai, cowboy ! E pentru dumneata ! Californianul la telefon.

Aparenta ei bună dispoziție încerca să mascheze dubla decepție pe care i-o producea acest telefon. Nu numai că sperase că până la urmă Zach o să se simtă atras de pământul strămoșilor lui, ci crezuse că între ei s-a înfiripat un sentiment mai puternic decât o simplă prietenie. Însă Zach nu se gândea decât să se debaraseze cât mai repede de Red Canyon. De exemplu, când sosise, nici măcar nu se interesase dacă struții ouaseră ! Timp de două săptămâni în timp ce ea nu s-a gândit decât la el, el n-a simțit nevoia să o sune, măcar să-i mai audă glasul.

Elly se apropie de fereastră și privi munții ei dragi care se conturau în zare pe cerul senin. Aici, în mijlocul acestui peisaj minunat, simțise întotdeauna bucuria de a trăi.

Glasul lui Zach, apărut pe neașteptate în spatele ei, o făcu să tresară.

– Richard Forsythe m-a sunat din San Diego. Nu mai vrea să cumpere. Soția lui nu vrea să plece din California.

Elly se întoarse brusc. Zach nu părea chiar atât de dezamăgit. Pe lângă Sunny Land să fi avut și alți cumpărători pe care îi ținea în rezervă ?

– Ce o să faci acum ?

Zach zâmbi și nu luă în seamă întrebarea.

– Elly, de când n-ai mai fost la un restaurant ? O să mergem undeva să cinăm. Şi nu într-o pizzerie ci într-un restaurant de trei stele.

Convinsă că îşi bătea joc de ea, tânăra îl privi în ochii cenuşii dar nu descoperi nici o urmă de ironie.

Încă neîncrezătoare, Elly spuse uimită :

– Nu văd nici o legătură între această invitaţie şi refuzul de a cumpăra al lui Forsythe.

– Nu există nici o legătură. Încerc doar să-ţi recâştig bună voinţa. Îmi închipui că te-ai săturat să gătești atât. Dacă nu există nici un restaurant convenabil prin apropiere, vom merge să cinăm la Muskogee.

– E un restaurant pe malul lacului Takanaki, se numeşte Choctaw Inn. Dar e un restaurant luxos unde n-am pus piciorul niciodată.

– Cu atât mai bine ! Acum ai ocazia să-l descoperi. Pe urmă, vom merge undeva să dansăm. Doar pentru asta sunt făcuţi pantofii tăi, nu-i aşa ? Chiar tu ai spus asta. Unde te duceai la dans altădată ?

Elly rămase tăcută câteva clipe încercând să-i ghicească lui Zach gândurile ascunse. Apoi, neputând să reziste ispitei unei asemenea ieşiri, nu mai şovăi.

– Mergeam la Hooper's, un local cu specific country situat în apropiere de Ledbetter.

– O.K. Îmi place muzica country. Vei avea ocazia să-ţi inaugurezi pantofii cei noi, iar eu, superba mea ţinută de cowboy. Du-te repede să te îmbraci, spuse Zach mângâindu-şi franjurile pantalonilor de

piele. În timp ce te pregătești, eu o să rezerv o masă la restaurant.

Garderoba lui Elly era destul de restrânsă. Scoase din dulap o cămașă albă de mătase și un taior bleumarin cu nasturi aurii. Era o ținută bună la toate, care se potrivea și pentru un restaurant elegant și pentru un local în care se adunau fermierii și șoferii. Taiorul și-l cumpărase din primul salariu pe care îl primise de la bătrânul Clem.

Această ieșire neașteptată îi umplea inima de bucurie. Însă dacă Zach își închipuia că, oferindu-i o seară de neuitat, o câștiga de partea lui, se înșela. Va continua să lupte din toate puterile ca să-l facă să renunțe să vândă Red Canyon.

Se gândi că afișându-se cu el, risca să-și strice reputația. Pentru toți locuitorii din Rocky Ridge, la început fusese „mica Kessler", o fată din partea locului care învățase mai mult decât alții. Apoi, pentru unii invidioși devenise „nebuna cu struți". N-avea de ce să-i pese de ei, chiar dacă, astă-seară, trebuia să treacă drept prietena unui cowboy de operetă.

Gândindu-se la îmbrăcămintea lui Zach, tânăra zâmbi din nou. La Choctaw Inn, personalul, obișnuit cu fanteziile vestimentare ale turiștilor, n-avea să-i acorde nici un plus de atenție. Însă la Hoover's, Zach avea să facă senzație, cu siguranță.

Își pieptănă părul pe spate și îl prinse cu o panglică de catifea albastră. Găsind într-un sertar trusa de cosmetice își umbri puțin pleoapele și își contură discret cu roșu buzele purpurii. Își aranjă manichiura și se parfumă pe gât cu lavandă. Ar fi preferat un parfum sofisticat, Dior sau Chanel, dar

un asemenea rafinament era peste mijloacele ei financiare.

Îmbrăcată, încălțată și machiată, Elly se privi în oglindă întrebându-se : își pusese la punct înfățișarea ca să arate că o fată de la țară putea, atunci când voia, să fie la fel de elegantă ca o orășeancă ?

„Nu, recunoscu sinceră. Încerc să-i plac lui Zach. E o prostie. Ce sper prin asta ? Să-l atrag în patul meu ?"

Ridică din umeri decepționată.

„Încetează, nu fi ridicolă ! El are tot ce-și dorește la Saint Louis."

Cu toate astea, înainte să iasă din cameră își desfăcu primii doi nasturi de la cămașă.

Când intră în bucătărie, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Zach o privi uimit.

— Ești minunată !

Se vedea că era sincer.

— Mulțumesc, murmură femeia roșind de plăcere.

— Să mergem. Am reținut o masă la Choctaw Inn.

Faptul că afacerea cu Forsythe eșuase, nu îl afectă deloc pe Zach. Ca un om de afaceri experimentat, imediat se gândise la o altă soluție. Red Canyon nu-l interesa pe californian ? Chiar de mâine va căuta un cumpărător pentru păsări. Pe urmă o să vândă pământul lui Sunny Land.

Negocierea cu Forsythe avusese un avantaj : Richard Forsythe cunoștea valoarea actuală a struților. Carnea și penele se vindeau la niște prețuri

foarte avantajoase. Acum Zach știa că putea să înapoieze datoriile și o parte din ipotecă numai cu șeptelul pe care îl deținea.

Un șeptel neproductiv, se convinsese. Nici nu mai era nevoie să o întrebe pe Elly ca să înțeleagă că ea încă aștepta apariția primului ou. Fără îndoială că această decepție explica răceala primirii ei.

Slavă Domnului ! Între timp, parcă revenise la sentimente mai bune față de el. Dar trebuia să folosească toată diplomația ca să-i aducă la cunoștință noua lui hotărâre.

Supraveghind tot timpul drumul îngust care ducea la lac, Zach arunca din când în când câte o privire cu coada ochiului către pasagera lui. Într-adevăr, era foarte frumoasă.

Timp de aproape două săptămâni, amintirea ei îl obsedase în fiecare noapte. Îi revedea ochii limpezi, silueta zveltă, pielea bronzată. Era clar că o dorea pe tânăra aceasta atât de diferită de femeile pe care le frecventa la Saint Louis. Dar cum să se poarte cu ea ? De obicei, relațiile lui cu femeile se supuneau unor principii egoiste : să se distreze, să nu se atașeze niciodată ca să nu aibă ce regreta.

Dar Elly era prea curată pentru o relație de acest fel. Nici nu-și punea problema s-o adauge pe lista cuceririlor lui. Atunci ce avea de făcut ? Bineînțeles, o seară petrecută la restaurant și la dans n-ar rezolva problema dar poate că această ieșire i-ar permite să vadă lucrurile mai clar și să măsoare prăpastia care îl despărțea de această țărancă frumoasă.

– De ce taci ? întrebă Zach. Te frământă ceva ?

– Şi da şi nu. Mi-e teamă că vom merge într-un restaurant superelegant şi o să-ţi fie ruşine de invitata ta.

Zach zâmbi.

– Fii liniştită. Am să-ţi atrag atenţia dacă purtarea ta o să mă deranjeze cumva !

Choctaw Inn fusese construit în urmă cu zece ani. Era un hotel renumit pentru amplasarea lui pe marginea unui lac cu malurile încă nebetonate. Parkingul era oglinda clientelei restaurantului. Nu erau decât maşini de lux.

După ce parcă maşina, Zach vru să intre în restaurant. Elly preferă să-l conducă pe o cărare care cobora printre straturi de flori către lac.

– Să profităm cât mai e lumină ca să admirăm peisajul.

Soarele dispăruse dincolo de coamele munţilor. Lacul reflecta cerul brăzdat de aur şi purpură. Câteva păsărele întârziate zburau din copac în copac ciripind. O briză umedă aducea un miros de iarbă cosită.

Elly luă de pe jos o piatră şi o aruncă pe luciul apei, unde ricoşă de patru ori, spre marea ei bucurie.

– N-am mai venit de multă vreme pe aici, dar nu mi-am pierdut îndemânarea.

Zach nu mai era lângă ea. Elly se întoarse surprinsă. Bărbatul era la doi paşi în urma ei, nemişcat, privind-o gânditor.

– E frumos, nu-i aşa ?

El nu răspunse. Deodată, o expresie de mare satisfacţie îi lumină ochii cenuşii.

– Îmi aduc aminte ! În locul ăsta era un ponton de lemn pentru pescari.

— Exact. Dar s-a dărâmat acum câțiva ani și proprietarul nu l-a mai reconstruit.

Zach arătă cu mâna spre hotelul de pe coasta dealului.

— Și acolo, era un sat de indieni. Li se spunea „vânătorii de bizoni".

Elly simți cum renaște în ea speranța. Oare visul ei avea să se împlinească ? Zach copilărise pe aceste meleaguri. Acum recunoștea locurile și această descoperire îl uluia. Atunci, dacă era atât de bucuros să regăsească pământul strămoșilor, de ce n-ar fi sperat Elly să-l convingă să rămână aici ?

CAPITOLUL VII

Interiorul restaurantului era luxos. Servirea, promptă și discretă. Veioze mici cu abajururile roșii luminau mesele așezate suficient de distanțate între ele, astfel încât fiecare să se simtă în largul lui.

Cu gândurile în altă parte, Zach comandase meniul ales de Elly : pepene galben, mușchi de vacă cu sos de ciuperci și salată. El alesese un vin roșu din gospodăriile californiene.

În vreme ce se juca cu furculița printre ciupercile din farfurie, imaginile neclare din mintea lui Zach, care îl chinuiau de când coborâseră pe malul lacului, începură să prindă contur mai clar. Se revedea copil, ieșind dintr-o rulotă veche însoțit de un câine caraghios, roșu și chior. Mergea printr-o poiană plină cu narcise. Un bărbat, probabil Clem, îl ținea afectuos de mână. Îl ducea către lac până la pontonul de lemn. Acolo, îl învăța cum să folosească o undiță...

– Nu-ți place friptura ? îl trezi Elly din reverie.

– Poftim ?... Ba da, e delicioasă.

Își dădu seama deodată că se lăsase copleșit de amintiri, dovedindu-se în felul ăsta un companion lamentabil. Făcu un efort să alunge imaginile din

trecut și își concentră toată atenția asupra invitatei sale. Femeia își desfăcuse haina.

Zach își opri privirea asupra decolteului. Era minunat ! își spuse în sinea lui. Imediat se și închipui descheind unul după altul nasturii cămășii și scoțând la iveală niște sâni perfecți. Încet-încet, tentația devenea insuportabilă. Fără să-și dea seama ce spunea, o întrebă :

— Ce vrei la desert ?

Elly făcu ochii mari.

— Lasă-mă mai întâi să termin friptura asta grozavă, răspunse femeia, preocupată să savureze restul de carne. La momentul potrivit o să aleg și desertul. Ești grăbit ?

Cu ochii mijiți, Elly bău două înghițituri de vin și așeză apoi paharul pe masă plescăind ușor din limbă, în semn de supremă satisfacție.

Senzualitatea gurmandă a gestului ei spori și mai mult tumultul de care era cuprins Zach. De obicei știa să se controleze, însă acum, da, era „grăbit". Ce se întâmpla cu el ? Niciodată nu dorise cu atâta ardoare o femeie. Nu se gândea decât la un singur lucru : să plece de aici și să o strângă în brațe.

Dar ea era conștientă oare de tulburarea pe care i-o provoca ? Bărbatul înțelese că era conștientă când o auzi spunând că nu-i era foame de desert și adăugă :

— ... dar pe tine, nimic nu te oprește să termini cu ceva bun.

Era prea mult. Zach ceru nota de plată.

Afară, aerul proaspăt îi făcu bine, reușind să-l mai tempereze ardoarea. Îi propuse însoțitoarei lui

să facă o plimbare în jurul lacului, dar ea refuză categoric. Voia să danseze.

În mașină, Zach începu să blesteme în gând toate localurile de dans de pe planetă. Dar în definitiv, nu era totul pierdut. Pe ringul de dans avea s-o țină în sfârșit în brațe.

Parcarea de la Hooper's era plină de jeepuri, camionete și motociclete. Zach își parcă mașina între un tractor și o camionetă. Coborând din mașină auzi deja sunetele chitarei și saxofonului.

Localul era chiar mai popular decât își închipuise. Ținea în același timp loc de salon și de garaj. Pe pereții de piatră printre postere și hamuri de cai, dansau personaje din desenele animate. Agățat de tavan, un ventilator uriaș se învârtea prin fumul gros de țigară. O mulțime pestriță, în cea mai mare parte tineri, stăteau de vorbă veseli în fața unei beri sau a unei Coca-Cola. Dintr-o boxă imensă împodobită cu o orgă de lumini multicolore, răzbătea o muzică puternică.

Sosirea celor doi declanșă un tunet de aplauze și fluierături. Zach se întreba dacă manifestările zgomotoase se datorau frumuseții lui Elly sau superbei lui ținute de cowboy ?

Undeva în fundul sălii, găsiră două locuri libere pe care se așezară. O picoliță în minijupă și cu o claie de păr à la Tina Turner alerga de la o masă la alta. Le luă comanda și se întoarse imediat cu două beri. Înainte să pună paharele pe masă îi făcu poznașă cu ochiul lui Zach.

– Hai să mergem să dansăm, îl îndemnă Elly.

Zach privi ringul de dans măturat de luminile roșii și verzi ale luminilor rotitoare. Câteva perechi

se agitau în ritmul muzicii. Podeaua vibra sub pașii lor.

Zach clătină din cap.

– Nu știu să dansez în felul ăsta.

Tânăra marcă ritmul pocnind din degete.

– E simplu. Te învăț eu în câteva clipe.

Bărbatul ardea de dorința s-o simtă în brațele lui, dar teama să nu devină un dansator ridicol îl paraliza. Bău o jumătate din paharul de bere devorând-o din ochi pe tânăra femeie al cărei corp freamăta în cadența acestui ritm country.

Un flăcău dezghețat se apropie de masa lor.

– Bună, Elly ! Ce mai faci ? Nu te-am mai văzut de o grămadă de vreme.

– Bună, Darryl ! Nu cred că-l cunoști pe Zach Shaner, nepotul lui Clem. Zach, ți-l prezint pe Darryl Granger, un fost coleg de școală. Se pricepe să repare mașini.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

Cu părul prea lung și cercel în urechea stângă, Darryl îi displăcu din prima clipă lui Zach. Flăcăul părea să aibă aceeași impresie despre noul-venit din fața lui... Îl privea ca pe un orășean deghizat într-un cowboy de operetă. Își îndreptă imediat atenția asupra lui Elly.

– Acordă-mi dansul acesta. Îmi dai voie, Zach ?

Auzi întrebare, bineînțeles că-i dădea voie ! Cum putea să facă altfel ?

Privea perechea bătând podeaua în ritmul antrenant al dansului. Apoi, un bărbat corpolent îi luă locul lui Darryl. Era un tip greoi care își apucă strâns de mijloc partenera și începu s-o conducă neîndemânatec lovindu-se de celelalte perechi.

În momentul acela, Zach hotărî că stătuseră destul la Hooper's.

Elly care se scuza neîncetat față de ceilalți dansatori de stângăcia partenerului ei, îl zări pe Zach care se apropia prin mulțime cu o expresie furioasă. Atunci, ea preferă să-i mulțumească partenerului și să meargă în întâmpinarea companionului ei. Când ajunseră la un pas unul de celălalt, fără un cuvânt — în vacarmul acela nici nu s-ar fi auzit — Elly îi cuprinse gâtul cu brațele și își așeză capul pe umărul lui.

În locul dansului îndrăcit de până atunci tocmai începea un slow... Trupurile lor se îmbrățișară pe acordurile muzicii lui Dizzy Gillespy. Pașii lor se potriveau de minune. Elly simțea mâna lui Zach cum aluneca încet pe spatele ei și această mângâiere o înfierbânta.

În timpul cinei, în timp ce bărbatul o devora din priviri, Elly simțise că erau legați printr-un fluid miraculos. Era o senzație exaltantă.

Și acum, cum ar fi reacționat dacă ar fi sărutat-o pe neașteptate ? Știa foarte bine : mângâierile pe spate o copleșiseră de plăcere. Un sărut ar fi însemnat declanșarea incendiului.

Muzica se opri, dar ei rămaseră înlănțuiți savurând conspirativ delicioasa senzație. Elly își ținea răsuflarea de teamă să nu strice vraja încântătoare. Zach respira pentru amândoi. Gâfâia ca după o cursă de o sută de metri.

Femeia lăsă capul pe spate ca să-l privească. Partenerul ei arăta bizar.

— Zach ?

El se îndepărtă puțin.

— Să plecăm, spuse bărbatul cu un glas ciudat.

— Unde să plecăm ?

— Acasă.

Pe Elly o străbătu un fior de plăcere. Întrebarea îi scăpă fără să vrea.

— Ce să facem acasă ?

Zach o ciupi ștrengărește de bărbie.

— Joci tare, Elly. Ce rost are toată cochetăria asta ?

Cuvântul o șocă. N-avea deloc impresia că se străduise să-i placă lui. Dimpotrivă, se abținuse de la orice gest care ar fi putut fi interpretat drept o provocare. Nu-i stătea în caracter să fie provocatoare. Privirile, gesturile ei erau întotdeauna pornite din inimă.

Furioasă, Elly vru să plece dar Zach o prinse de mână și o conduse el însuși către ieșire.

Afară, tânăra protestă.

— Ce te-a apucat ? De ce vrei să plecăm tocmai acum ? Te strâng cumva cizmele ?

Bărbatul nu răspunse. O conduse tăcut până la mașină, se instală la volan și o pofti pe Elly să ia loc lângă el.

— Răspunsul e clar ca lumina zilei, spuse el urmându-și ideea.

Răsuci cheia în contact și continuă :

— Mi-e cu neputință să am cu tine niște relații normale ca între patron și angajatul său.

Spunând acestea, ieși din parcare și coti atât de violent ca să se angajeze pe șosea încât roțile scrâșniră.

Elly nu găsea o explicaţie pentru atitudinea lui, dar era prea mândră ca să-l întrebe, aşa încât se închise în sine într-o tăcere ostilă, aruncând pe furiş din când în când câte o privire. Lumina discretă a tabloului de bord punea în evidenţă un profil hotărât, cu bărbie voluntară, dar nu putea să desluşească nimic din expresia lui misterioasă.

Traversară oraşul adormit. Cinci kilometri mai departe, Zach opri maşina la intersecţia dintre două drumuri, acolo unde, în urmă cu două săptămâni, Elly îl adusese să admire privelişte celor două văi. Luna lumina crestele munţilor. Noaptea era atât de senină încât, în depărtare, lacul Takanachi se distingea ca un opal în catifeaua neagră a pădurilor.

Zach stinse farurile.

– Vino, spuse el coborând din maşină.

Contrariată, Elly îl urmă până pe platoul de unde se vedea oraşul în zare. Liniştea era deplină. Chiar şi păsările de noapte tăceau ca înaintea unei furtuni.

Zach o luă de mână pe tânăra femeie, o obligă să-l privească în faţă şi îi spuse cu un fel de disperare :

– Elly, îmi placi. Îmi placi mai mult decât oricare altă femeie pe care am cunoscut-o. Adineaori de ce ai ţinut morţiş să-mi stârneşti gelozia ?

Zach gelos ? Lui Elly nu-i venea să-şi creadă urechilor. Fără să aştepte răspuns, el continuă pe acelaşi ton amar :

– Sunt nebun după tine şi o ştii şi tu. Dar am impresia că te joci cu mine precum pisica cu şoarecele doar ca să mă ţii legat de fermă.

Elly își eliberă mâna și replică, rănită :

— Zach, nu amesteca totul. E drept că vreau să te văd păstrându-ți bunurile familiei. Dar dacă aș ceda dorinței tale, n-ar fi dintr-un calcul mercantil, ci pentru că...

Femeia șovăi, dându-și seama că se angaja pe un drum periculos, apoi continuă dintr-o suflare :

—... Pentru că aș fi destul de nebună ca să te iubesc.

În același timp, îl mângâie pe piept cu un gest tandru. În clipa următoare, bărbatul o strângea în brațe și îi acoperea fața cu sărutări pasionate. Elly fremătă din tot corpul, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și răspunse sărutărilor cu înflăcărare stângace. Odată trezită femeia din ea, Elly voia și mai mult. Căută buzele avide ale lui Zach și nu le mai lăsă să-i scape. Sărutul lor profund îi aprinse în vine o vâlvătaie care îi arse și ultimul rest de voință. Înnebunită de plăcere, se lăsă descheiată la toți nasturii cămășii și începu să geamă când degetele lui nerăbdătoare îi mângâiară sânii.

Îl iubea pe Zach cu tot trupul, cu tot sufletul. Chiar de la venirea acestui străin, cu toate că nu voise să se lase în voia soartei, știuse că el îi era bărbatul predestinat, cel cu care urma să împartă totul : dragoste, plăcere, bucurii și necazuri.

Simți pe umeri aerul răcoros al nopții. Zach îi scosese cămașa și o săruta pe piept. Într-o scurtă clipă de luciditate, Elly se gândi că dacă urca vreo mașină dinspre oraș, i-ar fi prins exact în fasciculul farurilor și atunci reputația ei ar fi definitiv compromisă. Dar ideea aceasta nu o frământă decât un

moment. Copleşită de plăcere, femeia era gata să renunţe la pudoare o dată cu restul hainelor...

... Când sesiză o schimbare în purtarea lui Zach. Gura lui, mâinile deveneau mai puţin exaltate.

„Poate nu mă găseşte pe gustul lui" îşi spuse tânăra.

Neliniştea ei crescu şi culmină în clipa când Zach îi acoperi umerii cu cămaşa. Întorcându-se brusc, bărbatul făcu câţiva paşi până la marginea râpei.

Elly veni lângă el.

– Ce s-a întâmplat, Zach ?

Se simţea atât de frustrată şi de umilită încât îi venea să-l împingă în gol.

– Sunt dator să-ţi spun adevărul, Elly, spuse bărbatul cu faţa în continuare întoarsă către vale. Eşti prea curată, prea cuminte, prea dreaptă ca să te amăgesc în continuare. Mâine plec cu intenţia să găsesc un cumpărător pentru şeptel. De îndată ce o să vând struţii, îi voi ceda pământul lui Phyllis Quincy.

Elly avu impresia că ea cădea în gol fără să se poată agăţa de nimic. Trase adânc aer în piept şi reuşi cu greu să vorbească cu glas tremurător :

– Deci pantofii, cina, dansul... şi restul... ai programat totul înainte să-mi aplici lovitura de graţie.

– E ultima noastră seară împreună. Voiam să fie de neuitat dar nu prevăzusem... restul, aşa cum spui tu.

– Când ai luat această hotărâre te-ai gândit şi la soarta mea ? O să fiu vândută o dată cu struţii, sau lăsată pe seama buldozerelor lui Sunny Land ?

– Despre acest lucru voiam să stau de vorbă mâine cu tine. Dacă nu găsesc imediat un cumpărător... Dar, Elly, ce faci ?

O prinse tocmai când se pregătea să plece spre șosea. O opri și o cuprinse cu brațul de mijloc. La această atingere, femeia fremătă neputând să-și stăpânească emoțiile pe care le trezise în ea. Dar el, era oare și el la fel de tulburat ca adineauri ?

– Elly, înțelege-mă. Nu pot să susțin în continuare o fermă care înghite beneficiul firmei mele din Saint Louis.

Tânăra se eliberă cu un gest violent. Ea se gândea la dragoste iar el, la afaceri. Nu mai aveau ce să-și spună. Elly porni pe șosea.

– Unde te duci ?

– La ranch, să-mi fac bagajele.

– Pe jos ? Dar suntem la cel puțin cinci kilometri depărtare de fermă.

– Am nevoie să merg ca să-mi pot limpezi gândurile. De mâine o să-mi caut o nouă slujbă.

Zach se instală la volanul mașinii și demară. Ajunse în dreptul ei și începu să ruleze la pas protestând :

– Elly, ești nebună ? Noaptea, singură pe munte ? Urcă imediat în mașină.

Femeia o luă prin pădure, pe o cărare care tăia serpentinele șoselei. Nu-l mai suporta în preajma ei, așa că nici vorbă să urce în mașină lângă el. O trădase și o umilise, considerând-o probabil o femeie ușoară pe care o poți cumpăra cu o pereche de pantofi și cu o masă la restaurant.

Auzi o portieră trântindu-se, apoi pași pe cărare în urma ei. Elly se opri. Doar un indian ar fi

putut s-o găsească în întunecimea pădurii. Câteva clipe mai târziu auzi o înjurătură, apoi un zgomot de maşină care demarează.

Îi trebui mai mult de un ceas până să ajungă la fermă. Furia îi trecuse şi acum căuta scuze pentru purtarea lui Zach. Deşi continua să nu fie de acord cu hotărârea lui de a vinde, dacă se gândea mai bine, îi aprecia sinceritatea. În definitiv ea îl provocase printr-o mângâiere, nevinovată, e drept, dar care fusese declanşatorul exploziei simţurilor lor. Cu siguranţă că fusese la fel de greu pentru amândoi să-şi stăpânească dorinţa. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să-l dușmănească pentru totdeauna pe Zach. Şi totuşi, el îi luase totul: casa, iluziile şi inima.

* * *

În dimineaţa următoare, Zach făcu cafeaua şi pregăti micul dejun. Dormise foarte puţin. Ascuns în obscuritatea camerei lui, în spatele perdelei, aşteptase mai mult de o oră întoarcerea lui Elly. De cum a văzut-o apărând s-a culcat, dar nu a putut să adoarmă. Îşi reproşa că fusese atât de neîndemânatic şi că sfârşise lamentabil o seară care se anunţa atât de promiţătoare.

În această dimineaţă, chiar dacă nu se răzgândea să vândă, se hotărâse să se împace cu Elly.

Îmbrăcată în salopetă şi cu cizme de lucru în picioare, tânăra intră în bucătărie cu o expresie bosumflată. Cu toate că avea o mină deloc seducătoare, lui Zach îi venea s-o sărute.

Fără un cuvânt, femeia își turnă o cană de cafea, o bău pe nerăsuflate și porni spre vestibul.

– Unde te duci ?

Se opri în pragul ușii și răspunse fără să întoarcă privirea :

– Să am grijă pentru ultima oară de păsări. Mi-am făcut deja bagajele.

– Nu vrei să rămâi aici ?

– Doar m-ai alungat !

– Nicidecum ! Mi-ai interpretat greșit cuvintele. Trebuie să ai grijă în continuare de șeptel...

– ... Până când o să-l vinzi, știu, continuă tânăra ironică. Îmi pare rău, Zach, dar am găsit un anunț în ziarul local care mă interesează și vreau să-i dau curs.

Bărbatul văzu cât era de hotărâtă și își dău seama cât de mult avea nevoie de ea. Dar cum putea s-o facă să rămână ? Să-i dubleze salariul ? Elly îi dăduse deja de înțeles că nu banii o interesau în primul rând.

– Trebuie să-ți cad în genunchi ca să te implor să rămâi ?

Tânăra se întoarse și îl privi pătrunzător.

– Recunosc că mi-ar plăcea, dar fii liniștit, nu-ți cer atât de mult. Un singur lucru m-ar putea ține în continuare aici, o condiție foarte mică. Dacă accepți, o să am grijă în continuare de șeptelul tău.

– Ce condiție ?

Trebuia să recunoască faptul că se temea de răspuns.

– Îți vei prelungi cu o săptămână sejurul la fermă și vom împărți împreună munca.

CAPITOLUL VIII

Zach pregătea dejunul. Un miros grozav de vânat cu sos de vin îmbălsăma toată bucătăria. In urmă cu două zile, silit de împrejurări, fusese nevoit să accepte condiţiile târgului. Elly urma să se ocupe de corvoada de la fermă, Zach trebuia să aibă grijă de aprovizionare şi de bucătărie.

Nu se împăcaseră. Era doar un armistiţiu. După discuţia de alaltăieri nu-şi mai vorbeau. Zach se trezise în faţa unui adversar mai încăpăţânat decât cel mai dur om de afaceri.

Sperase ca asociatul lui să-l susţină. După ce i-a dat casca lui Elly, ca să poată asculta şi ea convorbirea telefonică, i-a prezentat lui Jeff Hodges dilema în care se găsea : să se întoarcă la Saint Louis şi să lase să crape şeptelul rămas fără îngrijire, sau să suporte dictatura unei intendente şi să-şi abandoneze pentru o săptămână afacerile în derulare.

Jeff, trădătorul, a râs.

– Nu-ţi face nici o grijă, pot să mă descurc singur cu afacerile în curs. În ultimii trei ani nu ţi-ai permis nici o vacanţă. O cură de aer curat n-are de ce să-ţi strice.

Tot bagajul lui Zach consta într-o mașină de bărbierit și costumul de cowboy. A trebuit să meargă la Ledbetter ca să-și cumpere pantaloni, o cămașă, un pulovăr și o pereche de pantofi comozi. A profitat de ocazie ca să-și cumpere o întreagă trusă pentru zugrăvit. Amândouă cabanele făceau o impresie atât de proastă, încât se hotărâse să zugrăvească din nou fațadele și să consolideze veranda.

Mai bägă câteva lemne în mașina de gătit blestemând-o încă o dată. Cu siguranță că avea mai bine de un secol. În dimineața asta avea o dispoziție îngrozitoare. În primul rând nu dormise bine. O bună bucată de vreme i se păruse că aude un tam-tam îndepărtat. Cine putea să bată toba aici la capătul pământului ? Se întrebase dacă nu cumva creierul îi juca feste. Când s-a trezit, Elly plecase deja la treabă. Iar adineauri, un apel telefonic din partea lui Phyllis Quincy îi dăduse lovitura de grație. Directoarea lui Sunny Land își cerea scuze pentru că era nevoită să mai amâne negocierile pentru cumpărarea proprietății Red Canyon.

— ... Suntem într-un proces cu statul Arkansas. Nu vă faceți probleme, nu-i nimic grav...

Nimic grav ? Era vorba de poluarea râurilor despre care tocmai îi vorbise Elly în urmă cu două săptămâni.

Zach simți cum ulcerul lui începe să-l zgândărească la stomac, în timp ce Phyllis continuă :

— ... O clauză ne interzice orice nouă cumpărare de teren până la încheierea procesului... pe care îl vom câștiga, cu siguranță.

— Cât va dura procesul ?

— O lună. Poate cel mult două. De cum se va termina, voi lua legătura cu dumneavoastră.

Zach puse furios receptorul în furcă. Era cu atât mai nervos cu cât își dădea seama că vestea o va bucura pe Elly. Terminând de așezat fața de masă rămase pe gânduri, întrebându-se dacă nu era mai bine să păstreze secretul asupra acestei vești stânjenitoare.

Un țipăt îl trezi din meditație.

— Zach ! Zach ! Vino repede !

Bărbatul ieși în grabă și nu-i veni să-și creadă ochilor. Elly traversa grădina ținând la piept un ou alb.

Era enorm.

Chipul tinerei radia de o bucurie atât de molipsitoare, încât Zach se liniști ca prin minune. Uitându-și resentimentele, alergă în întâmpinarea ei.

— Cine-i autoarea acestei minuni ?

— Cine știe ! răspunse Elly ridicând din umeri. La struți, masculul clocește ouăle. Ca să-l dau la o parte, a trebuit să-i pun la vedere un coș de salată undeva mai departe, pe urmă să alerg repede și să fur oul de pe „cuibar". Vai, Zach ! Ce fericire ! Eram sigură că ouatul o să înceapă în dimineața asta. Toată noaptea am auzit femelele anunțând că sunt gata. În momentul acela scot niște sunete ciudate din gâtlej, un fel de tam-tam.

Zach oftă ușurat. N-o luase razna. Luă oul din mâinile lui Elly și exclamă uimit :

— Cântărește cel puțin două kilograme ! E într-adevăr un exemplar frumos. Să-l botezăm Désiré.

Elly alergase într-un suflet până aici. Respira precipitat. Cu obrajii roșii și ochii scânteietori, era numai bună de imortalizat într-o poză. Zach se aplecă și o sărută delicat pe buze. Oul îl incomoda, altfel ar fi prelungit bucuros sărutul.

Femeia îl acceptă ca pe o obligație, dar își stăpâni cu greu emoția care o copleșea. Întâlni privirea lui Zach și înțelese că pe amândoi îi mistuia aceeași flacără dar nu se lăsă pradă slăbiciunii și întrebă ironică :

– Vrei să spui că ești la fel de nebun după mine ? Nu-mi vine să cred.

Descumpănit de această reacție, Zach ripostă :

– Am vrut doar să sărbătorim evenimentul cu un sărut. Ei, acum facem pace ?

– Doar un armistițiu.

La rândul ei, Elly îl sărută pe obraz.

– Ce facem cu Désiré ? întrebă Zach încercând să-și ascundă tulburarea. Îl punem în clocitoare ?

– Mai târziu. Până atunci, am o altă idee.

*
* *

După dejun înfășurară comoara în cârpe și o așezară într-un coș de picnic și plecară împreună la Ledbetter. Elly se hotărâse să arate oul tuturor celor care avuseseră încredere în ea.

După o scurtă ezitare, Zach se hotărâse să-i relateze însoțitoarei lui ultima convorbire telefonică avută cu Phyllis Quincy. Elly nu făcuse nici un comentariu.

Odată îndepărtată amenințarea lui Sunny Land, e drept provizoriu, femeia se simțea mai ușurată și lipsită de griji. Ca un om de afaceri experimentat, Zach nu mai era dispus să vândă un șeptel atât de promițător, își spunea ea.

Se opriră mai întâi la Rosy. Elly puse coşul pe o măsuţă. Patroana şi angajatele se adunară numaidecât în jurul minunii strigând admirativ şi bătând din palme. Şi cum fiecare client care intra era poftit să admire minunea, în scurtă vreme se declanşă un concert de exclamaţii. Nimeni nu mai văzuse vreodată un ou atât de mare. Fiecare voia să-i atingă coaja care părea de fildeş.

Când Elly declară că struţul care se va naşte din acest ou o să valoreze cel puţin cincisprezece mii de dolari, în sală se lăsă o linişte de catedrală. Apoi un glas confirmă cifra.

— Aşa este. Am citit de curând un articol pe tema asta într-o revistă economică.

Atunci, din toate colţurile începură să curgă oferte. Fiecare voia să cumpere partea sa de vis, să aconteze un viitor struţ.

Elly se întoarse spre Zach şi îl privi sfidătoare. El ridică din umeri resemnat şi o văzu semnând cinci chitanţe, apoi băgând în buzunar cinci mii de dolari.

Turneul publicitar continuă pe străzile oraşului. Elly mai semnă încă trei chitanţe şi îi promise lui Bessy Peebles că următorul ou o să fie al ei.

La întoarcere, Elly îl rugă pe Zach să oprească în fiecare cătun pe care îl străbăteau. Femeia cobora din maşină, deschidea coşul şi arăta locuitorilor încântaţi primul ou produs la singurul ranch de creştere a struţilor din Oklahoma.

Ben Poteet trebui să recunoască :

— Bătrânul Clem avea dreptate ! Iar eu susţineam că păsările astea afurisite nu or să ouă în în altă parte decât în Africa sau în Australia !

Bătrânul Ben își rezervă prima pereche din struții care se vor naște și îi plăti lui Elly două mii de dolari.

În mașină, tânăra făcu socotelile. Încasase nici mai mult nici mai puțin decât... zece mii de dolari !

— Păstrez două mii pentru mine. O să mi-i reții din următoarele salarii. Cu restul o să plătesc facturile neachitate încă.

Zach pufni în râs.

— N-am văzut niciodată pe nimeni să sustragă atât de ușor banii concetățenilor lui ! Acum să sperăm că promisiunile tale se vor concretiza. Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă Désiré ar fi primul și ultimul ou ?

Elly nu răspunse. Se apropiau de răscrucea unde, în urmă cu două zile fuseseră gata să... Își observă însoțitorul cu coada ochiului. Își aducea oare și el aminte de emoția de alaltăieri ? Nu, după aparențe Zach părea concentrat doar asupra volanului.

— Ia-o pe primul drum la dreapta, spuse Elly. Vreau să mai facem un ultim popas. Atenție ! Drumul e foarte prost.

Drumul strâmt, brăzdat de făgașele torențelor, escalada o colină împădurită.

— În afară de capre, nimeni nu mai trece pe-aici, spuse încet Elly.

Puțin după aceea, drumul ajungea într-o poiană mare. În mijlocul pajiștii se înălța o casă de lemn, construită în stil colonial, înconjurată de o verandă care părea că stă să se prăbușească. În jurul casei își vedeau de treabă netulburate câteva găini, curci, rațe și chiar și o scroafă imensă.

– Asta e casa părinților mei, spuse Elly. Aici am crescut. Deși nu sunt capră, vin deseori pe aici cu camioneta.

Insolența tonului îl uimi pe Zach. Se temea oare să nu fie ținta disprețului lui ? Atunci, însemna că nu-l cunoștea. Faptul că reușise să-și urmeze studiile provenind dintr-un mediu atât de sărac, era un argument care pleda în favoarea ei.

Zach își spunea că dacă n-ar fi descoperit pas cu pas viața rurală din Rocky Ridge, atunci cu siguranță că acest loc sărăcăcios l-ar fi înfiorat. Acum știa că noțiunea de fericire n-avea același înțeles pentru toată lumea. În definitiv, acești țărani săraci erau poate mai fericiți decât el. Cei pe care-i văzuse păreau să țină mai mult la ambianța, la independența lor, decât la facilitățile vieții moderne.

Elly și Zach coborâră din camionetă. Un câine de vânătoare se repezi către ei lătrând furios. Zach înțepeni.

– Nu te teme. Face mult zgomot dar n-a mușcat niciodată pe nimeni.

Tânăra îl chemă și câinele începu să se gudure la picioarele ei.

– Nu mi-e teamă, spus Zach mângâind blana roșcată a animalului. Sunt doar puțin emoționat. În urmă cu multă vreme am avut și eu un setter irlandez, prieten de joacă. Al meu avea albeață la ochiul drept. Amintirea asta e legată de o perioadă fericită din viața mea.

Se referea cumva la perioada cât locuise la Rocky Ridge ? Elly își ascunse zâmbetul satisfăcut.

Cei doi tineri urcară scările șubrede ale verandei. Ușa casei se deschise. O femeie cu părul

grizonat strâns într-un coc și cu ochii foarte albaștri le veni în întâmpinare cu brațele deschise. Părea în vârstă, dar era încă dreaptă și în putere. O strânse pe Elly la piept.

— Ce surpriză plăcută ! Nu te-am mai văzut de o eternitate !

Elly o sărută pe obraz protestând : cu numai o săptămână în urmă trecuse pe aici să-și vadă părinții. Într-o mână ținea coșul. Cu cealaltă îl arătă pe Zach.

— Mamă, ți-l prezint pe Zach, nepotul lui Clem.

— Băiatul lui Jerry și al lui Franny ?

Doamna Kessler îl apucă pe noul venit de bărbie și îi întoarse capul la stânga și la dreapta, cercetându-l cu curiozitate și neîncredere în același timp.

— Aceleași trăsături ca Jerry. Băiete, ești un adevărat Shaner. Zach, spune-mi mătușa Flo. Toți din Rocky Ridge îmi spun așa.

Bătrâna îi pofti pe amândoi în casă.

Așezat într-un fotoliu, Ron, tatăl lui Elly, citea gazeta locală. Indiferent, fără să lase ziarul din mână, se lăsă sărutat pe obraz de fată, apoi răspunse salutului lui Zach.

Zach privi curios în jurul lui.

Părinții lui Elly arătau atât de bătrâni încât păreau bunicii ei. Sufrageria, la fel ca cea din Red Canyon, era mobilată rustic. Dar aici, scaunele și covoarele parcă erau mai obosite. Un miros ciudat plutea în aer. Zach își amintea că îl mai respirase altădată. Intrând în această cameră, avea impresia că se întorsese în timp. Această impresie se accentuă

când descoperi că familia Kessler folosea încă pentru iluminat lămpi cu petrol.

Flo făcu un semn către coșul pe care Elly îl ținea pe braț.

– Ce ne-ai adus ? Sper că nu plăcintă cu mere, pentru că am făcut și eu una care se răcește în bucătărie.

– Ah ! Coșul, spuse Elly aparent distrată. Vroiam să le arăt ceva lui tata și lui Jimmy. Unde-i Jimmy ?

– La stadion. Unde vrei să fie în altă parte trântorul ăsta ?

Elly se întoarse către Zach și îi explică :

– Jimmy lucrează la ranchurile din apropiere. Ben Poteet îl folosește trei zile pe săptămână. Când e liber, Jimmy se antrenează cu o echipă de baseball. Luna viitoare o să facă parte dintr-o selecționată de amatori din Oklahoma, într-un meci cu o echipă din Arkansas.

– Și bineînțeles că tu îi ții partea, spuse Flo. Ce aștepți, de ce nu deschizi coșul ?

Elly se supuse, dădu la o parte cârpele și scoase la iveală comoara.

– Îl cheamă Désiré.

– Isuse Cristoase ! exclamă maică-sa. N-am mai văzut niciodată un ou atât de mare.

Ron lăsă ziarul deoparte și își părăsi fotoliul ca să vadă minunăția. Un zâmbet îi adânci ridurile de pe față.

– În sfârșit ! spuse bătrânul bucuros. Ești pe drumul cel bun.

Se întoarse spre Zach și adăugă :

— Păstrează-mi și mie o pereche de struți. O să-ți dau avans de îndată ce vând scroafa.

— Până atunci, interveni Elly, v-am adus două mii de dolari. Credeți că e de ajuns ca să aduceți linia electrică până aici ?

Ron refuză bancnotele.

— Păstrează-ți banii, fata mea. Am trăit mai bine de o jumătate de veac fără curent electric. O să ne descurcăm și mai departe tot așa.

— Ar fi mai ușor și pentru mama, protestă Elly. Apă la robinet... o mașină de spălat... Îți dai seama ?

În spatele lui Ron, Flo aprobă spusele fetei încuviințând hotărâtă din cap.

— Electricitatea e o fantezie, se încăpățână bătrânul.

Flo aduse pe o tavă patru farfurii, patru pahare, o sticlă de bere și plăcinta cu mere și așeză totul pe o măsuță.

Atmosfera se încălzea din ce în ce mai mult. În timp ce savura plăcinta gazdei, Zach medita. Obișnuit cu confortul, el punea la socoteală doar avantajele comparând viața lui cu traiul acestor oameni simpli. Toată viața, ei scoseseră apă din puț, spălaseră rufele într-o albie, tăiaseră lemne ca să se încălzească și să facă mâncare. Așa că nu era de mirare că îmbătrâniseră înainte de vreme. Dacă creșterea struților putea să le aducă puțină bunăstare, atunci, avea să facă tot ce depindea de el ca să-i ajute.

— La ce te gândești ? întrebă Elly în timp ce traversau din nou munții.

— La Flo și la Ron. Am petrecut o oră foarte plăcută în compania lor.

Tânăra îi puse o mână prietenească pe braț.

– Ești un tip simpatic, Zach. Până acum, te consideram un orășean puțin snob și arogant. Dar adineauri am descoperit un om simplu, drăguț și înțelegător.

– Și mă ții la fermă printr-un șantaj nedemn ca să mă pedepsești pentru aroganța mea ?

– Știam că trebuia să înceapă ouatul și am vrut să-ți dovedesc că creșterea struților e rentabilă.

– Demonstrația s-a încheiat. Atunci, după ce te duc la fermă, o să plec imediat.

Ochii lui Elly se întristară.

– Te-ai... te-ai gândit bine ?

Fără să vrea, glasul îi tremura și lacrimi începură să-i curgă pe obraz. Se simțea umilită. Întoarse capul spre geam, dar tulburarea ei nu-i scăpă lui Zach. El opri mașina în mijlocul drumului și o sili să-l privească în ochi și îi spuse cu blândețe :

– Înțelege-mă, Elly. Trebuie să duc mașina înapoi. Mă costă o avere în fiecare zi. Printre altele, la Muskogee, am fost nevoit să-mi adăpostesc avionul într-un hangar de trei ori mai scump decât pe aerodromul de aici.

Femeia nu spuse nimic. Tăcerea ei îl mîră.

– Nu te-am convins.

Elly încerca să găsească un șiretlic ca să-l rețină în continuare, dar o cuprinse deznădejdea.

– O să te mai întorci ?

– Asta-i bună ! Am de ales ?

Femeia răsuflă adânc și spuse cu un glas mai hotărât :

– Da. Acum poți să alegi, Zach. O să rămân la fermă cât vei avea nevoie de mine. N-am făcut

bine că te-am reținut la Red Canyon împotriva voinței tale. Tu nu ești fericit decât la Saint Louis.

Zach o cuprinse afectuos cu brațul pe după umeri și își lipi obrazul de al ei.

— Unde sunt mai fericit ? La Saint Louis ? La fermă ? Nici eu nu știu. O să mă întorc de îndată ce voi putea. Ești mulțumită ?

În același timp, cu mâna liberă îi mângâie gâtul grațioasei lui însoțitoare. Coborî apoi încet pe bluză și cuprinse un sân în palmă. Dar ezită, temându-se să nu fie repezit.

Oftatul lui Elly îl făcu să se hotărască. Acest oftat era cea mai elocventă invitație de a duce jocul mai departe. Atunci el înclină capul savurând dinainte sărutul arzător pe care urma să i-l dea Elly, unul dintre săruturile acelea voluptuoase care îl făceau să se topească. Dar în clipa în care buzele lor se întâlniră, în spatele lor răsună claxonul unui camion. Din păcate drumul îngust nu permitea decât trecerea unei mașini.

Vrând-nevrând, Zach demară.

— Da, mă voi întoarce, spuse el cu mai multă convingere decât înainte. Am să-ți dau telefon, iar tu să vii să mă aștepți la aerodrom ca prima oară.

CAPITOLUL IX

Elly se prăbuşi într-unul dintre fotoliile din salon fără să se mai dezbrace de hainele de lucru. Era sfârşită.

— Of, Zach ! suspină femeia. De ce-ai plecat ? Aş fi vrut atât de mult să împărtăşesc bucuria cu tine !

Plecase de la fermă în urmă cu trei săptămâni. Cum de atunci nu primise nici o veste de la el, tânăra femeie se gândea că Zach uitase de promisiunea pe care i-o făcuse.

Elly sări din fotoliu ca arsă auzind bătăi în uşa de la intrare.

— Cine e ?

— Cine ai vrea să fie ? răspunse un glas cunoscut.

Însufleţindu-se într-o clipă, Elly alergă să deschidă uşa şi întrebă uimită :

— Cum ai venit de la aerodrom până aici ?

Ce importanţă mai avea ? Era aici şi ăsta era cel mai important lucru. Era îmbrăcat într-un costum elegant, cu vestă şi papion. Figura lui era luminată de un zâmbet fermecător.

– Am venit pe șosea, răspunse noul-venit intrând în vestibul. Asociatul meu a avut nevoie de avion pentru o afacere.

Elly îl prinse de mână și l-o strânse cu amândouă mâinile ei în semn de bun venit. Încerca să-și ascundă emoția care o stăpânea.

– Sunt mulțumită că te-ai întors, Zach. N-are nici un haz să adun ouăle singură.

– Câte ai adunat ?

– Douăzeci în clocitoare. Alte zece le-am vândut... Vrei o cană de ceai ? O cafea ?

– Aș vrea o bere, spuse bărbatul urmându-și gazda în bucătărie. Dar spune-mi, Elly, în afară de speranța că o să te ajut să aduni ouăle nu mai ai și vreun alt motiv ca să te bucuri de întoarcerea mea ?

Ar fi putut să recunoască faptul că absența lui fusese insuportabilă. Dar nu-i plăcea genul ăsta de confesiuni, cu atât mai mult cu cât era supărată că o lăsase atâta timp fără să dea vreun semn de viață.

– Motive ? Bineînțeles, am o mulțime. Buruienile au invadat grădina. Veranda stă să se năruiască și de când nu mai ești tu bucătar șef, nu-mi mai place mâncarea mea. Acum explică-mi te rog de ce ți-ai asumat riscul unui drum atât de lung cu mașina și nu ai așteptat să fie avionul disponibil.

Lui Elly i se păru că zărește o umbră în privirea lui Zach, dar imediat, un zâmbet cuceritor îi luminâ chipul seducător.

– M-am întors pentru tine, Elly.

Elly nu crezu nici o iotă. Zach era în stare să-i sfâșie inima cu zâmbetul pe buze. Așa că, îl studia neîncrezătoare așteptându-se dintr-o clipă în alta s-o anunțe că vânduse ferma.

– Nu crezi ? Atunci, vino să vezi.

O luă de mână şi o conduse afară. Femeia fluieră admirativ când descoperi în faţa grădinii o remorcă lungă ataşată de un Range Rover.

– Doamne ! Ce transporţi cu asta ?

Zach deschise ceremonios uşa remorcii şi îşi încrucişă braţele pândind reacţia tinerei femei.

– Oh ! Un frigider... O maşină de spălat automată... O maşină de gătit electrică...

Elly îl privi plină de speranţă.

– Îţi muţi casa de la Saint Louis ?

– Nu. Unul dintre clienţii mei mi-a vândut tot ce vezi aici pentru că fiecare aparat prezintă defecte minore : puţin zgâriate, emailul sărit.

– Eu nu le găsesc nici un cusur. Sunt splendide. Casa o să devină un adevărat palat.

– Un palat ? Nu exagera. Nu fac altceva decât să îmbunătăţească confortul. Vom trăi mai bine aşteptând să găsim un cumpărător.

Femeia nu ştia ce să mai creadă după ultimele cuvinte ale lui Zach. Era disperată pentru că el nu renunţase la gândul să vândă. Dar se bucura în acelaşi timp pentru că „vom trăi mai bine" dovedea hotărârea lui să se instaleze pentru moment la Red Canyon.

Cu inima uşoară, Elly luă hotărârea să-i facă şederea cât mai plăcută.

E drept, casa nu devenise un palat, dar viaţa cotidiană devenise mai uşoară. Un specialist venise de la Muskogee să monteze o pompă care să scoată apă din cisterna rezervor. Acum, baia bătrânului Clem era echipată cu o instalaţie sanitară modernă.

După ce a renovat bucătăria, Zach a văruit exterioarele și a consolidat veranda. Ținuse să pună totul la punct. Avea la dispoziție doar câteva săptămâni de vacanță. Înfrumusețarea cabanelor însemna pentru el o investiție care creștea valoarea domeniului.

Cât despre Elly, după întoarcerea lui Zach, ea remarcase de mai multe ori dorința în ochii lui cenușii. Își spunea că era vorba doar de o dorință fizică, fără o motivație sentimentală. Or, îl iubea prea mult ca să accepte să fie doar un obiect al plăcerii în mâinile lui. Oare el o înțelegea ? În orice caz, o respecta. Tentativele lui de a o seduce se mărgineau la complimente, glume și chiar la câteva cadouri pe care Elly le primea cu o condescendență suverană.

Și-au împărțit din nou sarcinile. Ea avea grijă de animale și supraveghea clocitoarele. Pe lângă bucătărie, Zach se ocupa cu plăcere de o îndeletnicire pentru care credea că are vocație : tâmplăria. Găsise în șură un banc de lucru, scule de tâmplar și mobile vechi pe care se apucă să le repare.

Într-o zi, întorcându-se de la păsări, Elly se opri o clipă să privească cum lucrează. Zach își instalase atelierul în aer liber și lustruia piciorul central al unei mese rotunde din lemn de nuc. Femeia își închipui mâinile puternice și îndemânatice că o dezbracă. De nenumărate ori, lui Elly îi venise să se lipească de trupul lui și să se abandoneze mângâierilor lui. În asemenea cazuri, ca să redevină stăpână pe sine și să se îndepărteze de ispită, își făcea de lucru, în casă sau în grădină.

– Eşti un vrăjitor, Zach. Nu credeam ca vechitura asta să mai poată fi recuperată.

– E o masă veche foarte frumoasă. O s-o pun în bucătărie în locul celeilalte care e prea mare şi incomodă.

Bărbatul purta o bluză albastră şi nişte blugi decoloraţi. Un vânt călduţ îi ciufulea părul care îi acoperea urechile ; era puţin cam lung, dar lui Zach se părea că nu-i pasă, ca de altfel nici de unghiile altădată întreţinute cu grijă iar acum având urme de vopsea.

Ferma îl transformase pe omul de afaceri dintr-un dandy într-un simplu muncitor, de o sută de ori mai atrăgător în ochii lui Elly.

– Mă duc să mă mai uit o dată la clocitoare, spuse tânăra. În mod normal, durata de incubare a lui Désiré s-a terminat ieri seară. Sunt neliniştită, Zach. Îţi dai seama ce catastrofă ar fi dacă ouăle ar fi sterile ?

– Vin şi eu.

Zach îşi scoase batista şi se şterse pe frunte cu un gest firesc. Apoi, se opri lângă robinetul de apă de lângă magazie. Se dezbrăcă de bluză, dădu drumul la apă, se aplecă şi se spălă pe mâini, pe piept şi pe spate. Elly îi privea avidă muşchii care jucau sub pielea bronzată. Trupul bărbatului degaja o impresie atât de virilă încât femeia simţi că ameţeşte. La sfârşit, Zach îşi băgă capul sub jetul de apă, apoi se ridică şi se scutură fără să-i pese că o udă pe însoţitoarea lui.

– A fost atât de bine, spuse el în loc de scuză.

Pe urmă se şterse puţin cu bluza pe care o aşeză apoi neglijent după gât.

Acum erau patruzeci de ouă la clocit. Perioada ouatului, care urma să se termine cât de curând, fusese rodnică. Fiecare femelă făcuse câte un ou la fiecare două-trei zile. Zach se aplecă peste o clocitoare și exclamă :

— Elly ! Am impresia că pe coaja lui Désiré este o pată.

Femeia se duse să aprindă lumina și veni într-un suflet lângă clocitoarea unde era el.

— Nu e o pată. E o gaură mică. Zach ! E primul nostru pui ! strigă Elly tremurând de emoție. Puiul bate la ușă !

— În cât timp o să iasă afară ?

— În cel puțin șase ore. Trebuie să găurească o coajă tare ca piatra și noi trebuie să-l ajutăm dacă obosește.

— Doar n-o să aștepți șase ore ?

— Ba da. Vreau să asist la nașterea primului nostru struț. Nimeni nu te silește să rămâi cu mine.

— Dacă rămâi, rămân și eu. Dar trebuie să ne organizăm. O să facem de gardă cu rândul. Începe tu. Peste o oră vin să-ți iau locul.

Când să iasă din magazie, Zach se răzgândi și se întoarse lângă tânăra femeie.

— Apropo, am hotărât să nu mai vând ferma.

Vorbise pe un ton firesc de parcă ar fi fost o veste lipsită de importanță.

Elly îl privi uimită. Inima îi bătea cu putere, obrajii îi ardeau. Nu știa ce să mai creadă : reușise să-l determine să țină la moștenirea de familie ?... Și poate chiar s-o iubească pe cea care-i administra ferma ? Oricum, prudența nu o lăsă să-i sară bucuroasă de gât.

– Vorbeşti serios ?

– Bineînţeles că vorbesc serios. Ieri am discutat la telefon cu contabilul meu. El estimează că ferma asta de struţi va deveni o mină de aur, cu condiţia să fie dezvoltată la o scară mai mare. O vei conduce în continuare, iar eu voi veni aici de două ori pe lună. Următoarele ouă le vom păstra ca să creştem şeptelul. O să-i serveşti pe creditorii care s-au abonat deja la struţi, dar nu o să mai primeşti nici o comandă nouă.

– De acord.

Bine că îşi temperase entuziasmul pentru că era clar că hotărârea lui Zach nu fusese dictată de nici un sentiment. Se decisese să păstreze afacerea doar pentru faptul că aceasta devenise rentabilă. Elly oftă dezamăgită : trebuia să renunţe la speranţa să-l facă să iubească Rocky Ridge pentru ceea ce însemna acest loc.

Femeia încercă să se consoleze. În definitiv, obţinuse ceea ce voia. Nu numai că-şi păstra slujba pentru care făcuse o adevărată pasiune, dar în felul ăsta, locurile la care ţinea atât de mult nu aveau să ajungă în mâna investitorilor lipsiţi de scrupule.

La ora opt seara, Elly veni să-l înlocuiască pe Zach pentru a cincea oară. Bărbatul aţipise pe o grămadă de saci goi.

– Mă întreb când o să se hotărască blestematul ăsta de pui să iasă afară să-şi dezmorţească picioarele, mormăi el frecându-se la ochi.

– Zach ! Vino să vezi !

Se aplecară amândoi deasupra clocitoarei. Feţele lor aproape se atingeau. Gaura se lărgise şi ceva

se mișca înăuntru. Sub lumina becurilor, doi ochi scânteiau ca niște diamante negre. O ultimă lovitură de cioc și coaja se desfăcu. Apăru un ghem de pene umede, care se sprijini de așternutul de paie ca să-și ia avânt, apoi ghemul se transformă într-o pasăre dungată cu negru și cenușiu, de mărimea unui pinguin. Puiul se ridică, se clătină puțin pe picioarele lungi, își lungi gâtul și își agită cioturile de aripi ca și când ar fi vrut să se usuce.

Fascinat de spectacol, Zach o prinse de umeri pe Elly și o strângea lângă el. La fel de emoționat ca și însoțitoarea lui, bărbatul întrebă cu glasul nesigur :

— Și acum, ce trebuie să facem ?

— Nimic. Trebuie să-l mai lăsăm câteva zile la căldura clocitoarei. Aici are apă și grăunțe măcinate. O să știe să se hrănească singur.

— Îți propun să-l botezăm Clem dacă e băiat sau Clementina dacă e fată. Ce părere ai ?

Tânăra rămase tăcută.

— Te-am supărat cumva ? întrebă Zach neliniștit.

— Nu. Doar că sunt tulburată de atenția ta. Și eu mă gândeam în clipa asta la unchiul tău.

— L-ai iubit mult, nu-i așa ?

— Pentru mine a fost un al doilea tată. Mă gândeam că ar fi fost atât de mulțumit să-și vadă eforturile răsplătite...

Elly îl privea zăpăcită. Nu știa cum să-i răstălmăcească vorbele. Chipul lui Zach rămânea impenetrabil.

— Ce vrei să spui ?

– E greu de explicat. Am impresia că l-am cunoscut dintotdeauna pe unchiul meu, cu toate că, înainte să aflu de moartea lui, n-am auzit niciodată vorbindu-se despre el.

Ocazia era prea tentantă ca să nu profite și să încerce să-l convertească pe Zach la ideile ei.

– Poate că spiritul lui Clem rătăcește printre noi și caută să-ți insufle atașamentul față de meleagurile tale natale.

Realist, Zach refuză însă să o urmeze pe acest teren.

– Păstrez Red Canyon doar din interes, precizã el. Nu de locurile astea ci de tine m-am atașat, Elly. Credeam că sentimentul e reciproc dar, de la o vreme atitudinea ta mă face să cred că m-am înșelat.

Zach nu-și retrăsese brațul cu care o îmbrățișa. Oare căldura acestei atingeri o amețea, sau emoția micului miracol care se desfășura sub ochii lor, sau poate șocul acestei mărturisiri, la care nu se așteptase ?

– Care... care atitudine ?

– Reticența ta. Uneori, am impresia că ți-e frică de mine.

– Mi-e frică de mine.

– De ce ?

Lăsând la o parte mândria, Elly mărturisi :

– Mi-e teamă că te iubesc prea mult. Sufăr de fiecare dată când pleci. Acum știu că între noi e imposibilă o iubire adevărată așa că m-am hotărât să păstrez distanța față de tine. Ce vrei, nu-mi plac romanele în episoade.

— Nici mie, spuse Zach cu un glas nefiresc.

Elly încercă să se elibereze dar brațul bărbatului o ținea bine. Cu mâna liberă, el o mângâie pe față, încet, cu vârfurile degetelor ca și cum se temea de o răbufnire.

Dar Elly renunțase la luptă. Inima îi bătea atât de tare încât îi era teamă să nu-i iasă din piept. Atunci, femeia se agăță de Zach ca de o stâncă în mijlocul unui torrent. Îi căută buzele și îl sărută cu o înfocare aproape sălbatică.

Zach redeveni stăpân pe sine și puse capăt sărutului în care i se părea că vede mai multă disperare decât pasiune. O îndepărtă puțin pe tânăra femeie fără să-i dea drumul totuși.

— Elly, iubita mea, știi foarte bine că nu pot să mă mut definitiv la Red Canyon...

Da, ea știa acest lucru. La urma urmei, el făcuse deja un pas mare acceptând să păstreze ferma.

— ... dar nu te-ai întrebat niciodată de ce muncesc ca un condamnat până la epuizare ?

Ochii îi străluceau de dorința pe care nu și-o mai putea stăpâni.

Tânăra spuse aproape fără să vrea :

— Amândoi luptăm împotriva aceleiași dorințe... Și eu...

Dar nu apucă să-și termine fraza pentru că Zach o sărută cu violența pasiunii pe care și-o reținea de atâta timp.

Urmarea se petrecu ca într-un vis. O ridică pe Elly în brațe și o duse spre casă. Agățată de gâtul bărbatului, tânăra îi acoperi ochii, obrajii, gura cu sărutări stângace, care le stârniră și mai mult patima.

Zach intră în camera femeii şi o aşeză pe pat. Cuprins de frenezie îi scoase cizmele, pantalonii şi cămaşa şi rămase pietrificat descoperind desuurile de dantelă şi mătase sub îmbrăcămintea de lucru. Fereastra era deschisă. Soarele care asfinţea făcea ca lenjeria fină să capete reflexe argintii şi aurea pielea catifelată a unui trup la care râvnea de atâta timp.

Elly era atât de frumoasă ! O privi câteva clipe neîndrăznind s-o atingă. Apoi se dezbrăcă şi veni să se aşeze gol lângă ea.

Imediat ea se cuibări lângă el. Zach savură câteva momente de plăcere de a o ţine în braţe, de a-i simţi trupul gol. Apoi mâinile lui începură să exploreze curbele trupului partenerei. În acelaşi timp, gura lui aprindea văpăi în locurile pe care le atingea.

Gâfâind nerăbdătoare, femeia îndrăzni un gest care pentru ea era de o îndrăzneală nebună. Îşi strecură mâna între ei ca să exploreze la rândul său corpul lui Zach.

— Eu... eu n-am cunoscut nici un bărbat până la tine, şopti Elly ca o scuză.

Expresia lui Zach se crispă... dar imediat chipul său se lumină din nou.

— Ţi-e frică.

— Puţin.

În acelaşi timp, fremătând de pasiune, Elly se lipi şi mai strâns de el, gata să se abandoneze voinţei lui.

— N-ai de ce să te temi, iubita mea.

O posedă cu o blândeţe şi o gingăşie de care nu se ştia în stare. Cu un sărut nesfârşit de tandru înă-

buși țipătul femeii și stătu o clipă nemișcat ca să se obișnuiască cu prezența lui. Dar dorința îl incendia membrul și începu să se miște, la început încet, apoi din ce în ce mai repede într-un dans senzual care îi purtă într-un ocean de plăcere.

Mai târziu, când Elly deschise încet ochii îl văzu pe Zach aplecat deasupra ei, mângâind-o pe față, rostindu-i tandru numele. Bărbatul o întrebă îngrijorat : fusese brutal, era dezamăgită ?

Elly îi zâmbi epuizată.

– Zach !

– Ce e, draga mea ?

– Tu ai fost minunat, dragul meu. Dar eu .. eu am fost la înălțime ?

– La înălțime ? Îmi placi nespus de mult, Elly și nu-ți cer nimic mai mult. Dar am putea... să născocim preludii mai pline de imaginație.

Ochii albaștri deveniră luminoși ca un cer de vară. Totuși, întrebă mirată :

– Despre ce preludii vorbești ?

Zach sări din pat și se apropie de toaleta unde trona buchetul care îl intrigase la sosirea lui la Red Canyon. Scoase buchetul din vază și reveni către Elly.

– Ce vrei să faci cu penele de struț ?

În loc de răspuns, Zach o gâdilă pe burtă. Râzând, Elly se răsuci pe pat ca să scape și se ridică. Și cum el o urmă, femeia îi smulse cu un gest brusc buchetul din mână. Ca să-l agaseze la rândul ei, femeia îl mângâie cu penele mătăsoase pe pieptul musculos desenând cercuri în jurul mameloanelor. Zach închise ochii și nu făcea nici o mișcare.

– Bine, am înțeles, spuse Elly dezamăgită. Degeaba încerc să impresionez o statuie. Ești prea puternic pentru mine.

Zach pufni în râs.

– Elly, iubita mea, ești mult mai puternică decât crezi. Și în pat și departe de pat.

O luă din nou în brațe și o sărută pe față. În ochii ei licărea dorința. Simțea cum crește în ea forța sălbatică, forță care o făcuse să-și piardă mințile cu puțin timp înainte.

Și cum nu-și dorea altceva decât să cedeze din nou ispitei, se abandonă mângâierilor lui Zach.

CAPITOLUL X

Timp de o săptămână, Elly înțelese ce însemna fericirea. Munca la fermă era la fel de obositoare și pentru unul și pentru celălalt, dar viața în doi era parcă o continuă sărbătoare. Elly descoperea plăcerea trupească și în domeniul ăsta, Zach era un expert.

În dimineața aceea se hotărî să-l lase să doarmă. Era atât de drăguț cu părul ciufulit ca un băiețel ! Tânăra se ridică din pat luând toate măsurile să nu-l trezească dar deodată, în sufragerie răsună soneria telefonului. Alergă într-un suflet să răspundă, sperând că doar ea auzise blestemata sonerie.

Când ridică receptorul, recunoscu vocea lui Phyllis Quincy.

Imediat, i se păru că cerul ei albastru se acoperă cu noi amenințări.

— Domnul Shaner este la ranch ?

— De ce ? Vreți să-i vorbiți ?

Ușa sufrageriei se deschise și în prag apăru Zach. Soneria telefonului îl trezise. El întrebă :

— Cine-i, Jeff Hodges, asociatul meu ?

Elly făcu din cap semn că nu și acoperi microfonul cu palma :

– E vipera de Phyllis Quincy. Să-i spun că nu eşti aici ?

– Nu. Oricum, o să revină mai târziu. Dă-mi-o.

Femeia îi întinse receptorul gândindu-se că fericirea ei atârna de un fir. Probabil că Sunny Land câştigase procesul. Dacă Phyllis Quincy îşi reînnoia oferta şi supralicita, Elly nu era sigură că Zach nu se va lăsa ispitit.

Însă Zach îşi ascultă politicos interlocutoarea, fără să facă nici un comentariu şi fără să schiţeze vreun gest de satisfacţie. Apoi rosti cuvintele pe care Elly le aştepta cu sufletul la gură.

– Îmi pare rău, doamnă Quincy, dar nu mai vând... Nu. Nu, nici măcar zona de deal. Păstrez ranchul în întregime... Da, decizia mea e irevocabilă, încheie vorbitorul pe un ton hotărât înainte să închidă telefonul. Asta ca să încheiem o dată pentru totdeauna, mormăi Zach. Ţie nu ţi-am spus, dar ieri m-au sunat de la Sunny Land şi le-am comunicat deja hotărârea mea.

O sărută tandru pe Elly, apoi se duse în baie să facă un duş.

Elly nu-şi putu reveni : Zach nu mai vindea, Zach nu mai vindea... nu mai vindea ! Era atât de tulburată încât toate gesturile ei erau mai încete. Dar era în acelaşi timp din cale-afară de bucuroasă.

În acea dimineaţă îşi acordă mai mult timp decât de obicei ca să-şi facă toaleta, şi să se îngrijească de propria ei persoană. Îşi perie cu grijă părul, şi-l legă în coadă de cal, se parfumă cu puţină apă de colonie. Se îmbrăcă cu nişte blugi curaţi şi o bluză imaculată şi se duse în bucătărie unde Zach pregătea micul dejun.

Dar văzându-l, bucuria ei se risipi...

Văzându-l cum era îmbrăcat : sacou, pantaloni gri de stofă, cămașă albă și cravată, femeia înțelese imediat că se pregătea să plece. Disperată, se prăbuși pe un scaun. În mod cert, Zach avea supărătorul obicei să ia cu o mână ceea ce dădea cu cealaltă. Bine că păstra ferma. Dar de ce o părăsea tocmai acum, când avea atâta nevoie de el ?

— O afacere în curs de derulare solicită prezența mea la Saint Louis.

— Te-a sunat Jeff Hodges ?

— Nu. Se descurcă foarte bine și fără mine. Dar acum e vorba de o negociere prevăzută de mult timp cu un anumit grup : frații Wysocky. Sunt în joc sume importante și de aceea vreau să mai stau de vorbă o dată cu Jeff.

— Crezi că o să stai mult ?

Ridicarea lui din umeri o îngheță pe tânăra femeie. Noaptea trecută ea constatase că ardoarea lui Zach se mai domolise. Bineînțeles, rămânea la fel de atent și inventiv, dar Elly se întreba dacă nu cumva partenerul ei începea să se plictisească de noua lui cucerire.

— Bine... Altfel spus, mi-e teamă că nu o să pot face față singură în situația actuală, spuse femeia. Cu câte doi sau trei pui ieșind din găoace în fiecare zi, nu pot să fiu în același timp peste tot. O să-l rog pe fratele meu să vină să mă ajute.

Vorbise cu un calm care îi ascundea de minune tulburarea care o copleșise. Dacă el vroia să-și recapete independența, nu vroia să se agațe cu disperare de el, să facă pe îndrăgostita înșelată.

Zach îi aprobă hotărârea.

– Bună idee ! O să-ţi las destui bani ca să-i plăteşti lui Jimmy. Apropo de salariu, când o să te hotărăşti să accepţi banii care ţi se cuvin ?

– Încă n-am nevoie, răspunse Elly frământând între degete un cocoloş de pâine. Facturile cele mai urgente sunt plătite, dar trebuie să muncim până să încheiem conturile. Rambursarea împrumutului făcut de Clem apasă greu asupra bugetului nostru.

Zach turnă cafeaua, unse cu unt o felie de pâine prăjită şi i-o întinse lui Elly.

– M-am gândit la ceva. Ce-ar fi dacă în loc de angajată, ai deveni asociata mea ?

Tânăra îl privi uimită.

– Să devin copropietara fermei, vrei să spui ?

– N-ar fi decât un act reparator. Dacă moartea nu l-ar fi luat prin surprindere, de bună seamă că Clem şi-ar fi întocmit testamentul în favoarea ta. O să vorbesc cu notarul despre problema asta.

Elly se simţea din ce în ce mai stânjenită. Îl iubea pe Zach nu din interes, refuza generozitatea lui, nu voia decât dragostea lui. În clipa aceea se simţea ca o femeie favorită, căreia amantul trecător îi oferă un cadou de despărţire.

Tânăra îşi refulă neliniştea şi mâhnirea, reuşind chiar să-şi stăpânească tremurul din glas.

– Îţi mulţumesc, dar un asemenea aranjament nu-mi convine, Zach. În viaţa mea n-am avut niciodată mare lucru. Prea mult dintr-o dată, m-ar sufoca. Clem voia în primul rând ca visul său să se împlinească. Păstrând în continuare Red Canyon, tu acţionezi exact după dorinţa lui.

Elly văzu că nu l-a convins și insistă :

– Dacă o jumătate din ranch ar fi al meu, presupunând că ai avea nevoie cândva de capital, ar fi un circ întreg ca să-ți poți vinde partea ta.

Zach încuviință clătinând din cap. De data asta, argumentul îl convinsese.

Cu inima grea, Elly termină de băut cafeaua. Apoi îl conduse pe Zach până la mașină și se întoarse singură, abia stăpânindu-și lacrimile, dar gata de treabă.

După o săptămână, la Saint Louis, afacerea Wysocky nu era încă pusă la punct. Zach ezita să angajeze tot capitalul disponibil al societății sale în această nouă întreprindere. După părerea lui, frații Wysocky, doi lupi tineri dornici să se afirme, aveau mai multe idei în cap decât bani în buzunare.

În acea dimineață, îl privea cu un aer absent pe Jeff care, așezat la biroul lui, făcea niște socoteli pe calculator. Tensiunea ultimelor discuții îl epuizase pe Zach. Acum nu mai suporta nici aerul condiționat. Biroul lui îi părea că seamănă cu o închisoare. Se gândea la o plimbare în aer liber prin pădure, îmbrăcat în blugi și bascheți. Pe vremea asta atât de frumoasă, cât de mult i-ar fi plăcut să rindeluiască niște scânduri pe bancul de lucru... Sau mai bine să mângâie pielea catifelată a lui Elly.

Încet, încet, își revizuise ordinea de priorități și descoperise mii de alte lucruri mai importante decât discuțiile din jurul mesei de conferințe.

– Zach !

Auzindu-și numele, el tresări și începu să improvizeze.

– Scuză-mă, Jeff. Mă gândeam la propunerile avansate de fraţii Wysocky.

– Ei, ce părere ai ?

Zach trebui să facă un efort ca să revină la realitate.

– Ar trebui să consultăm un consilier financiar.

Jeff, un bărbat brunet cu privirea deschisă, îl cercetă pe Zach prin ochelarii lui rotunzi cu ramă de baga.

– Cine poate să evalueze mai bine decât tine riscurile unei afaceri ? Rareori te înşeli. Iar acum, n-avem de ce să ne temem. Având un procent mare din beneficiu, vom recupera din plin capitalul investit şi încă într-un timp destul de scurt.

– Totuşi e o lovitură destul de riscantă.

Jeff se încruntă şi veni să se aşeze în faţa asociatului său.

– Ce se întâmplă cu tine, Zach? De când te-ai întors din Oklahoma pari foarte schimbat.

– Aşa e. Nu mă gândesc decât la blestemata aia de fermă.

– Nu-ţi face griji. Din câte mi-ai spus, am înţeles că ferma e rentabilă. Un văr de-al meu, foarte bogat, visează să se lanseze în această afacere. Nu-i lipseşte decât pământul şi şeptelul. Tu ai norocul să le ai pe amândouă şi, în plus, ai şi o administratoare competentă care conduce ferma. Atunci, nu-ţi mai face probleme.

Cum putea să-l facă pe Jeff să înţeleagă că tocmai Elly era centrul preocupărilor lui ? Ea devenise o adevărată obsesie. Să facă dragoste cu ea, nu însemnase o satisfacţie trecătoare, cum se întâmpla cu celelalte femei. Pentru prima oară, Zach desco-

perea tandrețea plăcerii. Elly îl iubea nu din interes, ci din toată inima, dând dovadă de o spontaneitate mișcătoare. Avea nevoie de mângâierile ei, de buna ei dispoziție, de râsul ei, într-un cuvânt de prezența ei.

Interfonul sună ca un greier. Zach apăsă pe un buton și auzi glasul secretarei.

– Domnișoara Kessler de la Red Canyon vă caută, domnule Shaner. Vorbiți pe linia doi.

Zach simți un nod în gât. Elly nu-l deranjase niciodată la birou. Ridică receptorul.

– Bună, Elly. Ce mai faci ?

– Rău... Foarte rău, Zach... O adevărată catastrofă...

Vocea de la telefon era agitată, aproape în pragul isteriei.

– Noaptea trecută a fost o furtună teribilă... Nu mai e curent, iar generatorul de rezervă nu funcționează. Au murit doi pui... Vai, Zach, mă tem că o să pierdem toate ouăle din clocitoare.

Disperarea femeii îl tulbură pe Zach. Nu se gândea la pierderile bănești ci doar la Elly, pusă singură în fața unei situații dramatice.

– O să vin cât pot de repede... Așteaptă o clipă.

Se uită la Jeff.

– Ai nevoie de avion ?

– Jeff clătină din cap negativ. Zach îi spuse lui Elly :

– Vino și așteaptă-mă la prânz, la aerodrom.

Zach închise telefonul urmărit de privirea lui Jeff, dojenitoare.

– Nu puteai să rezolvi problema la telefon ? întrebă asociatul său. Am impresia că un alt motiv te determină să pleci atât de grăbit : un motiv care îţi întunecă judecata.

– E foarte posibil, încuviinţă Zach. Atunci, cel mai înţelept e să încetez orice activitate pentru câtva timp. Ocupă-te tu de Wysocky. Îţi dau mână liberă.

Era conştientă că el însuşi ar fi trebuit să stabilească condiţiile afacerii. Dar îşi înfrânse remuşcările şi chemă un taxi să-l ducă la aeroportul particular din Saint Louis.

De cum îl văzu coborând din avion, Elly se grăbi spre el şi i se aruncă în braţe.

– Zach, sunt atât de fericită că eşti aici, cu mine. A fost ceva îngrozitor.

Noul-venit o strânse la piept, o sărută tandru şi încercă s-o liniştească.

– Linişteşte-te, draga mea. O să rezolvăm totul. Dă-mi cheile. O să conduc eu.

– Unde-ţi sunt bagajele ?

– N-am avut timp să trec pe acasă. Dar asta n-are nici o importanţă. Am destule haine la ranch. Acum, explică-mi totul în amănunţime. Casa, hambarul, au suferit stricăciuni ?

– Casa nu a păţit nimic, dar pe aleea principală, garajul nu mai are acoperiş. De pe acoperişul hambarului s-au desprins mai multe ţigle din cauza vântului şi ploaia a pătruns înăuntru inundând o parte din sacii cu mâncare.

– O să cumpărăm o rezervă de grăunţe, spuse Zach cu un ton liniştitor. O să chem pe cineva să repare acoperişurile. Circuitul electric a fost restabilit ?

– Da, a fost restabilit în zori, dar clocitoarele au stat timp de câteva ore fără căldură. În dimineața asta așteptam să apară trei-patru pui, dar până acum n-am văzut nici o mișcare. În țarcurile lor, femelele cred că s-au speriat zdravăn și mă tem că nu or să mai ouă.

– Nu-i nimic grav. După ce se vor liniști, or să facă ouă la fel ca până acum. În privința ouălor din clocitoare, sunt sigur că puii au așteptat ca coaja să se încălzească din nou înainte s-o spargă.

Elly îi mulțumi pentru îmbărbătare strângându-l afectuos de umăr. Rolurile se inversaseră... Altădată, ea avea încredere în viitor și Zach o descuraja. Astăzi, optimistul era el. Dar nu aflase încă ce era mai rău.

De-a lungul drumului, Zach putu să-și dea seama de violența furtunii care se abătuse în timpul nopții peste Rocky Ridge. Peste tot, împrejmuirile țarcurilor erau rupte. În pădure, câțiva arbori fuseseră loviți de trăsnet. Alții, scoși din rădăcină, zăceau întinși pe pământ ca niște uriași uciși.

Ajungând la fermă înțelesese că Elly nu exagerase deloc. Garajul fără acoperiș parcă era o construcție neterminată. Grădina era devastată. Speriate încă, păsările stăteau la un loc, lipite unele de altele. Sosirea celor doi tineri nu le scoase din letargia lor. În hambar, deși rezerva de hrană era parțial pierdută, în schimb clocitoarele păreau intacte. Totuși, de ieri nu ieșise din găoace nici un pui.

Mergând amândoi spre casă, Elly oftă.

– Zach, necazul cel mai mare este...

Femeia făcu un efort ca să-și stăpânească tremurul din glas și continuă :

— ... Că banca cere rambursarea imediată a împrumutului pe care i l-a acordat lui Clem.

— Nu e cu putinţă ! Însăşi banca a stabilit eşalonarea plăţilor. Mai am încă trei ani până să achit datoria. Până acum au fost respectate scadenţele ?

— Da. Şi cu toate astea, tonul scrisorii este extrem de categoric. Dacă restul de împrumut nu va fi achitat în următoarele zece zile, banca va acoperi datoria din ipotecă. Are dreptul să procedeze în felul ăsta ?

— Trebuie să mai citesc o dată condiţiile împrumutului. Mă întreb de ce mă somează tocmai acum.

— Ce înseamnă că banca va acoperi datoria din ipotecă ?

— Asta înseamnă că o să vândă la un preţ scăzut bunul ipotecat. Dar cine să cumpere o fermă de struţi ?

— Sunny Land ? sugeră Elly.

Zach o privi gânditor. Cum de nu se gândise ?

— Ai dreptate, Elly. S-ar putea ca în spatele acestei poveşti dubioase să se afle Phyllis Quincy.

Însufleţit de descoperirea făcută, Zach continuă combativ :

— Dar dacă crede că o să mă tragă pe sfoară, se înşală. Sunt mai şmecher decât ea.

Deşi avea toată admiraţia pentru Zach, Elly îşi spuse că nu avea surse prea mari să fie la înălţimea unui grup atât de puternic ca Sunny Land.

Îl lăsă în pace să studieze dosarele şi plecă în grădină să culeagă puţinele legume şi fructe pe care furtuna le cruţase.

Zach nu tratase niciodată vreo afacere cu banca lui Clem care-şi avea sediul la Jasper, un orăşel situat la hotarul dintre Oklahoma şi Arkansas. După

ce studie cu atenție termenii ofertei de împrumut, Zach avu un moment de descurajare. O clauză, scrisă cu litere mici, pe care probabil nimeni n-o băgase în seamă, dădea băncii dreptul de rambursare când considera aceasta de cuviință.

Zach nu vedea decât o singură soluție pentru a face față noii situații : să pună în joc capitalul disponibil al firmei sale din Saint Louis. Îl sună imediat pe asociatul său.

— Bună, Jeff ! Ești de acord ca firma Shaner-Hodges să investească într-o fermă de creștere a struților ?

— Îmi pare rău, Zach, dar mi-ai dat mână liberă și tocmai am semnat acordul cu frații Wysocky. Toate fondurile noastre disponibile sunt acum blocate pentru construirea fabricii de chewing-gum.

Zach se stăpâni cu greu să nu înjure. Dacă asociatul său făcuse cumva o greșeală, singurul vinovat era doar el însuși. Încheie imediat discuția și se duse în bucătărie să bea o Coca-Cola.

Își frământa creierii, unde să găsească banii ? Să apeleze la notarul său ? Imposibil. Acesta respecta întocmai instrucțiunile primite de la tatăl lui Zach. N-ar fi consimțit niciodată să-i dea viitorului moștenitor un avans oricât de mic.

Elly se întoarse din grădină cu o slabă recoltă de căpșuni și mazăre verde.

— E tot ce am mai putut salva. Restul a fost măturat de furtună.

Așeză coșul pe masă și îl privi pe Zach. Din expresia lui îngrijorată înțelese că nu se rezolvase nimic.

— Ai citit din nou contractul ?

El clătină din nou din cap.

– Banca are tot dreptul să acţioneze în felul ăsta. În locul lui Clem, n-aş fi semnat niciodată o ofertă atât de vicleană.

– Da, dar Clem nu era decât un biet fermier. Tu, din fericire, eşti un om de afaceri şi vezi cu totul altfel lucrurile.

În cuvintele lui Elly vibra speranţa. Expresia ei spunea clar : „Dacă vrei, poţi să salvezi ferma".

– Îmi pare rău, Elly. Firma mea din Saint Louis nu are acum fonduri disponibile. Dacă aş fi avut la dispoziţie mai mult timp, aş fi vândut o parte din şeptelul adult ca să rambursez datoria băncii. Dar nu am decât zece zile ca să găsesc un cumpărător care să plătească cu bani lichizi. În condiţiile astea nu văd decât o soluţie. Păsările nu-l interesează pe cei de la Sunny Land. Le vom pune la adăpost încredinţându-le fermierilor din apropiere. Vânzarea pământului va acoperi cu mult datoria către bancă.

În timp ce vorbea, Zach estima probabilitatea de împlinire a acestui plan neverosimil. Chiar dacă fermele vecine puteau să primească în gazdă păsările, niciuna nu era dotată pentru creşterea puilor încă fragezi. De fapt, pentru Elly problema se punea tranşant : Red Canyon sau nimic.

– Sunny Land înseamnă distrugerea naturii. Ai uitat lucru ăsta ?

Femeia îl privea ca pe un trădător. Niciodată în viaţa lui, Zach nu se simţise atât de vinovat. O luă tandru în braţe pe Elly, dar ea se contractă, aşa încât avu impresia că strânge în braţe o creangă

contorsionată ruptă de furtună. Indiferența femeii nu era decât expresia resentimentului ei, care îi inhiba orice atracție fizică.

Bărbatul înțelese avertismentul. Dacă lăsa Red Canyon în mâna societății Sunny Land, o pierdea pe Elly. Relația lor cordială era strâns legată de supraviețuirea ranchului. Înstrăinarea acestuia însemna destrămarea iubirii lor.

O mângâia pe păr, pe față, pe gât, cu speranța s-o înduioșeze.

– Banca are toate atuurile și n-am nici un mijloc să mă apăr. Dar o vom lua de la capăt în altă parte. Îți promit. Chiar dacă nu în Oklahoma, vom găsi un loc în Missouri. Crezi că prietenii tăi vor accepta să găzduiască păsările ?

– O să mă interesez.

Femeia se eliberă din îmbrățișare, îi întoarse spatele și ieși din bucătărie trântind violent ușa în urma ei.

Nu mai schimbară nici o vorbă toată ziua.

Zach pregăti cina. Abia se atinseră de mâncare și se duseră la culcare, fiecare în camera lui.

Zach nu închise ochii toată noaptea. Pe lângă marea lui decepție se adăuga și sentimentul umilirii. În lumea oamenilor de afaceri, trecea drept un tip cu multă fantezie și o judecată fără de cusur. Chiar dacă o cauză părea dinainte pierdută, el găsea o soluție miraculoasă ca s-o salveze.

Atunci, de ce era atât de dezorientat ? Poate că mintea îi juca o festă ascunzându-i răspunsul la problema ranchului ? Dar dacă, în mod inconștient, ca să-și păstreze independența, nu voia să vadă soa-

luţia care i-ar fi permis o colaborare strânsă, inclusiv pe plan afectiv, cu Elly ?

Ca să fie cinstit faţă de el însuşi, încercă să găsească şi alte posibilităţi. De ce n-ar împrumuta de la banca lui din Saint Louis ca să plătească împrumutul la banca din Jasper ? Firma Shaner-Hodges prezenta suficiente garanţii, morale şi materiale, ca să aplaneze toate dificultăţile. Of ! bineînţeles că nu era singur. Şi asociatul lui avea un cuvânt de spus. Dar Jeff era un prieten adevărat...

Şi deodată, Zach avu o revelaţie. Acum ştia ce să facă. Cum de nu se gândise mai devreme ? Ar fi vrut să alerge chiar acum la Elly, care probabil nici ea nu dormea, şi să-i spună noul lui plan. Dar reuşita acestui proiect nu depindea numai de el. Deci se hotărî să nu spună nimic până când nu va fi sigur că într-adevăr va putea să salveze ranchul.

CAPITOLUL XI

A doua zi dimineață, Elly se trezi cu o durere de cap și cu senzația că îi secaseră lacrimile de cât plânsese până să adoarmă. Luase hotărârea să nu mai plângă. Lăsa lacrimile și rugămințile în seama celor învinși. Trebuia să declanșeze ultima bătălie în încercarea de a salva ranchul.

Își strânse cordonul halatului de casă și intră în bucătărie cu fruntea sus.

Stând în picioare în fața reșoului electric, Zach prăjea ouă cu șuncă. Părul lui, încă umed după duș, se răsucea pe ceafă. Era îmbrăcat cu blugi și un tricou decolorat ca pe vremea când Elly mai credea încă în fericire. Îi venea să sară de gâtul lui și să-l sărute, dar își stăpâni elanul.

Zach se întoarse și îi zâmbi.

– Bună dimineața, Elly. Ia loc. Micul dejun e gata în câteva minute. Ai dormit bine ?

Inima femeii începu să bată mai repede văzându-i zâmbetul cuceritor. Dar era extrem de contrariată : cum îndrăznea să afișeze o asemenea nepăsare când se aflau într-o situație atât de disperată ?

– Ai găsit o soluție care ar putea să salveze ferma ?

– Pentru moment, rămân la soluţia pe care ţi-am propus-o ieri, spuse Zach prudent. Dar iţi dau totuşi o veste bună. Am făcut o apreciere a stricăciunilor pricinuite de furtună şi am constatat că situaţia nu este chiar atât de dramatică. Mâine va sosi un meseriaş care în două zile o să reconstruiască acoperişul garajului şi o să înlocuiască ţiglele care lipsesc acum pe acoperişul hambarului.

Elly fu cât pe ce să riposteze că n-avea nici un rost să repare nişte clădiri care urmau să fie rase de pe faţa pământului de buldozere. Dar nu spuse nimic, bănuind că Zach avea totuşi o altă idee în cap. O altă idee decât cea cu Richard Forsythe, a cărei realizare eşuase cu două luni înainte.

Înfăţişarea lui destinsă părea să dovedească faptul că acum avea în vedere un cumpărător serios.

Elly renunţă la discuţie. Chiar dacă vânzarea lui Red Canyon unui fermier ar fi salvat natura, ea şi Zach nu mai urmăreau acelaşi obiectiv.

Tânăra se închise deci într-o tăcere ostilă, se mulţumi să bea o cană de cafea şi părăsi repede bucătăria să meargă să-şi facă toaleta.

În timp ce se îmbrăca în camera ei, Elly auzi prin uşa închisă glasul lui Zach care vorbea la telefon. Se întrebă cine era la celălalt capăt al firului şi cât timp va mai rămâne ferma pe numele lui Zach Shaner.

*
* *

Zach porni în căutarea tinerei femei. Voia să-l ceară să-l conducă la aeroport. Bineînţeles că o să

considere plecarea lui un nou abandon. Dar în situația tensionată în care se găseau, Elly putea să se arate chiar bucuroasă că scapă de el. Ea îl chemase în ajutor cu speranța că problemele fermei se vor rezolva cât ai bate din palme ! Iată că Făt Frumos venise dar lucrurile nu se rezolvaseră așa cum dorise ea.

O zări pe Elly în mijlocul pășunii și rămase pe loc să-i admire ușurința mișcărilor. Vântul îi flutura prin plete. Soarele o aureola cu razele lui aurii. Cu glasul blând, Elly chema păsările la ea să le dea să mănânce din mână. După ce căpătaseră curaj, struții se apropiară, iar Elly îi mângâie cu mâna liberă.

Femeia părăsi pajiștea și trecu prin fața lui Zach făcându-se că nu-l vede.

– Elly ! o strigă el.

Fără să răspundă, femeia își continuă drumul către locul unde se găseau struții nandú. Zach o urmă la o distanță prudentă.

Sosind lângă intrarea în țarc, Elly se opri și după câteva clipe o luă la fugă înapoi. Îl prinse pe Zach de mână și îi spuse agitată :

– Lipsește o pasăre. Adineauri, când le-am dat să mănânce sunt sigură că erau toți șase.

Zach o însoți până lângă pășune, dar tânăra nu-i dădu voie să intre în țarc.

– Nu intra. Masculul era cât pe ce să mă lovească, dar am reușit să mă feresc în ultima clipă. Comportamentul lui mi s-a părut ciudat.

Zach privi pajiștea întinsă acoperită cu iarbă scurtă.

De dimensiuni mai mici decât struții africani, dar cu un cioc mai lung și cu penajul colorat uniform gri, struții nandú ciuguleau liniștiți grăunțele pe care Elly le adusese cu o jumătate de oră mai devreme. Zach îi numără și nu găsi decât cinci.

— Cum nu zboară, eu nu găsesc decât o explicație. O pasăre a găsit o gaură în gardul care înconjoară pajiștea.

— Jimmy a verificat ieri gardul.

— Ei bine, hai să mai verificăm și noi o dată.

Tinerii porniră să dea ocol țarcului prin exterior. Nu după mult timp Zach îl descoperi pe evadat, ascuns într-un tufiș.

— Parcă e o găină uriașă care se pregătește să facă un ou.

— Imposibil, spuse Elly. După certificatele lor de naștere, una dintre femele nu va deveni adultă decât peste șase luni.

Bărbatul se apropie. Văzându-l, pasărea se ridică pe picioarele ei lungi și își luă tălpășița cu o viteză incredibilă.

Zach zâmbi triumfător : în locul în care stătuse pasărea până în urmă cu câteva clipe se aflau două ouă ! Două ouă uriașe, de culoare verde deschis. Apoi, îi arătă însoțitoarei lui o spărtură în gard și izbucni în râs.

— S-ar părea că avem de a face cu o femelă precoce și independentă, care vrea să-și crească puii fără ajutorul oamenilor.

Dar Elly nu găsea nimic de râs. Rămasă stană de piatră, privea cuibul improvizat.

— Ce facem, le punem în clocitoare ? întrebă Zach.

– Nu. Să lăsam mamei și tatălui bucuria să le clocească ei înșiși. Acum îmi explic agresivitatea masculului de mai înainte. În orice caz, puii n-o să aibă timp să iasă din ouăle astea pentru că le vor sparge buldozerele. Și apoi, ce mai înseamnă pentru tine două ouă de nandú !

„Zece mii de dolari", răspunse Zach în gând, dar cuvintele nu-i ajunseră pe buze. O înțelegea pe Elly. Într-un fel tânăra se identifica cu aceste păsări nefericite, care nu vor apuca să-și vadă puii, așa cum nici ea nu va ajunge să-și vadă proiectele realizate.

Elly oftă din adâncul sufletului și Zach înțelese că era gata să izbucnească în plâns.

– Nu plânge, draga mea.

Vru s-o ia în brațe dar tânăra se îndepărtă și îl privi printre lacrimi, cu ochii ei albaștri fulgerând de mânie.

– Ce vrei să fac ? Să râd și să cânt cu tine ? Ție puțin îți pasă de ce o să se întâmple. Tot ce te interesează e să pierzi cât mai puțini bani...

Elly se întrerupse, îi întoarse spatele și porni în fugă spre casă cu intenția să se arunce în pat și să plângă în voie. Se opri însă la mijlocul drumului și intră în hambar. Păsările nu trebuiau să sufere din cauza zbuciumului ei sufletesc. Mai devreme, când luase grăunțe pentru adulți, nu aruncase decât o privire fugară asupra clocitorilor, dar își propusese să se întoarcă să schimbe paiele.

Își îndeplini sarcina cu o conștiinciozitate mai mare decât de obicei. Din momentul nașterii primului struț, încă cincisprezece pui mai ieșiseră din găoace. În timpul furtunii muriseră numai doi. Cei-

lalți erau sănătoși. Elly inspectă ouale aflate în clocitori și observă trei mici crăpături care anunțau apariția apropiată a puilor.

Tânăra oftă. Ce avea să se întâmple cu toți acești puișori ? Dacă-i scotea din adăpostul lor însemna să-i condamne la o moarte sigură.

După ce-și termină treaba, femeia ieși afară și se ciocni de Zach care o aștepta la ușă.

Expresia lui Zach, supărată, îi ațâță și mai mult furia. După părerea ei, bărbatul afișa un sentiment pe care nu-l încerca în sinea lui. Nu putea s-o lase în pace ? Avea nevoie să rămână singură.

În timp ce se spăla pe mâini, Elly simți mâna lui pe umăr. Se întoarse brusc încercând să evite atingerea și îi spuse furioasă :

— În seara asta au să mai apară încă trei pui... Dar mă întreb de ce-ți spun ție. Pe tine nu te interesează. Puțin îți pasă !

— Ascultă-mă, Elly. Eu...

— Ce să ascult ? i-o reteză ea furioasă. Îți cunosc foarte bine părerea. În orice caz, o să vinzi ferma, fie lui Sunny Land, fie unui fermier. Pe urmă o să pleci la Saint Louis în biroul tău liniștit de om de afaceri, fără să te intereseze ce lași în urma ta. Am avut încredere în tine. Întregul Rocky Ridge a avut încredere în tine și tu ne-ai trădat. Ar fi trebuit să n-am încredere în tine. Inima ta e un pustiu, nu ești în stare să iubești altceva decât banii. Te urăsc, Zach, nici măcar nu mai pot să-ți suport prezența.

Zach devenise palid în vreme ce trăsăturile feței îi erau schimonosite de o suferință neprefăcută. Vă-

zându-i chinul, Elly vru să-și retragă cuvintele dar era prea târziu.

Bărbatul îi aruncă o privire amenințătoare și porni cu pași mari spre casă.

Elly rămase nemișcată câteva clipe, eliberată de furie și teribil de nefericită.

Simțea că nu o mai țin picioarele și trebui să se agațe de peretele magaziei ca să nu cadă. Amețeala nu dură mult. Trase adânc aer în piept și porni pe urmele lui Zach.

El trecuse deja de casă și urca pe cărarea care ducea la izvor. Îl ajunse din urmă în apropierea bazinului, acolo unde se sărutaseră prima oară.

— Zach ! Zach ! Iartă-mă. Furia m-a făcut să-mi ies din minți. Și pentru că voiam să-ți fac rău, am spus ce mi-a trecut prin cap, bineînțeles fără să cred o vorbă din cuvintele mele răutăcioase. Știu că ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să salvezi ranchul. Și chiar dacă nu ai reușit, nu pot să te condamn.

— Nu ?

— O să încerc să nu te condamn, se corectă ea.

Această precizare îl amuză pe Zach. Un zâmbet îi destinse chipul.

— Dar ce pot să fac pentru ca să-mi suporți prezența ? continuă el ironic.

Privirile celor doi se întâlniră. În ochii lor ardea aceeași dorință. Totuși, nici unul nici celălalt nu voia să facă primul pas.

Elly mărturisi :

— Adineaori, am mințit ca să te rănesc. Ceea ce se întâmplă cu noi e groaznic. Știu că va trebui

să ne despărţim. Dar nu ar fi plăcut ca frumoasa noastră aventură să nu se termine cu o ceartă meschină ?

Zach o mângâie pe creştet.

– Elly, eu nu vreau să mă cert cu tine.

– Atunci ce vrei ?

În loc de răspuns bărbatul o sărută. Un sărut pătimaş arzător, care o făcu să se piardă ca de obicei. De data asta nici nu-şi mai dădu osteneala să o ducă în casă. Înlănţuiţi, se aşezară amândoi încet pe iarba caldă şi înmiresmată.

Zach îşi scoase bluza. Elly îi acoperi cu sărutări pieptul puternic acoperit cu păr blond.

– Continuă, spuse Zach. Astăzi tu preiei iniţiativa.

Femeia râse flatată şi îşi înfundă nasul în părul blond şi creţ. Îi plăcea mirosul lui de bărbat : un miros de sudoare şi de pâine caldă, amestecat cu o aromă de apă de colonie de calitate. În acelaşi timp îi desfăcu hoţeşte fermoarul de la pantaloni.

Zach gemu. Elly îl privi. El îşi muşca buza de jos, arătând asemenea unui martir supus la cazne.

– Mă opresc ? întrebă Elly prefăcută.

– Nu, nu, nu acum.

Dezbrăcându-l, femeia îi acoperi întreg trupul cu sărutări.

Zach rezistă inactiv cât putu, apoi o înşfăcă pe Elly şi începu s-o dezbrace la rândul lui. Spre uimirea lui, descoperi că femeia avea desuuri simple din bumbac alb.

– Cum, nu mai porţi mătase şi dantelă ?

– Nu. Astăzi, nu. Sfârşitul unui vis e ca o zi de doliu.

Zach o îmbrățișă strâns, o sărută pe gât și îi șopti la ureche :

— La Saint Louis o să porți mătase și dantele în fiecare zi.

Era oare o chemare ? O ispită mascată ca s-o determine să vină să trăiască cu el ?

— Nu sunt o fată de oraș, șopti Elly sărutându-l la rândul ei.

Rămaseră nemișcați câteva clipe stăpânindu-și cu greu dorința mistuitoare. Dar fiecare trăia din plin bucuria de a-l simți pe celălalt gol, lipit de el. Apoi Zach se lungi pe spate și o trase pe Elly deasupra lui.

— Ai pielea atât de fină, murmură el mângâind-o pe șolduri, și nu vreau să te ciupească furnicile.

Elly îl acoperi cu trupul ei și din câteva mișcări îndemânatice realiză cuplarea intimă. Ar fi vrut să rămână așa, strâns lipită de omul iubit până la sfârșitul lumii. Dar și unul și celălalt așteptaseră prea mult. Femeia își afundă degetele în părul lui Zach și începu să-l antreneze în ritmul din ce în ce mai rapid și mai profund al unui dans păgân.

Foarte repede, universul întreg explodă împrăștiindu-le în vene soarele și stelele. Același țipăt de fericire răsună din gurile lor. Epuizată și leoarcă de transpirație, Elly se prăbuși pe pieptul lui Zach gâfâind la fel ca amantul ei.

Rămaseră înlănțuiți câteva minute fără să scoată o vorbă. Apoi Zach o întrebă dacă cunoștea Saint Louis-ul. În această ipostază senzuală, întrebarea era neașteptată și Elly făcu ochii mari.

— Nu, răspunse ea uimită, de ce ?

— Ai vrea să mergi acolo ?

— Ca să vizitez oraşul, da, poate.

Reuşi cu greu să se stăpânească să nu tremure. În sinea ei, îl ruga : „Să nu-mi ceri să trăiesc cu tine acolo, Zach. N-aş putea să mă obişnuiesc niciodată cu lumea ta. Universul meu este aici, în Rocky Ridge, nicăieri altundeva".

Poate că o auzise, pentru că Zach nu mai continuă.

După ce se îmbrăcară amândoi, Zach o rugă să-l conducă la aerodrom după dejun.

Ştia că o va părăsi din nou. Totuşi sperase cu disperare să-şi prelungească şederea cel puţin până la sfârşitul săptămânii.

— Nici o problemă, răspune tânăra.

— Ba da, e o problemă pe care o citesc în ochii tăi. Mă voi întoarce mâine seară. Sau cel mai târziu poimâne, sâmbătă. Ţi-o jur.

Dar Elly nu mai credea în jurămintele lui.

Aşa cum prevăzuse, trei noi pui ieşiră din găoace în seara aceea. După ce constată faptele, Elly se întoarse în casă ca să înregistreze naşterile într-un registru special.

Răscoli în zadar în biroul de lângă camera lui Zach. Toate registrele contabile dispăruseră.

Atunci îşi aduse aminte de sacul de marinar pe care Zach îl luase cu el la aerodrom. Copleşită de supărare, nu se gândise să-l întrebe în legătură cu conţinutul insolitului bagaj. Abia acum înţelegea. Lucse registrele financiare ca să i le prezinte viitorului cumpărător.

„Ar fi putut să mă anunţe şi pe mine", îşi spuse Elly jignită.

Femeia mâzgăli câteva cuvinte pe un blocnotes pe care îl lăsă la vedere pe tăblia biroului. Noul proprietar avea să-l găsească cu siguranță când va intra în posesia fermei.

N-avea de gând să aștepte sosirea străinului. Cândva, îi spusese lui Zach că nu făcea parte din inventarul ranchului. Azi-dimineață el îi jurase să se întoarcă cel mai târziu poimâine. O să aștepte până atunci.

Dar nici o zi mai mult.

Meseriașul efectuă reparațiile acoperișurilor în termenul stabilit.

În fiecare după-amiază, Jimmy venea să-și ajute sora. Sâmbătă seara, după ce închise ușile — Zach instalase încuietori la fiecare ușă — Elly plecă la părinții ei, în camioneta fratelui său.

— Pe viitor, o să vin în fiecare dimineață să am grijă de păsări, spuse Jimmy. Sper însă că te-ai gândit bine ce faci. Credeam că ești legată trup și suflet de fermă.

Elly își privi tristă fratele, un flăcău înalt, roșcovan, cu ochii albaștri, cu doi ani mai mic decât ea.

— Red Canyon e acum problema lui Zach, nu mai e a mea.

CAPITOLUL XII

Vineri, Zach intră cu paşi hotărâţi în clădirea Băncii Naţionale. Înainte să vină în micul orăşel Jasper, îşi petrecuse câteva ore bune în biroul său din Saint Louis întocmind un raport financiar din care reieşea că ferma Red Canyon era o întreprindere înfloritoare.

Wilford Bates, directorul băncii, nu putea decât să fie plăcut impresionat de acest raport. Şi chiar dacă ar fi avut câteva rezerve, Zach păstra în mânecă câteva argumente extrem de convingătoare.

Un secretar îl introduse în biroul directorial. Wilford Bates se ridică să-l întâmpine. Era un bărbat scund, chel, care clipea des în spatele ochelarilor cu lentile groase şi rame de aur.

După mâinile jilave şi ticul care-i schimonosea spasmodic obrazul stâng, Zach îşi dădu seama că gazda lui era extrem de surescitată.

După obişnuitele formule de politeţe, Zach abordă direct subiectul care-l interesa.

– Domnule director, nu înţeleg de ce solicitaţi rambursarea integrală a împrumutului câtă vreme până acum au fost respectate toate scadenţele ?

Bates își ridică cu un deget ochelarii care-i alunecau pe nas și privi pe fereastră.

– În momentul de față conjunctura nu este deloc favorabilă pentru cultivatorii agricoli, nici pentru crescătorii, astfel încât banca nu e dispusă să-și asume riscuri. În concluzie, banca a hotărât, în baza articolului 6 din contract, care îi dă dreptul, să devină proprietatea ranchului și a terenului, dacă împrumutul și dobânda nu vor fi achitate în decurs de o săptămână.

Își consultă agenda de pe birou și își continuă discursul evident învățat dinainte.

– Ferma Red Canyon va fi vândută, spuse pe un ton afectat directorul, dacă vom găsi bineînțeles un cumpărător care...

Zach îl întrerupse :

- Firma Sunny Land nu credeți că ar fi interesată în această tranzacție ?

Omulețul ezită câteva clipe.

– E destul de posibil. În momentul ăsta, în toată țara, doritorii să cumpere o fermă se pot număra pe degetele unei singure mâini.

Zach scoase un dosar din servietă.

– Am aici un document care vă poate convinge de profitabilitatea activității de creștere a struților.

Bates respinse dosarul și îl măsură pe Zach din cap până în picioare.

– N-are rost să vă osteniți, domnule Shaner. Cifrele dumneavoastră s-ar putea să fie excelente, după cum susțineți, dar nu dovedesc nimic, pentru că nu se referă decât la perioada ouatului. Or, această perioadă nu durează decât trei sau patru

luni. După terminarea sezonului de reproducere din ce va mai putea ferma să obțină venituri ?

– Din vânzarea păsărilor adulte...

– Nu, nu, domnule Shaner. Nu reușiți să mă convingeți.

– Atunci, ați putea mări dobânda împrumutului, sugeră Zach.

Interlocutorul său clătină negativ din cap.

Zach abia reușea să-și stăpânească nerăbdarea. Discuția nu se desfășura așa cum sperase el. Chiar când îi spuse directorului că banca lui din Saint Louis se angaja să plătească restul datoriei, cu condiția ca ipoteca să fie ridicată, Bates, care nu știa de creditul lui Zach la Saint Louis, refuză categoric.

Atunci Zach scoase la bătaie artileria grea.

– O garanție de două milioane de dolari ar fi de ajuns ca să renunțați la exigențele dumneavoastră ?

In spatele lentilelor ochelarilor, Bates făcu ochii mari ca o bufniță.

– Nu cumva aveți...

– Ba da. Moștenirea este blocată până anul viitor la notarul meu, care acceptă să fie garantul împrumutului. Am aici consimțământul lui, spuse Zach scoțând o foaie de hârtie din servietă. Acesta era adevărul. Crezu că învinsese dar, după o scurtă șovăire, Bates rămase pe poziție.

Zach se hotărî să tragă o a doua salvă. Privindu-și pătrunzător interlocutorul, el remarcă :

– Ca să vă dovediți atât de intransigent presupun că ați încasat un comision considerabil de la Sunny Land.

– Ce vreți să spuneți ?

Directorul voia să fie întruchiparea indignării. Dar nu reuși decât să pălească. Picături de transpirație îi apărură pe fruntea înaltă și obrazul se crispa din ce în ce mai des. Nu trebuia să fii un fin psiholog ca să-ți dai seama că îi era frică... Pentru Zach era momentul cel mai potrivit să pluseze.

– Notarul meu este fratele procurorului general, spuse Zach degajat. Or, cred că știți că în momentul de față guvernul e în plină campanie de luptă împotriva corupției, a mitei. Sper să nu vină vreun inspector bancar de la biroul federal să se intereseze îndeaproape de afacerile dumneavoastră. Acestea fiind zise, la revedere.

Zach se ridică tacticos, sperând din toată inima ca atitudinea lui Wilford Bates să se schimbe radical.

Și nu fu dezamăgit...

– Domnule Shaner, vă rog, luați loc, îl rugă bancherul. Poate că am făcut o estimare prea severă. Voi studia din nou dosarul...

– Prea târziu, spuse Zach. Îl voi anunța pe notarul meu de refuzul dumneavoastră... sau poate vreți să retrageți în scris somația și să anulați abuzivul articol 6 din contract...

– E vorba de o neînțelegere, domnule Shaner. Bineînțeles, voi anula. Voi anula...

Joia următoare, îmbrăcată în salopetă și încălțată cu cizme de lucru, Elly termina de îngrijit puținele animale ale familiei Kessler.

Găsise un refugiu în casa în care copilărise şi descoperise foarte repede că nu mai aparţinea acestui loc de multă vreme.

Părinţii o primiseră cu căldură. Dar pesimismul lor, împreună cu resemnarea, sporiră şi mai mult disperarea tinerei femei.

– Mi-ar plăcea să-l am pe Shaner ăsta în bătaia puştii, se umflă în pene Ron. Unul care vinde fără să clipească moştenirea familiei, pentru mine e un dezertor. Totuşi, Zach îmi făcuse o impresie bună. Ca să vezi ce înseamnă să te iei după aparenţe !

Asemenea cuvinte o răneau pe Elly. Nu putea nici să le dea dreptate părinţilor, nici să-l apere pe Zach, dar continua să-l iubească din adâncul fiinţei sale. Ea fusese cea care dezertase. El, Zach, nu făcuse altceva decât să-şi apere interesele. În fiecare zi, tânăra îşi regreta fapta nesăbuită. Adevăratul ei cămin, singurul loc unde-i plăcea să trăiască era Red Canyon. Dar Red Canyon fără Zach, devenise insuportabil.

În timp ce Elly, în picioarele goale, îşi curăţa cizmele, în spatele casei apăru Jimmy. Se întorcea de la stadion. După felul cum arăta bluza lui, se vedea că avusese un meci greu.

– Bună seara, Elly. Am făcut un ocol pe la Red Canyon. Păsările sunt OK, dar nici acum, nici azi-dimineaţă n-am găsit nici un ou.

– Poate s-a terminat perioada ouatului. Mulţumesc, Jimmy.

Băiatul se legăna de pe un picior pe altul. Elly bănuia că vrea să-i ceară ceva.

– Ai nevoie de bani ? Mai devreme ți-am dat douăzeci de dolari. E tot ce mi-a mai rămas.

– Ai putea măcar să recuperezi salariile pe care ți le datorează Zach.

– Da ? Cum ?

– Aducând aici câteva animale adulte. Ai noștri au destule țarcuri goale în care să le adăpostim. După părerea mea, dacă Zach nu s-a întors, înseamnă că nu a găsit alt cumpărător decât Sunny Land. Atunci...

– Asta ar însemna furt, i-o tăie Elly indignată. Orice afacere ar încheia, sunt convinsă că Zach îmi va plăti salariul.

– Bine, bine, lasă salariul. Mi se pare că-ți faci visuri în legătură cu tipul ăsta. Visuri poate prea sentimentale, adăugă Jimmy bănuitor.

Băiatul intră repede în bucătărie ca să scape de reproșurile pe care le aștepta din partea surorii lui.

Totuși, Elly se mulțumi să ridice din umeri. Jimmy era istețul familiei. Nici Ron și nici Flo nu ghiciseră cauza tristeții care o copleșise pe fiica lor. Ei puneau totul pe seama faptului că fata își pierduse slujba. Dar, în fiecare dimineață, Elly se trezea plângând, convinsă că Zach, luat de vârtejul vieții citadine, uitase frumoasa lor poveste.

– Elly !

Maică-sa o striga din capătul celălalt al casei.

– Elly ! Unde ești ? Te caută cineva.

Tânăra femeie făcu câțiva pași să vadă cine venea... Recunoscu imediat mașina chiar înainte să-l zărească pe șofer. Era într-adevăr posibil ? Îmbră-

cat în pantaloni scurți și cu safariană, Zach... Zach traversă curtea cu pași mari.

Elly mijì ochii ca să-i vadă mai bine expresia feței... Nu părea să fie într-o zi prea bună. Apropiindu-se, femeia îi văzu ochii cenușii scăpărând de furie. Nu-l văzuse niciodată cu o expresie atât de dură, cu chipul parcă sculptat în piatră.

— Cum ai îndrăznit ? bombăni noul-venit cu voce puternică. Îți închipui ce am simțit când am găsit casa goală, camera ta golită de lucruri ? Și nici măcar un cuvânt care să-ți explice plecarea ?

Simțind că atmosfera se încarcă cu electricitate, Elly preferă să nu aibă nici un martor la discuția lor. Se întoarse și porni în direcția unui pâlc de pini — Zach o ajunse din urmă.

— Acum mergi desculță ?

— Toată copilăria mi-am petrecut-o în picioarele goale, ripostă femeia.

Însă nu mai adăugă că acum, pielea îi devenise atât de delicată încât cea mai mică pietricică o făcea să sufere. Dar nu atât de mult încât să nu aibă puterea să riposteze !

— M-ai lăsat o săptămână întreagă fără veşti, spuse Elly printre dinți și când te întorci, tot ce găsești să spui...

— Fără veşti ? interveni bărbatul. Începând de sâmbătă, ți-am telefonat de câte două sau trei ori pe zi. Ultima oară, ieri seară, la ora nouă, și bineînțeles că nu mi-a răspuns nimeni.

— Vorbește mai încet, te rog.

Il și vedea pe Ron venind cu puşca de vânătoare să-și apere fiica.

— Să-mi explici... începu Zach.

– Ce să-ți explic ? N-ai putea să înțelegi. Nu mai puteam să rămân acolo singură.

– Chiar așa ? Dar după moartea lui Clem cum ai putut să stai acolo singură ?

Femeia își stăpâni cu greu lacrimile. Nu, Zach nu putea să înțeleagă. Aventura lui cu țărăncuța din Red Canyon nu fusese decât un episod trecător pentru el, în timp ce ea îl iubea din adâncul ființei ei. Elly plecă fruntea ca el să nu-i vadă disperarea din ochi și îl întrebă prefăcându-se nepăsătoare :

– Ei, ai vândut ranchul ?

– Nu chiar.

Zach scoase un plic din buzunarul saharianei și i-l întinse.

– Deschide-l să vezi ce conține. Actele notariale nu se fac cât ai bate din palme. Vei înțelege de ce am lipsit mai mult decât prevăzusem.

Femeia scoase din plic un teanc de hârtii, își zări numele pe una din foi și îl privi cu dispreț.

– N-avem nevoie de un contract de muncă.

– Nu fi proastă, nu e vorba de nici un contract. Este un act de proprietate. Pământul, cele două cabane, păsările și clocitoarele, toate sunt acum ale tale. Ale tale !

Elly avu impresia că primise o palmă. Îi dădu înapoi hârtiile și nu putu să-și stăpânească lacrimile.

– Nu vreau... N-am nevoie de Red Canyon.

Zach o privi neîncrezător și izbucni din nou.

– Nu-i adevărat ! Nu poate fi adevărat ! ! Eu îmi bat capul să salvez blestemata asta de fermă, și tu îmi spui că nu te interesează ?

– Of, Zach, fără tine ferma e pustie. Am plecat pentru că nu mai suportam absența ta. Te iu-

besc, Zach. Te iubesc atât de mult încât dacă mi-ai fi cerut să te însoțesc, aș fi mers cu tine la Saint Louis.

Furia se risipi de pe chipul bărbatului. Un zâmbet radios îi destinse trăsăturile.

– Ce ar putea să te atragă la Saint Louis ? întrebă el maliţios.

– Tu, Zach, doar tu. Tot n-ai înțeles ?

Zach mijì ochii răutăcios.

– Nu mai am nimic la Saint Louis, nici birou, nici casă. Jeff a cumpărat și jumătatea mea de firmă. Speram ca tu să-mi oferi ospitalitate la ferma ta.

Elly îl privi fără să-l înțeleagă. Îi ascultase cuvintele dar avea impresia că nu le pricepuse înțelesul.

– Ce vrei să spui ?

Bărbatul îi cuprinse obrajii în palme și îi spuse încet :

– Tu mi-ai deschis ochii, iubita mea. Munții ăștia, pădurile, pajiștile, le aveam în sânge și nu știam. Orașul nu este făcut pentru mine. Vreau să locuiesc cu tine aici, în Rocky Ridge. Vom ști să-i învățăm pe copiii noștri lucrurile esențiale în viață.

– Pe copiii noștri ? repetă Elly care se întreba dacă nu cumva visează.

Zach o îmbrățișă tandru.

– Elly Kessler, rosti el pe un ton solemn, vrei să fii soția mea ?

Femeia fu cât pe ce să sară în sus de bucurie și să-i răspundă că întrebarea era de prisos. Dar, stăpânindu-se, preferă să-l perpelească puțin la foc mic...

– Primesc, răspunse Elly zâmbitoare, dar cu o condiție.

Zach intră în joc.

– Ce condiție ? întrebă el neliniștit.

– Să te întorci la notarul tău și să-i ceri să treacă amândouă numele noastre pe actul de proprietate. În felul ăsta, nici tu nici eu nu vom fi tentați niciodată să părăsim Red Canyon.

★
★ ★

Rochia lungă de mătase albă, cu mâneci lungi și guler la baza gâtului, nu era chiar toaleta cea mai potrivită pentru o nuntă sub soarele cald de vară din Oklahoma. Dar Elly voise să respecte tradiția. Și mama și bunica ei se măritaseră cu această rochie și amândouă avuseseră parte de căsnicii fericite.

Astăzi, Elly se simțea ca o prințesă, demnă de prințul ei elegant, îmbrăcat în costum gri, care o ținea de braț.

Ceremonia de la biserică se desfășurase într-un cadru intim. Dar la recepția care urmă, toți prietenii din Rocky Ridge veniseră la fermă.

Un cort mare, din pânză în dungi albe și albastre, fusese înălțat în mijlocul unei pajiști din Red Canyon. Bessy Peebles, maestra în dulciuri, pregătise tortul miresei, cu trei nivele și extrem de apetisant. Rosy și picolițele de la cafenea se agitau afară în fața grătarelor.

Un bărbat brunet, bine făcut, cu ochelari rotunzi, cu ramă de bugă, se apropie de tinerii căsătoriți.

– Jeff ! exclamă Zach văzându-l. Îmi pare bine că ai putut să vii.

Jeff îi strânse mâna ceremonios miresei, apoi, răzgândindu-se, o sărută pe amândoi obrajii.

– Acum înțeleg de ce și-a pierdut Zach capul, spuse noul-venit râzând. Draga mea Elly, ți-ai vindecat soțul de un ulcer care nu-i dădea pace. Unde sunt părinții tăi ? Aș vrea să-i salut.

– În hambar, răspunse Zach. Jumătate din invitați sunt acolo admirând struții care vor aduce aici prosperitatea. Ca o femeie de afaceri versată, soția mea profită de ceremonie ca să înceapă acțiunea de promovare a afacerii noastre.

Ben Poteet, îmbrăcat de sărbătoare, își făcea loc prin mulțime ca să vină spre sărbătoriți. O sărută pe mireasă și se întoarse către Zach.

– Cum rămâne cu bucata mea de pământ ?

Zach îi cântă în strună bătrânului.

– Pământul tău ? Care pământ ? Dacă e pământul tău, ce caută înlăuntrul îngrădirii mele ?

– Unchiul tău a fost un hoț !

– Nu mai mare decât tine, ripostă Zach.

Jeff privea scena speriat, neștiind ce să creadă. Elly îl strânse de braț ca să-l facă să înțeleagă că totul era bine. Nu era decât un ritual pe care Zach trebuia să-l respecte.

– Fir-ar al dracului ! urlă Ben. Ce văd în spatele vostru ?

Zach, Elly și Jeff se întoarseră în același timp. Un struț se plimba prin cort balansându-și gâtul la stânga și la dreapta ca pentru a recunoaște un nou teritoriu. Bessy înconjurase masa plină cu

bunătăți și stătea în fața tortului miresei cu un cuțit în mână, pregătită să-și apere capodopera.

Jimmy sosi alergând.

— Cineva a deschis țarcurile și a lăsat păsările să circule libere.

Elly îl privi pe Zach. Mirele deja își dăduse jos haina și cravata și își sufleca mânecile cămășii.

Ceea ce a urmat a rămas în memoria tuturor ca cel mai amuzant divertisment pe care o nuntă din Rocky Ridge l-a oferit invitaților ei. Mulțimea s-a împrăștiat în urmărirea fugarilor ca să-i facă să intre în țarcurile lor.

După ce ordinea s-a restabilit, Elly îl întrebă pe Zach :

— Cine crezi că a deschis porțile ?

— Bănuiesc că vreun puști pus pe șotii.

— Când am venit, interveni Jeff, am văzut o femeie a cărei purtare mi s-a părut ciudată. Părea că se ascunde. Era o brunetă înaltă...

— Phyllis Quincy ! exclamară într-un glas Elly și Zach. Asta înseamnă că s-ar putea să mai avem necazuri.

Judd Whisitt, crescătorul de porci, se apropie de ei și spuse pe un ton liniștitor :

— Nu vă faceți griji. Nu cred s-o mai vedem curând. Statul Arkansas intentează un nou proces societății Sunny Land și, de data asta, sunt sigur că Phyllis Quincy o să piardă.

Cei doi tineri căsătoriți se priviră radioși.

— Visul tău se împlinește, draga mea.

Elly se ridică pe vârfuri și-l sărută pe Zach.

– Toate visele noastre se împlinesc, rectifică mireasa. Şi nu s-a terminat încă. Acum putem să ne clădim împreună alte vise.

– Şi avem o viaţă întreagă în faţă.

– SFÂRŞIT –

125

THE BEST

Zach Shaner moștenește de la unchiul său Clem o fermă în Oklahoma. Fiind om de afaceri la Saint Louis, Zach este tentat să vândă ferma aflată în pragul falimentului unei firme turistice dar, administratoarea fermei intervine cu toate argumentele pentru a-l convinge să n-o vândă.

Aflat între o firmă turistică dornică de cumpărare și o frumoasă administratoare, Zach trebuie să hotărască.

Îl iubea pe Zach cu tot trupul, cu tot sufletul. Chiar de la venirea acestui străin, cu toate că nu voise să se lase în voia soartei, știuse că el îi era bărbatul predestinat, cel cu care urma să împartă totul: dragoste, plăcere, bucurii și necazuri.

Karen Leabo

ISBN 973-580-033-0

LEI 2150 + 43 T.L. = 2193